

புடைப்பு

ஊற்று: 2 | நதி: 3 | ஜூலை 2019 | திங்களிதழ்

தகவல்

www.podaippu.com

கலை இலக்கிய மின்விதழ்

“கவிஞனாக
இருப்பது என்பது
ஒரு பறவையின்
சிறகைப்
பொருத்திக்கொள்வது
போல”

■ கவிஞர் மு. மேத்தாவுடன்
ஒரு நேர்காணல்

புதுமைப்பெண் பூரணி
- முகம்மது பாட்சா

பிரதீபன் கவிதைகள்
- விக்கிரமதித்தன்

புதுமைப்பித்தனின்
'கயிற்றாவு'
- அயராஜிதா

நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர்:
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு:
சகா (சலீம் காண்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்

தலைமை நிருபர்:
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு:
முனைவர் கோ.நித்தியா
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர்:
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு: ஐசக்

ஓவியக் கலைஞர்கள்:
அழ.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப
வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி:
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி:
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்,
கூத்தப்பாக்கம்,
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002
✉ admin@padaippu.com
☎ 9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள்
அவரவர் கருத்துக்களே. கதை மற்றும்
கவிதைகளின் கருத்துக்கள் கற்பனையே,
படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் - பக். 04
- கவிஞனாக இருப்பது என்பது ஒரு பறவையின் சிறகைப் பொருத்திக்கொள்வது போல” - கவிஞர் மு.மேத்தாவுடன் ஒரு நேர்காணல்-பக். 05
- புதுமைப்பெண் பூரணி - முகம்மது பாட்சா - பக். 16
- பிரதீபன் கவிதைகள் - கவிஞர் விக்கிரமாதீத்தன் - பக். 19
- மரியோ வர்காஸ் லோசா - தா. ஜோ. ஜூலியஸ் - பக். 29
- புதுமைப்பித்தனின் 'கயிற்றாவு' - அபராஜிதா - பக். 32
- என் எழுதுகோலும் நீயே! எழுத்தும் நீயே ! - தமிழ்மணவாளன் - பக். 37
- நட்சத்திரக் கவிஞர் ஆகிய நான்.. - ஸ்டாலின் - பக். 38
- மேசை மேல் செத்த பூனை (எதிர்- கவிதைகள்) - நூல் மதிப்புரை - திருமேனி - பக். 45
- இருபது வயது நிரம்பிய இளைஞரா எழுதினார்? - கோகுல் சுப்பிரமணியன் - பக். 49
- இராசவேலர் செண்பகத் தமிழ் அரங்கு - இராச.இளங்கோவன் - பக். 60
- தீர்ப்பு நேரங்கள் முன்வைக்கும் இஸ்லாமியப் பெண் சித்திரிப்புகள் - நித்தியா - பக். 62

சிறுகதைகள்

- **மழையும் நானும்**
- பிரேமபிரபா - பக். 26
- **கடவுளும் கந்தசாயிப் பிள்ளையும்**
- புதுமைப்பித்தன் - பக். 39
- **இன்னுமொரு இரவு**
- சுஜய் ரகு - பக். 51

கவிதைகள்

- **அனார்** - பக். 15
- **படைப்புலகம்** - பக். 22
- **பாவைவன லாந்தர்** - பக். 36
- **அமிர்தம் சூர்யா** - பக். 44
- **நீ துளையிட்ட
எனது புல்லாங்குழல் - 10**
- ஜின்னா அஸ்மி - பக். 48
- **சுகுமாரன்** - பக். 59

மூன்றாம் ஆண்டு முப்பெரு விழா...

8 செப்டம்பர் 2019

இடம்:
அரசு அருங்காட்சியக
கலையரங்கம்,
எழும்பூர், சென்னை

தலையாங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' பதினைந்தாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் விரிந்துபரந்திருக்கிறது.

கல்வியால் உருவாகும் சமூக இருப்பு பிறப்பினால் ஏற்பட்டிருக்கும் சமூக இருப்பினை முற்றிலுமாக மாற்றி அமைக்கும் வலிமை வாய்ந்தது என்ற சிந்தனை தமிழின் ஆதி இலக்கியங்களிலேயே தெளிவாகப் பதியப்பட்டுள்ளது. புறநானூறு, "வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும் கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின் மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே" என்கிறது. வருணப் பாசுபாடுகள் உருவாக்கம் பெறத் தொடங்கியிருந்த அச்சமூகத்தில் அப்பாசுபாடுகளை அகற்றும் ஆயுதமாகக் கல்வி கூறப்பட்டிருக்கிறது. கல்வியைப் பெருமிதம் கொள்வதற்குரிய ஒரு விஷயமாகத் தொல்காப்பியமும் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

சமண பௌத்த சமயங்கள் நிலைத்திருந்த சூழலில் எழுந்த அற நூல்கள் கல்வியே செல்வம், அழகு, துன்பம் தீர்க்கும் மருந்து எனக் கற்றலின் தேவையை மிகவும் வலியுறுத்துகின்றன. 'கடைநிலத் தோராயினும் கற்றறிந்தோரைத் தலைநிலத்து வைக்கப்படும்' எனச் சமூகத்தில் கல்வினாள் ஏற்படப்போகும் மாறுதல்களை உணர்த்தியிருக்கின்றன. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த வெற்றிவேற்கை நூலும் 'எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே ஆயினும் அக்குடியில் கற்றோரை வருக என்பர்' என்கிறது. ஆக, வருண வேறுபாடுகள் களைவதற்கான காரணியாகக் கல்வியே திகழும் என்ற சித்தாந்தம் தமிழனுக்குக் காலங்காலமாக உருவாகி வந்திருக்கிறது.

ஐரோப்பியர்களின் வருகைக்குப் பிறகு தமிழ்ச் சமூகத்தின் கல்விமுறையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. திண்ணைப் பள்ளி, குல கல்வி என்பனவும் அவற்றால் எழுந்திருந்த சிக்கல்களும் அழியத் தொடங்கின. இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஜனநாயக அரசின் வசம் சென்ற கல்வி அனைவருக்கும் கிட்டத் தொடங்கியது. ஆனால் மெல்லத் தனியார் மயமாகத் தொடங்கிய கல்விச் சூழலின் இழிவையும் சமகாலக் கவிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டத் தயங்கவில்லை. கவிஞர் மு.மேத்தா "கல்வி இங்கே இதயத்தில் சுமக்கும் இனிமையாய் இல்லாமல் முதுகில் சுமக்கும் மூட்டையாகி விட்டது" என்றும், ஈரோடு தமிழன்பன் "கபாலக் கல்லறையின் முனையில் புதைக்கும் கல்விக்குப் பதிலாய்ச் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்க வைக்கும் கம்பீரமான கல்வி" எனப் புதிய கல்விமுறை வேண்டுவதும் இச்சுட்டிக்காட்டுதலுக்கான சான்றுகள்.

தமிழ்நாட்டில் பல மொழிகள் பேசப்பட்டுவந்தாலும் தமிழுக்குரிய தனித்தன்மையைத் தமிழர்கள் காத்துவந்திருக்கின்றனர். தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் போன்ற பிற திராவிட மொழிகளில் எழுதப்பட்ட முதல் இலக்கண நூல்கள் சமஸ்கிருதத்தில் அமைந்திருக்க, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் தமிழில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

திசைச்சொல், வடசொல் எனும் பிற மொழிச் சொற்களுக்குரிய இடங்களை வரையறுத்திருந்தாலும் கற்பிக்கும் இலக்கண நூல் தாய்மொழியில் உருவாவதில் எந்த சமரசமும் தமிழர்கள் செய்துகொள்ளவில்லை. பாரதிதாசன் இருபதாம் நூற்றாண்டில், "ஆங்கிலத்தைக் கற்கையிலும் அயல்மொழியைக் கற்கையிலும் எந்நாளும் தீங்கனியைச் செந்தமிழைத் தென்னாட்டின் பொன்னேட்டை உயிராய்க் கொள்வீர்" என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆக, தமிழ்த்தளத்தில் பிற மொழிகளுக்குரிய மதிப்புகள் விருந்தினர்களுக்குரிய மதிப்புகள்தாம். எத்தனை விருந்தினர்களை வரவேற்றாலும் விருந்தோம்பினாலும் நமது வீடும் நமது கொள்கையும்தான் நாம்.

கல்வி பற்றிய பெரும் விவாதம் பரவிக்கொண்டிருக்கும் சூழலில் இரண்டாயிர ஆண்டுகாலத் தொடர்ச்சியாகப் படைப்பாளிகள் தமது கல்விசார் கருத்துக்களைப் பதிவு செய்துகொண்டே இருக்கவேண்டியது கடமையாகிறது.

சமூக அக்கறையைக் கவிதைகளாக மாற்றித் தரும் வித்தகர் கவிஞர் மு.மேத்தா அவர்கள். பல ஆண்டுகளாகக் கவிதைத்துறையில் உயிர்ப்புடன் இயங்கிவரும் இவர் பலவித இலக்கிய வகைமைகளிலும் முத்திரை பதித்தவர். கவிஞர் மு.மேத்தாவின் நேர்காணல் இவ்விதழில் வெளியாகியுள்ளது. இன்னும் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், அனுபவங்கள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்.

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“கவிஞனாக இருப்பது என்பது ஒரு பறவையின் சிறகைப் பொருத்திக்கொள்வது போல”

- கவிஞர் மு. மேத்தாவுடன் ஒரு நேர்காணல்

கவிஞர் மு.மேத்தா வானம்பாடிக் கவிஞர்களுள் ஒருவர். பத்துக்கும் மேற்பட்ட கவிதை நூல்களை எழுதியவர். மரபில் தவழ்ந்துகொண்டிருந்த தமிழைப் புதுக்கவிதையில் பறக்கவைத்தவர். பல திரைப்படங்களில் வெற்றி பெற்ற பாடல்களை எழுதியவர். கவிதையில் மட்டுமல்ல.. நாவலிலும் சிறுகதைகளிலும் கூடத் தன்னை நிரூபித்தவர். தனித்துவமான பதில்களால் புதிய புதிய கேள்விகளை உருவாக்குபவர். சமூகத்தின்பால் எப்போதும் கூரிய விமர்சனங்களைக் கொண்டவர். அவரோடு கவிதை.. இலக்கியம்.. சமூகம்... சினிமா என்று உரையாடியதிலிருந்து...

‘கண்ணீர்ப் பூக்கள்’ உருவானதைச் சொல்லுங்களேன்.....!

என் இதயத்தில் கருவானது. அதனால் அது உருவானது.

ஏன் தொடர்ந்து திரைப்படப் பாடல்கள் எழுதவில்லை? எழுதிய பாடல்கள் எல்லாமே தனித்துவமானவைதானே....!

திரை உலகை நோக்கித் திருப்பிவிட வேண்டிய கேள்வியை என்னைப் பார்த்துக் கேட்கிறீர்கள்.

வானம்பாடி பற்றி.....!

வானம்பாடி என்பது ஒரு சமூகக் குழறல். பொதுவாகத் தேசம் முழுக்க இருந்த ஒருவித மயக்கத்தில், தேசம் அடையாளம் கண்டு

கொள்ளாமல் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், ஆவேசமுற்ற சில இளைஞர்கள்... தேச அபிமானிகளின் மனக்கொதிப்பு... பிற இடங்களில் அது எப்படி என்று தெரியவில்லை. தமிழகத்திலே அது வெளிப்பட்டது. குறிப்பாக, கோவையிலே இருந்த தமிழறிஞர்கள்.. சமூகப் பற்றாளர்கள்... பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாளர்கள் எல்லாம் கூடி ஒரு அமைப்பை நடத்திக்கொண்டிருந்தோம். அந்த முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களின் நீட்சியாக.. விளைவாக, "வானம்பாடி" என்ற கவிதை இதழ் உருவானது. வானம்பாடி என்ற கவிதை இதழ் உருவாகக் காரணமாக இருந்தவர்கள் "வானம்பாடிகள்" என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். கோவையிலே மாதம் ஒருமுறை முற்போக்குச் சிந்தனைகளைப் பரிமாறிக்கொள்வதற்கான கூட்டத்தை நடத்துவது, விவாதிப்பது, மாதந்தோறும்

வானம்பாடி இதழை வெளியிடுவது போன்ற காரியங்களில் ஈடுபட்ட கூட்டம், இயக்கமாக உருவானது. இந்த இயக்கத்தின் மையப்புள்ளியாக இருந்தவர்... ஒரு தமிழாசிரியராக இருந்து ஓய்வுபெற்ற, போராட்ட உணர்வுமிக்க கவியரசர் "புவியரசு" அவர்கள். புவியரசைச் சுற்றிச் சிற்பி, அக்னிபுத்திரன், முல்லை ஆதவன், ஞானி, ஜனசந்தரம்... இன்னும் பலர் இருந்தார்கள். ஞானி என்றழைக்கப்படுகிற சோ சி ப வும் ஜனசந்தரமும் மார்க்சிய ஆசிரியர்கள். மற்ற அனைவரும் மார்க்சியச் சிந்தனையாளர்கள்.. போராட்டக் காரர்கள். இவர்களுடைய தமிழ் உணர்வு, சமூக உணர்வு உலகம் முழுக்க இருக்கக்கூடிய அடிமைத்தனங்களில் இருந்து மனித குலத்தை விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்ற பேராவலைத் தூண்டியது. அது வானம்பாடி இதழ் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது.

மு.மேத்தா

**பக்கம் பார்த்துப்
பேசுகிறேன்**

அந்த முதல் இதழிலேயே, 'வானம்பாடிகளே வானம்பாடிகளே இந்தப் பூமி உருண்டையைப் புரட்டிவிடக்கூடிய நெம்புகோல் கவிதையை உங்களில் யார் பாடப்போகிறீர்கள்...' என்று எழுதி இருந்தேன். இப்போது யோசிக்கையில் அது உங்களில் யார் பாடப்போகிறீர்கள் என்று அந்த வரி அமைந்திருக்கக்கூடாது. "நம்மில் யார் பாடப்போகிறோம்" என்றுதான் அமைந்திருக்க வேண்டும். இத்தனைக் காலத்துக்குப் பின்னும் அந்தத் தவறை நானே சுட்டிக்காட்ட முடிகிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் நாங்கள் முன்னெடுத்த முற்போக்குச் சிந்தனைதான். புவியரசு, சிற்பி, அக்னிபுத்திரன், முல்லை யாதவன், ஜனசந்தரம், ஞானி, மேத்தா இன்னும் ஏராளமான பொதுச் சிந்தனையாளர்கள் என்று அன்றைய இளைய தலைமுறைகள் கூடிப் பேசிச் செயல்பட்டதன் விளைவுதான் வானம்பாடி இயக்கம். வானம்பாடி இதழ் வெளிவந்த பிறகு தமிழ்நாடு முழுக்க இருக்கும் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் மத்தியில் ஒரு பரபரப்பும் சுறுசுறுப்பும் ஏற்பட்டது. சிறிதுசிறிதான கூட்டமாக இருந்தாலும் பெரிய பெரிய சிந்தனைகளை உருவாக்குவதாக அது அமைந்தது.

அந்த வானம்பாடியில் நானும் ஒருவன் என்று பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்ளும் காலம் எப்போதும் இருந்தது. இப்போதும் இருக்கிறது. எப்போதும் இருக்கும்.

'மயில் போல பொண்ணு ஒன்னு' எழுதும்போது என்ன மனநிலையில் இருந்தீர்கள்..?

மயில் போல பொண்ணு ஒன்னு..... கிளி போல பேச்சு ஒன்னு..... குயில் போல பாட்டு ஒன்னு..... கேட்டு நின்னு, மனசு போன இடம் தெரியல..... அந்த மயக்கம் எனக்கு இன்னும் தெளியல.....

பெரும்பாலும் பாடல்கள் அந்தந்தக் கதைச்சூழலுக்கு அந்தந்த இயக்குனர்களின் கருத்துக்களைத் தாங்கி வெளிப்படுபவைதான். இசையமைப்பாளரின் மெட்டுக்கு ஏற்ற வார்த்தைகளோடு பாடல்கள் அமைகின்றன. அதன் பிறகுதான் அந்தப் பாடல் உலகத்தின் காதுகளில் ஒலிபரப்பாகிறது. அப்படி உருவான பாடல்தான் 'மயில் போல பொண்ணு ஒன்னு'. படத்தில் அந்தப் பாடல் ஒரு அழகான பெண்ணின் நடிப்பில் வெளிவருகிறது. அந்தப் பாட்டைப் பாடியது யாரென்று சொன்னால் பவதாரிணி. இளையராஜாவின் புதல்வி. மிக அற்புதமான இசை மேதை இளையராஜா. நாட்டுப்புற மெட்டைத் திருப்பிப் போட்டு எத்தனை தூரம் முன்னோக்கி இருக்கிறோம் நாம்

என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கக்கூடிய தற்காலச் சிந்தனையாளர்களையும் ஈர்த்து அவர்களுடைய இதயத்திலும் பதிந்தது அந்த மெட்டு. அந்த மெட்டுக்கு எழுதுகிற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அந்தப் பாடலுக்காகப் பவதாரிணிக்கு ஜனாதிபதி விருது கிடைத்தது. அந்தப் பாடலில் வார்த்தைகள் வேஷம் போட்டுக் கொள்ள வில்லை. நகரத்தில் பாடுகிறவராக இருந்தாலும் சரி; கிராமத்தில் பாடுகிறவராக இருந்தாலும் சரி; வார்த்தைகள் கர்வத்தோடு காலரைத் தூக்கிக் கொள்ளவில்லை.

இன்றைய அரசியலைக் கவனிக்கிறீர்களா..?

ஒரு கவிஞன் எப்படி அரசியலைக் கவனிக்காமல் இருக்க முடியும்...? கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். அரசியலும் எங்களைக் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

'என்னுடைய மதம் தமிழ் மதம்' என்று ஒருமுறை கூறி இருக்கிறீர்கள். அது பற்றி..?

பொதுவா மத பேதங்களில் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. ஆனால் எவருக்கும் ஒரு மதத்தைச் சேர்ந்தவராக ஓர் அடையாளம் இருக்கிறது. என்னை முன்னிலைப்படுத்துவதும் அடையாளப் படுத்துவதும் தமிழ். அதனால்தான் அவ்வாறு கூறி இருக்கிறேன்.

யானைக்கு மதம் புடிச்சதுன்னாக்க ஒரு ஊர்

அழியும். மதத்துக்கு மதம் புடிச்சதுன்னா ஒரு தேசமே அழியும்.

தற்சமயம் ஏற்பட்டிருக்கும் தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறை பற்றி...!

தண்ணீர்ப் பிரச்சினை மட்டும் அல்ல.. அது தண்ணீர்ப் பிரச்சினை.

ஒரு கவிஞனாக இந்த வாழ்வு எப்படி இருக்கிறது...?

கவிஞனாக இருப்பது என்பது ஒரு பறவையின் சிறகைப் பொருத்திக்கொள்வது போல. பறவை வானத்தில் பறந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்தச் சிறகுகளை வாங்கிக் கவிஞனுக்குப் பொருத்தி விடுகிறது காலம்.

பெரும்பாலும் ஏன் எழுத்தாளர்கள் சாதாரண மனிதர்களாக நடந்துகொள்வதில்லை...?

சரியான எழுத்தாளர்களை அடையாளம் கண்டுகொண்டு ஆராதிக்காத சமூகம்தான் காரணம்.

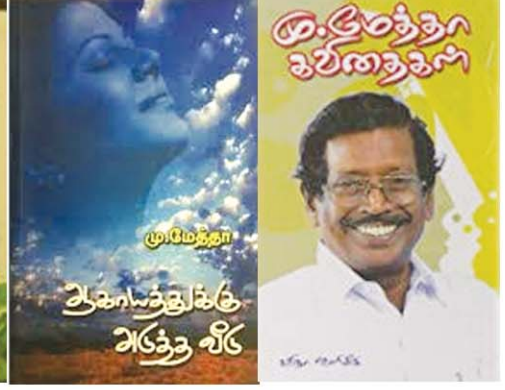
உங்கள் பாடல்களில் உங்களுக்குப் பிடித்தது எது..?

பல பாடல்கள் பிடிக்கும். ஆனால் நான் அதிகம் விவாதித்த பல்லவியுடைய ஒரு பாடல்.. "சூர்யவம்சம்" படத்தில் வரும் "நட்சத்திர ஜன்னலில் வானம் எட்டிப் பார்க்குது..." பாடல்தான். புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒருவனின் குடும்பம் உழைப்பினால் முன்னுக்கு வருகிறது. வந்து சேர்ந்த காதலி ஒருத்தி ஊக்கமும் உணர்வும் ஊட்டி அவனை உயர்த்துகிறாள். அந்தச் சூழ்நிலையைச் சொல்லி இதுக்குப் பாட்டு வேணும் என்றார் இயக்குனர் விக்கிரமன். அப்படியே யோசிக்கையில், உயர்ந்தது எதுன்னா... ஆகாயத்தைத்தான் பெருசா நினைப்போம்... அதுக்கப்பறம் கடல். இல்லையா...? ஆகாயத்துக்கு மேல போய்ப் பாக்கணும்கிறது ஒரு குழந்தைத்தனமான ஆனால் எல்லாரும் விரும்பக்கூடிய ஒரு கற்பனை.

பாரதி ஒரு பாட்டுல சொல்லியிருப்பான்.. ஆகாயத்தை நான் என்னடா போய்ப் பாக்கறது.. அது வந்து என்னைப் பாக்கட்டும்ன்னு. அதாவது அப்படிப் பார்க்கற மாதிரி நான் இருக்கணும்ங்கிறதுதான் அதுக்கு அர்த்தம்.

'வானகம் முழுக்கத் தென்படல் வேண்டும். மண் வசப்படல் வேண்டும்' இந்தப் பாரதத்துல பாடாப் பட்ட பாரதி இப்படிச் சொன்னான். அதைத்தான் நானும் சொன்னேன். ஆகாயத்தைத் தான் உயரமா நினைப்போம். அந்த ஆகாயமே நம்மல எட்டிப் பாக்கணும். அப்படி ஆகாயம் எட்டிப் பாக்கணும்னா எப்படிப் பாக்க முடியும்.. நாம வீட்டுக்குள்ள இருந்து வெளிய பாக்கணும்னா ஜன்னலைத் திறப்போம்.... இல்லையா.... அப்படி.. ஆகாயம், ஜன்னலைத்

திறந்து பாக்கணும். அந்த ஜன்னல்தான் நட்சத்திரம். அந்தப் பாட்டுக்கு எஸ்.ஏ.ராஜ்குமார்தான் இசை. அவர் என்னிடம் வந்து... ஒரே ஒரு விஷயம்தான்... இந்த நட்சத்திர ஜன்னலங்கறது சரியா இருக்காது. அதை மட்டும் மாத்திருங்கன்னார். அந்தப் பாட்டுல அந்த வார்த்தைதான் முக்கியமனு சொல்லி மாத்த மாட்டேன்னுட்டேன். வானத்தை நாம் பார்க்கறதை விட வானம் நம்மைப் பார்ப்பது என்பதுதான் உயர்வின் அடையாளம். அதனால் அதை மாற்றுவதற்கு எனக்கு விருப்பம் இல்லை என்றேன். அது தொடர்பாக விவாதம் கூட எழுந்தது. முதல் வார்த்தையாக நட்சத்திரத்தை வெச்சு எப்படிப் பாடுவது என்றார் இசையமைப்பாளர். பாடினா நட்சத்திரம் வந்துரும்ங்க என்றேன்.

ஆனால் அந்தப் பாடல் வெளிவந்த பிறகு அவரே மகிழ்ந்தார்.

இதுவரை யாரிடமும் பகிராத காதல் ஒன்று இருந்தால் சொல்லுங்களேன்...!

யாரிடமும் சொல்லிவிடாத காதலை உங்களிடம் நான் எப்படிச் சொல்லிவிட முடியும்...?

சமூக ஊடகங்களின் திறவு அதிகமாகிவிட்ட பிறகு கவிஞர்கள் நிறைந்துவிட்டார்கள்... கவனிக்கிறீர்களா...!

கவிஞர்கள் கவிஞர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். கவிஞர்களாகக் காட்டிக் கொள்பவர்கள் ஓரளவுக்குக் குறைந்திருக்கிறார்கள்.

நவீனப் பெண் எழுத்தாளர்களின் கவிதைகளை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்...!

பெண் எழுத்தாளர்களுக்குக் கிடைக்கிற வாய்ப்புகள் குறைவு. பெண் எழுத்தாளர்களைப் பார்க்கிற பார்வை வெவ்வேறானது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மத்தியில்தான் பெண் எழுத்தாளர்கள் அவர்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். சில அவசரக்காரர்கள் தங்களை வெளிப்படுத்திக்கொள்வதற்குப் பொறுமை இல்லாதவர்களாக ஒருவிதமான ஒப்புக்கொள்ள இயலாத கருத்துக்களைத் திரித்து நம்மை அதிர்ச்சி அடைய வைத்து அந்த அதிர்ச்சியின் மூலம் தம்மைத் திரும்பிப் பார்க்க வைக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். அது தவறு. நமது ஆற்றல் சரியான ஆற்றலாக இருக்குமேயானால் இன்று நடக்காவிட்டாலும்... காலம் ஒருநாள் கையெடுத்து வணங்கும். அந்த நம்பிக்கையோடு அவர்கள் நடை போட வேண்டும். பெண் எழுத்தாளர்கள் நிறையப் பெருகிவருவதை நான் மனமார வரவேற்கிறேன். தங்களைக் கவனிக்கவைக்க வேண்டும் என்பதற்காக வித்தியாசமாக எதையாவது சமூகத்துக்குச் சரிவராத ஒன்றை நாம் சொல்லி விடுதல் சரியாகாது. கவிதை என்பதும் இலக்கியம் என்பதும் காலகாலமாக நிலைத்திருக்க வேண்டிய ஒன்று. அதற்கு வண்ணம் பூசலாமே தவிர அதைச் சிதைத்துவிடக் கூடாது.

நாங்கள் உங்கள் கவிதைகளைப் படிக்கிறோம். நீங்கள் யாருடைய கவிதைகளைப் படிக்கிறீர்கள்...?

பாரதிதாசனை.. பாரதியை.. வள்ளுவனை.. சங்க இலக்கியங்களை.. சின்ன வயதில் உடனடியாக ஈர்த்தது தமிழ் உணர்வு. திராவிடச் சிந்தனை. தமிழுக்கும் திராவிடச் சிந்தனைக்கும் ரொம்ப நெருக்கமாக இருந்தவர் பாரதிதாசன். அந்தப் பாரதிதாசன்தான் என்னைக் கைப்பிடித்து அழைத்து வந்தவர். பாரதிதாசனைத் தொடர்ந்து தான் நான் பாரதிக்குப் போனேன். பாரதியிடம் இருந்துதான் பாரதிதாசனுக்கு வர வேண்டும். ஆனால் எனக்கு முதலில் பாரதிதாசன். பிறகுதான் பாரதி. பாரதிதாசனின் முதல் கவிதைத் தொகுப்பைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு போவது ஏழாவது எட்டாவது படிக்கையில் பெருமையான ஒன்று.

பாரதிதாசன்..?

என்னை முதலில் கவிதைக்கு இழுத்தது பாரதிதாசன் கவிதைகள்தான். தமிழ் உணர்வு.. அதிலிருந்த சமுதாயப் பார்வை.. அதிலிருந்த வீச்சு.. என்னை வசப்படுத்திக்கொண்டது.

'குயில் கூவிக்கொண்டிருக்கும் கோலம் மிகுந்த வாசம் உடைய நற் காற்றுக் குளிர்ந்தடிக்கும், கண்ணாடி போன்ற நீர் ஊற்றுக்கள் உண்டு, கனிமரங்கள் மிக்க உண்டு, பூக்கள் மணங் கமழும், பூக்கள்தோறும் சென்று தேனீக்கள் இருந்தபடி இன்னிசை பாடிக் களிக்கும், வேட்டுவப் பெண்கள் விளையாடப் போவதுண்டு. காட்டு மறவர்களும் காதல் மணம் செய்வதுண்டு.. நெஞ்சில் நிறுத்துங்கள்...! இந்த இடத்தைத்தான் சஞ்சீவி பர்வத்தின் சாரலென்று சொல்லிடுவார்!'

இப்படித்தான் அந்தக் குறுங்காவியத்தைத் தொடங்குவார். அவர் கவிதைகள்தான் கவிதை எழுத வைத்தன. பள்ளிக் காலத்திலே பாரதிதாசன் யாரென்றே தெரியாத அந்த மாணவர்களுக்கு மத்தியில் பாரதிதாசன் புத்தகத்தைக் கையில் வைத்திருப்பது மிகப் பெருமையான விஷயமாகப் பட்டது. ஜனாதிபதியாக இருந்தால்கூட எனக்குப் பெரிய விஷயம் இல்லை. ஆனால் பாரதிதாசன் எனக்குப் பெரிய விஷயம்.

உங்கள் மொழிநடை எப்போது கை கூடியது..?

('மொழிநடை அப்படியெல்லாம்.....' யோசிக்கிறார்) எனக்குத் தோன்றியதை ஒரு ஒழுங்குபடுத்திச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைப்பேன். அவ்வளவுதான். மற்ற வேலைகளை எனக்கு உள்ளிருக்கும் உணர்வு கவனித்துக் கொள்கிறது.

ஒரு குறிப்பிட விருதை ஒருவருக்குத் தருவதில் உள்ள சரிசமமின்மையை எப்படி எடுத்துக் கொள்வீர்கள்..?

இதைப்பற்றி ஒரு சின்ன கவிதை எழுதியிருக்கிறேன்.

'எருதுகளும் விருதுகளும்
எப்போதும் இப்படித்தான்
சேற்றை நோக்கியே செல்லும்
அவ்வப்போது அழுக்கு தீர
ஆற்றிலும் குளித்துக் கொள்ளும்"
அவ்வளொதான்.

உங்கள் விமர்சனங்களைத் தாங்க முடியாதவர்களின் அன்பை எப்படிச் சமாளிக்கிறீர்கள்?

தொடர்ந்து போராடும் குணம் அப்போதும் இருந்தது. இப்போதும் இருக்கிறது. எப்போதும் இருக்கும். அந்தப் போர்க் குணத்தினாலேதான் இந்தச் சமூகத்தின் கடுமையான விமர்சனங்களுக்கு ஆளானது எல்லாம். ஆளாகி, பல பல்லக்குத் தூக்கிகளால் பழிக்கப்படுகிறோம். மறைக்கப் படுகிறோம். ஆனால் அதைப் பற்றி எல்லாம் நமக்குக் கவலை இல்லை. இந்தச் சமூகத்தின் நாடித் துடிப்புகளை உணர்ந்து செயல்படுபவர்கள் சொல்லுகிற கருத்தை ஏற்காமல் போவதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை.

வாழ்த்துப்பா பாடிக்கொண்டிருந்தால் நம்மைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துக் கூத்தாடுவார்கள். அது நமக்குத் தேவையே இல்லை. நான் எவனையும் தலையில் தூக்கிக் கூத்தாடுவதற்கும் தயாரில்லை. என்னையும் எவனும் தலையில் தூக்கிக் கூத்தாடச் சொல்லவும் நான் தயாராயில்லை.

சிறுவயதிலேயே நாம் இப்படி எல்லாம் முரண்டு பிடித்திருக்கிறோம் என்பதே மகிழ்ச்சியான நினைவாக இருக்கிறது. எப்போதும் போராடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். எப்போதும் நாம் என்ன உணர்கிறோமோ அதை எடுத்துச் சொல்வதில் தயக்கம் காட்டுவதில்லை.

விவரம் அறியாதபோது வாழ்க்கை மகிழ்வாக இருந்தது. விவரம் அறிந்தபோது நாம் போராடத் துவங்கி விட்டோம். போராடும்போது விழுப்புண்கள் நமக்கு வந்து சேர்கின்றன. வருத்தங்களைத் தங்கப் பதக்கங்கள் என்று நாம் பரிசீலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டோம்.

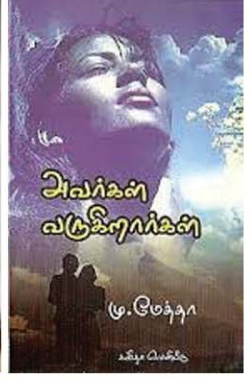
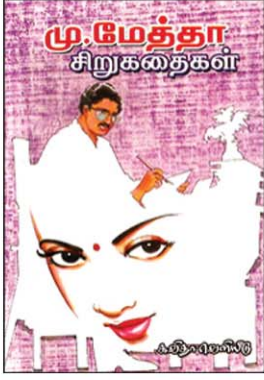
உங்கள் பால்யம் குறித்துச் சொல்லுங்களேன்..

என் இளம் வயது நாட்களை இப்போது எண்ணிப் பார்க்கும்போதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. எந்தக் கவலைகளும் இல்லாமல் எந்தக் கண்ணீரும் பார்க்காமல் எந்தக் கலகங்களுக்கும் ஆட்படாமல் உற்சாக உலா வந்த நாட்கள் அவை.

பள்ளியில் படிக்கறபோதே பள்ளி மாணவத் தலைவனாக இருந்தேன். மாணவர்கள் மந்திரி சபை அமைத்து மாணவர்களை அதில் மந்திரிகளாக அமர்த்தி ஒவ்வொரு நாளும் விவாதித்த காட்சி எல்லாம் நினைவுக்கு வருகிறது. பேச்சுப் போட்டிகளில் பங்குகொண்டு பரிசுகள் பெற்றிருக்கிறேன்.

எனக்கு அன்பான நல்ல நண்பர்கள் கிடைத்தார்கள். ஐந்தாறு நண்பர்கள் கொண்ட குழுவிற்கு "நண்பர்கள் குழு" என்றே பெயர் வைத்திருந்தோம். நண்பர்களின் உற்சாகத் தூண்டுதல்கள் எல்லாம் நமக்கு எழுதுவதற்கு, பேசுவதற்குத் துணையாக, உறுதியாக இருந்தது. அந்தக் காலம்தான் என் வாழ்க்கையின்

மகிழ்ச்சியான காலம். எந்தக் கவலைகளும் இல்லாமல் இருந்த காலம்.

தந்தைக்கு ஒரு தாலாட்டு பற்றி.....!

என்னுடைய குடும்பம் ஒரு எளிய குடும்பம். அப்போது பொருளாதார வசதி ஒன்றும் இல்லை. என்னுடைய தந்தையார் அவரின் கடுமையான உழைப்பினால் தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டவர். வாழ்வின் இறுதிக் காலத்தில் கூட இப்போது நான் அனுபவிக்கும் வாழ்வைக் கூட அனுபவிக்கவில்லை. என்னைத் தட்டிக் கொடுத்து. நீ பெரிய நிலைக்கு வருவாய் என்று சொல்லியே என்னை வளர்த்தார். அப்பாவைப் பற்றித் தமிழில் அதிகமாக எழுதியவர்கள் இல்லை. "தந்தைக்கு ஒரு தாலாட்டு" என்று நான் கவிதை எழுதி இருக்கிறேன். "பரிதவிக்கும் தந்தையே... நான் உனக்குத் தாலாட்டு பாட்டுமா...." என்று வரும். திரைப்பட இயக்குனர் ராஜசேகரன் அவர்கள் ஒருமுறை, 'அப்பா அம்மாவுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நாங்கெல்லாம்

இருக்கிறோம். ஆனால் நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலி. தமிழில் கவிதையாக எழுதி அந்த இடைவெளியை நிரப்பி விடுகிறீர்கள்' என்று கூறினார்.

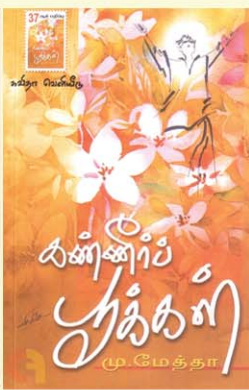
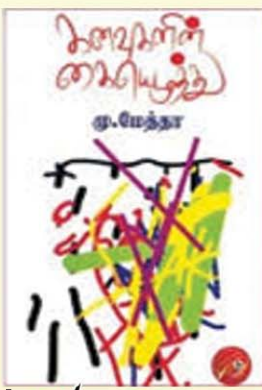
தமிழ்ச் சோலை - எழுச்சி முரசு குறித்து...!

நான் ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும்போதே கையெழுத்துப் பத்திரிக்கை நடத்தினேன். அதன் பெயர்தான் 'தமிழ்ச் சோலை'. பிறகு உயர்நிலைப் பள்ளிக்குச் சென்ற பிறகு தமிழ்ச்சோலை 'எழுச்சி முரசா'னது. அதில் ஆண்டு மலர்கள் எல்லாம் வெளியிட்டோம்.

சிந்தனை என்றால் என்ன.. செயல்பாடு என்றால் என்ன..?

சிந்தனை என்பது எதையும் எதிர்பார்க்காத தியாகிகளால் உருவாக்கப்படுவது.

செயல்பாடு என்பது எதிர்பார்ப்புக்கள் இல்லாமல் வாழமுடியாத ஒரு சூழலில் இருப்பவர்களால் உருவாக்கப்படுவது.

‘மரபுக்கும் புதுமைக்கும் நான் பாலமாக இருப்பேன்’ என்று ‘வானம்பாடிகள்’ கூடத்திலேயே அறிவித்தவர் நீங்கள். பாலத்தின் தேவை இன்றும் இருக்கிறதா..?

பாலத்தின் தேவை இன்று மட்டுமல்ல. என்றும் இருக்கும். பாலம் இல்லாமல் ஒரு ஆறு ஓடுமேயானால் அந்த ஆற்றில் இருபுறமும் வாழ்கிறவர்கள் அந்த ஆற்றில் இறங்கிக் கடந்து வருவது என்பது இயலாது. மரபு என்பது மதிக்க வேண்டியது. புதுமை என்பது ஏற்க வேண்டியது. எதை மதிக்கணும்.. எதைத் துதிக்கணும்.. தெரிந்து நாம் செயல்பட வேண்டும். எல்லாவற்றையும் ஒரேயடியாகத் துதிக்க முடியாது. எல்லாவற்றையும் ஒரேயடியாக மதிக்க முடியாது. எல்லாவற்றையும் ஒரேயடியாகத் தூக்கிப் போட்டு மிதிக்கவும் முடியாது. மதிக்கக் கூடியதை மதிக்கிறார்கள். மிதிக்க வேண்டியதை மதிக்கிறார்கள். அப்படி ஒரு சூழலில் அதற்கு எதிராகப் போராட வேண்டிய காலகட்டத்தில்தான் நாம் இருக்கிறோம். எது நடப்பதாக இருந்தாலும் நாம் நாமாக இருக்கிறோம் என்பதுதான் நமக்கான பெருமை. மரபு என்பது சாதாரணமானது அல்ல. வள்ளுவன் வகுத்தது. கம்பன் நடந்த பாதை.

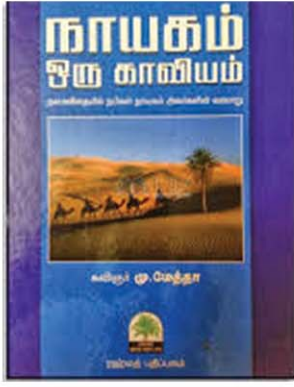
இளங்கோ எழுதிக்காட்டியவை. மரபு என்பது சும்மா இலக்கணம், செய்யுள் என்று மட்டும் சொல்வார்களேயானால் அவர்களை விட முட்டாள்கள் யாரும் இருக்க முடியாது. அம்மாவை விலக்கி வைத்துவிட்டு நான் தனிமனிதன் என்று சொல்ல முடியுமா..? மரபு என்பது அம்மா.

விற்றவர்களையெல்லாம் தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு பெற்றவர்களைத் தள்ளி வைப்பது பித்தர்கள் செய்கையல்லவா..! ஆக மரபு என்பது மதிக்கத்தக்கது. மரபு போட்ட பாதையில்தான் நாம் நடந்துகொண்டிருக்கிறோம். அந்தப் பாதையை அழகுபடுத்துகிறோம். புதிதாக்குகிறோம். அதில் புது சாலைகளைக் கூட போடுகிறோம். அதில் சில சாமிகள் எட்டு வழிச் சாலை என்றும் செயல்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

நமக்கு மரபும் தெரிஞ்சிருக்கணும். புதிதையும் கண்டுபிடிக்கணும்.

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா என்று பள்ளிச் சுவர்களில் எழுதிப் போட்டுவிட்டுப் பள்ளி உள் அறையில் சாதிச் சான்றிதழ் கேப்பதை எல்லாம் என்னவென்று சொல்வது...?

அதுதான் இந்தத் தேசத்தின் விதி. வியாதி.

'ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு' சாகித்ய அகாதமி விருது கிடைத்த நூல். அது பற்றி..?

எனது மற்ற கவிதை நூல்கள் போலத்தான் எனக்கு ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடும்.

கண்ணீர்ப் பூக்களுக்கு அடுத்து மேத்தா கவிதையே எழுதவில்லை என்று சொல்லும் கூட்டமும் இருக்கிறது. அப்படிச் சொல்லும் கூட்டத்தை ஒட்டம் எடுக்கச் செய்யவேண்டிக் கூடும் கூட்டமும் இருக்கிறது. எப்படியாக இருந்தாலும் எது எதுவாக இருந்தாலும் அது அதுவாகவே இருக்கிறது என்பதுதான் அடையாளம். நான் எனிய மனிதர்களின் பிரதிநிதியாகப் புறப்பட்டவன். அந்த வாழ்க்கைப் பயணத்தில் இன்றும் அந்தப் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கும் போராடுகிறவனாக, கருத்து சொல்கிறவனாக இன்றைக்கும் நான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

திராவிடக் கட்சிகள்..

திராவிடக் கட்சிகள்தான் சிந்திக்க வைத்தன. பெரியார்தான் தமிழ்நாட்டின் சாக்ரடஸ். கல்லகும்புடறிங்க. மனுசன கால்ல மிதிக்கறீங்க.. என்னாங்கடாண்னு அவர்தான் கேட்டார். திராவிடக் கட்சியை உருவாக்கியது பெரியார்தான்.

திராவிடக் கட்சிகள் இல்லையென்று சொன்னால் ஏழைகள் இன்னைக்குப் பள்ளிக்

கூடத்துல உக்காந்துட்டு இருக்கமாட்டான். திராவிடக் கட்சிகள் இல்லையென்று சொன்னால் சமூக நீதி பத்திப் பேசவே முடியாது. அதுக்கு இடமே இருக்காது. நாம் போராளிகளாக நின்றுகொண்டிருப்பதற்கான பலமே திராவிடக் கட்சிதான்.

கம்யூனிசம் என்பது உலகம் முழுக்க ஒத்துக்கொண்ட ஒரு அற்புதமான கொள்கை. ஆனால் அதைச் செயல்படுத்தி வெற்றி பெற்ற நாடுகள் மிகச் சிலதான். சிலது பலது ஆக, நீண்ட காலங்கள் ஆகும். அதற்கு மத்தியில் ஒரு பொறுப்புணர்வை, விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த இயக்கங்கள் வேண்டும். அந்த இயக்கம்தான் திராவிட இயக்கம். திராவிட இயக்கத்தை விட்டுவிட்டுக் கம்யூனிசம் வந்துவிட முடியாது. திராவிட இயக்கம் என்ற பாலத்தில் நடந்துதான் நாம் கம்யூனிசம் என்ற இடத்துக்குப் போக முடியும். திராவிடக் கட்சிகளைத் தவிர்த்துவிட்டு எந்த மாற்றத்தையும் புதிதாகக் கொண்டு வர முடியாது. அறிவு நெருப்பை உண்டாக்கிச் சமத்துவத் தீபத்தை ஏற்றி வைப்பதும் திராவிட இயக்கங்களே.

திராவிடக் கட்சிகளிலும் சில காட்சிகளைத் தவிர்க்க வேண்டி இருக்கிறது.

இன்னும் எழுத என்ன இருக்கிறது உங்களுக்கு..?

கைக்கட்டிக் கொண்டும் கைத்தட்டிக் கொண்டும் வாழ்கிற காலம் இன்னும் வரவில்லை. ■

• கவி : அனார்
சித்திரம் : அன்பழகன்

நான் பெண்
ஒரு காட்டாறு
ஒரு பேரருவி, ஓர் ஆழக் கடல்,
ஓர் அடை மழை, நீர் நான்,
கரும்பாறை மலை, பசும் வயல் வெளி,
ஒரு விதை, ஒரு காடு, நிலம் நான்,
உடல் காலம், உள்ளம் காற்று,
கண்கள் நெருப்பு, நானே ஆகாயம்,
நானே அண்டம், எனக்கென்ன
எல்லைகள்,
நான் இயற்கை,
நான் பெண். ■

புதுமைப்பெண் பூரணி

‘சங்கோடு கிளிஞ்சல் செப்பாக்கித் தன் மடி நிறையத் தான் தூக்கி இங்காரோடு விளையாட எகிரிக் குதித்து வருகின்றாய்..!’

கடல் அலைகளைப் பற்றி அழகான குழந்தையின் மனதோடு இப்படியொரு கவிதையை வடிக்கப் பூரணி அம்மாள் அவர்களால் மட்டுமே முடியும்... ‘கிளிஞ்சல்களைச் செப்பாக்கிக் கொண்டு வருகின்றன.. கடல் அலைகள்’ என்ற கற்பனையே உச்சம் பெறுகிறது..

இவரைப் புதுமைப்பெண் என்று பாராட்டினால் தவறில்லை.. எதையுமே தன் சிந்தனையில் உதித்தவற்றை மட்டுமே தனது எழுத்துக்களில் படரவிட்டவர்.

பூரணி அம்மாளின் இயற்பெயர் சம்பூர்ணம்.

சீதாலட்சுமி அம்மாள் - ராமசாமி ஐயர் தம்பதிகளுக்கு ஒன்பதாவது குழந்தையாகப் பிறந்தவர். தந்தையார் தமிழ் வித்துவான் என்பதால் இவருக்குள்ளும் தமிழார்வம் துளிர்விட்டதில் வியப்பில்லை. மேலும் அவரது தந்தையார் சொந்தமாகவே கல்விக்கூடம் ஒன்றை நடத்தி வந்தவர்... பின்னர் பொருளாதாரச் சூழலின்

காரணமாக அதனை அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரிடம் விற்றுவிட்டார்.

பூரணி அம்மாள் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை மட்டுமே படித்தவர் என்றாலும் தந்தையின் புத்தக அலமாரி அவருக்குக் கல்விப்புலமையை அதிகமாகவே போதித்தது என்று சொல்லலாம்.

பதின்மூன்று வயதில் திருமண வாழ்க்கைக்குள் நுழைந்தவரை, அவரது கணவரின் ஹோட்டல் வாழ்க்கையும் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டது. ஆனாலும் தமிழ் தணியாத தாகமல்லவா! நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் தன்னை எழுத்துக்களால் மெருகேற்றிக்கொண்டார்.

வாசிப்பு என்பது வாழ்க்கையின் பூரணம் என்று சொல்லும் பூரணியம்மாள் அதனைத் தனது இறுதிக்காலம் வரை கடைப்பிடிக்கவும் செய்தார், கூடவே சிறு கதைகள் கவிதைகள் எல்லாம் எழுதவும் தவறவில்லை.

1929இல்தான் இவரது முதல் கவிதை ‘தமயந்தி சுயம்வரக் கும்மி’ என்ற பாடல் வெளியானது. தொடர்ந்து ‘தேசிய ஓடம்’, ‘நலங்குப் பாடல்கள்’, ‘கோலாட்டப்பாட்டு’ ‘வில்லுப்பாட்டு’ என்று பல தளங்களிலும் எழுதியிருக்கிறார்.

அவரைப்பற்றி அவரே எழுதியுள்ள சுயக் குறிப்பில், 'புகுந்தவீட்டில் மனிதர்கள் புதிது, வாழும் முறை புதிது, இது எனக்குப் பிரமிப்பாக, வெறுமை நிறைந்ததாகவும், பயமாகவும் இருந்தது. வேலைகள் முடிந்து என் அறைக்குச் சென்று நான்கு சுவர்களையும் பார்த்துக்கொண்டு ஜடம் போல வீற்றிருப்பது மிகத் துயரமாக இருந்தது. பல நாள் தவித்துத் தவித்து முடிவில் பாட்டெழுதிப் பார்க்கலாமே என்ற எண்ணம் உதித்தது. அன்றுதான் நான் கவிஞராகப் பிறப்பெடுத்தேன் என்று எண்ணுகிறேன். நான் என் மன உளைச்சலையும் வேதனையையும் பாட்டின் மூலம் வெளிப்படுத்த விரும்பவில்லை. பக்திப் பாடல்களும் எழுத முயலவில்லை. என் மனத்தை ஈர்த்த ஏதேதோ விஷயங்களைப் பாட்டாக்கினேன். தடங்கலின்றி வார்த்தைகள் மனதிலிருந்து வெளிவரத்தொடங்கின. பிசிர் இல்லாத மரபுக் கவிதைகள் பிறக்கத் தொடங்கின' என்கிறார்.

1937இல் சித்தன் இதழில் முதல் சிறுகதையை எழுதியவர் தொடர்ந்து மேலும் பல சிற்றிதழ்களில் எழுதினார்.

தாராபுரத்திலிருந்து சென்னைவாசியாக மாறியபிறகு கவியரங்குகள் மற்றும் இலக்கிய விழாக்களிலும் பங்கெடுக்கத் தொடங்கினார்.

1992இல் தனது வாழ்க்கை நிகழ்வுகளைத் தொகுப்பாக்கிப் 'பூரணி நினைவலைகள்' என்ற பெயரில் நூலாகவும் வெளியிட்டார். இவரது படைப்புகள் கணையாழி, புதிய பார்வை, படித்துறை மற்றும் திண்ணை இணைய இலக்கிய இதழ்களிலும் வெளிவந்தன.

'சென்னை சங்கமம்' நிகழ்ச்சியில் கவிதை வாசித்த தமிழ் மூத்த பெண் கவிஞர் என்ற பெருமையும் இவருக்குண்டு.

உயர்சாதி என்று கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு இனத்திலிருந்து வந்திருந்தாலும் கவிஞர் தனது கவிதைகளை அங்குள்ள குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி உள்ளூர்வதாகவே அமைத்தார். அதனை அம்மாவின் பொய்கள் என்ற கவிதையில் அழகாகச் சித்தரித்திருப்பார்...

அம்மாவின் பொய்கள் பற்றிக் கவிதை எழுதினார் ஞானக் கூத்தன், நம்மவரின் பொய்கள் பற்றி யார் எழுதப் போகிறார் கவிதை? தரையில் கழுநீரையோ இரவில் தெருவில் குப்பைகளையோ கொட்டினால் லட்சுமி போய்விடுவாளாம். விரித்த தலையோடு பெண்கள் வீதிப்படி தாண்டினால் பாவம் வந்து பிடித்துக்கொள்ளுமாம். மடிசார் புடவையின் மூன்று முடிச்சில் லட்சுமியும் சரஸ்வதியும் பார்வதியும் பத்திரமாக அமர்ந்திருக்கிறார்களாம். கற்பனைப் பொய்களும் மாய்மால் மாரீச வார்த்தைகளும் சொல்லிச் சொல்லியே இந்து மதம் இந்த கதிக்கு வந்துவிட்டது.

இத்தனை துணிச்சலான கவிதையை எழுதியபோது கவிஞருக்கு 70 வயதென்றால் ஆச்சரியப்படாமல் எப்படி இருக்க முடியும்?

மற்றுமொரு கவிதையில்...
கணவனால் காடடைந்து
கயவனால் சிறை புகுந்து
தணலிலே குளித்து வந்த
மனைவியாம் சீதைதன்னை
மறுபடி வனம் துறந்தும்
மனமுடை இராமன் தன்னைக்
கடவுளாய்ப் பார்க்க எந்தன்
உளமது இசைவதில்லை.
உறங்கியபின் உறங்கி
உடனிருந்தோர் ஏவல் செய்து
கணவன் மனம் கோணாத
மனைவியாய் வாழ்ந்திருந்தும்
இலையிலே உஊசி ஏனென்று
இயம்பவும் தவிர்த்த அந்தக்
குணமதனால் வள்ளுவர் என்
அளவினிலே குறைந்து போனார்.
உத்தமி மனைவி கேட்ட
கழுத்திலே அணியும் மாலை

பொதுநலச் சொத்து என்று
மறுத்த அக்காந்தி தானும் என்
மதிப்பிலே குறைந்து போனார்.

- என்று ஆண்களின் சுயம் போர்த்த முகமுடிகளைக்
கிழித்தெறிகிறார்...

இந்து மதத்தை வேரறுப்பவர்கள் இந்துத்து
வாவாதிகள் தான் என்பது அம்மையாரின்
ஆணித்தரமான நம்பிக்கையாக இருந்தது. அதை
இந்துத்துவா என்ற ஒரு கவிதையில் பளிச்சென்று
சொல்கிறார்...

உயரிய கோட்பாடுகளை உதறித் தள்ளி
உப்புப் பெறாத ஆசார சீலங்களை வைத்து
சாதியின் பெயரால் சகமனிதர்களையே
சாக்கடையைப் போல் பார்த்துக்
கெக்கலித்தீர் நீங்கள்.
வெளிதேசக் கிறித்துவர்கள்
அரவணைத்து ஆளாக்கி
மதமாற்றம் செய்து கொண்டனர்.
மதமாற்றத் தடைச் சட்டம் கொண்டு

வருவதாலோ

பிற மதத்தவரைக் கொளுத்துவதாலோ
நிமிர்ந்து விடுமோ இந்து மதம்?

கண்ணகி சிலையை அப்போதிருந்த அரசு
அசுற்றிவிட்டது... அதனையும் தன் சூடான
வரிகளால் சாடியிருக்கிறார் இந்தப் புரட்சி முதாட்டி.

பகவான் சிலையிருக்கப்
பன்றிக்குப் பாலாபிஷேகமா?
வரியால் தவிப்பவர்க்கு
வழிவகை செய்தாலும் பயனுண்டு.
ஒற்றைச் சிலம்பால் குற்றவாளி கோவலன்
மற்றதால் நிரபரதி
உண்மை உணர்த்திய நிலையில்
சிலம்பில் பயந்தா
கண்ணகி சிலை மறைப்பு?
கண்ணகி சிலையை
வேரோடு பிடுங்கி எடுக்க
என்ன அவசியம் வந்தது?
நீதி கேட்டால் பிடிக்காதா?

எதையும் துணிச்சலாகச் சொல்லும் பூரணி
அம்மாள் தனது கதைகளில் மனித நேயத்தைத்
தவழவிட்டார். அவரது சிற்றன்னை சிறுகதை
பாசமான சித்தியை வெளிக் கொண்டு வந்தது.
வடநாட்டிலிருந்து காங்கிரஸ் தலைவர் தென்னகம்
வரும்போது வைத்த விருந்தில் தலித் தோழர்களையும்
கலந்து கொள்ளச் செய்து சாதிப் பிரஷ்டமானவனின்
கதையாக 'சுவர்ணம்' கதை அமைந்திருந்தது...

அவரது இயற்கை சார்ந்த இரசனைகளும்
மேன்மையாக இருந்தன...

முள் முருங்கையின் கிளையில்
மாணிக்கம் பூத்திருக்கும்
கள்ளக் கரும் காகம்
கண் சாய்த்துத் தேன் குடிக்கும்
கிள்ளை அருகில் வரக்
காகம் அதைத் துரத்தும்
முள்ளுக் கிடைத்தாழை
மஞ்சள் குளித்திருக்கும்

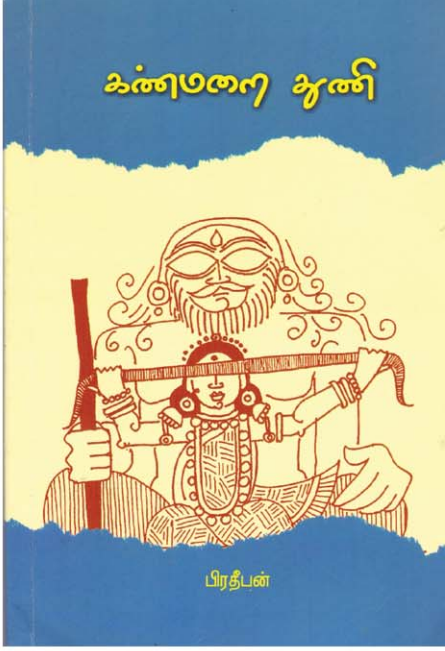
இத்தனைச் சிறப்புகள் வாய்ந்த அம்மாவை எந்த
ஜனரஞ்சகமும் வெளிக்காட்டத் தயங்கியதற்குக்
காரணம். அவரது நேர் கொண்ட பார்வை மட்டுமே.
அதையே நாமும் பின்பற்ற வேண்டாம்... இனியாவது
அவரது நூல்களைத் தேடி வாசிக்கவேண்டும்.

நூறு வயது வரை எழுத்தால் வாழ்ந்து சாதித்த
ஒரு சிறந்த பெண்மணியாகவே பூரணி அம்மாளைப்
பார்க்கிறேன். அவர்கள் எழுதிய எழுத்துக்களும்
அதைப் பதிவு செய்த ஆவணங்களும் தான் இன்று
அவரை நமக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்திருக்கின்றன.
'சுய சரிதம்' என்று ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும்
தங்களின் அனுபவத்தைப் பதிவு செய்யவேண்டிய
அவசியத்தைப் பூரணி அம்மாள் அவர்கள், தனது
சுய சரிதை நூலின் மூலமாக நமக்கு
உணர்த்தியிருக்கிறார்.

இத்தனைப் பெருமைகளுக்கும் உரிய
பூரணியம்மாள் எழுத்தாளரும் கவிஞருமான
க்ருஷ்ணங்கினி அவர்களின் அம்மா என்பதும்
குறிப்பிடத்தக்கது. ■

பிரதீபன் கவிதைகள்

செய்து வருகிறார்கள்; கண்டு சொல்கிறான், கவிஞன்; எளிமையுள்ள கவிதைதான்; இந்த விசாரம் பெரிய விஷயம்.

உன் நண்பர்களுடன்
என் வாசலைக்
கடக்கும்போதே
தெரிகிறது,
என்னைத் தவிர்க்கிறது
உன் முகமென்றாலும்
மெல்லத் தளரும் உன் நடையும்
ஆதுரமாய்
நண்பன் தோளைப் பற்றும்
உன் கையுமே
உன்னைச் சொல்லிவிடுகிறது
உன் போலில்லை;
இது என்
காதற் பிரகடனம்
பொங்கித்
திரை எறிகிறது பாற்கடல்
மறைக்கவே வழியில்லை.

(பக்கம் : 161)

காதலைப் பிரகடனம் செய்வது யார்? தலைவி; நாயகனின் நிலை விவரிப்பு, முதல் இரு பத்திகளும் அவள் பார்வையில்; மூன்றாவது பத்தி, நாயகி கூற்று; நான்காவதாக, அவள் நிலை மந்திரமொப்ப; பெண் குரல் பெருஞ்சிறப்பு; எழுபதுகளின் நடுவேயே இவ்வாறு எழுதியிருப்பது, தனி விசேஷம்; நனி சிறந்த காதல் கவிதை; அழகுற, சுருக்கமாக சிறுசிறு சொற்றொடரிலேயே இருப்பது, கொண்டாடப்பெற வேண்டியதே ஆகும்; முன்னமுள்ள கவிதையும் இந்த அம்சங்கள் உள்ளதுதான்.

உண்ண எடுக்கும்
ஒரு வாய்ச் சோறும்
வாய் சேர மாட்டேன் என்று
மல்லுக்கு நிற்கும்

புனல் ஓடிப்போனபின்
வெண்மையாய்
மெத்துமெத்தென்று
மணல் பரந்து கிடந்தது
ஓடை;
பார்க்கப் பார்க்க
ஆசையாயிருந்தது குழந்தைக்கு;
சரி,
தன் காலைப் பதித்துத்
தடம் செய்ய வேண்டுமென்று
ஏன் தோன்றுகிறது.

(கொங்குதேர் வாழ்க்கை- 2, பக்கம் : 162)

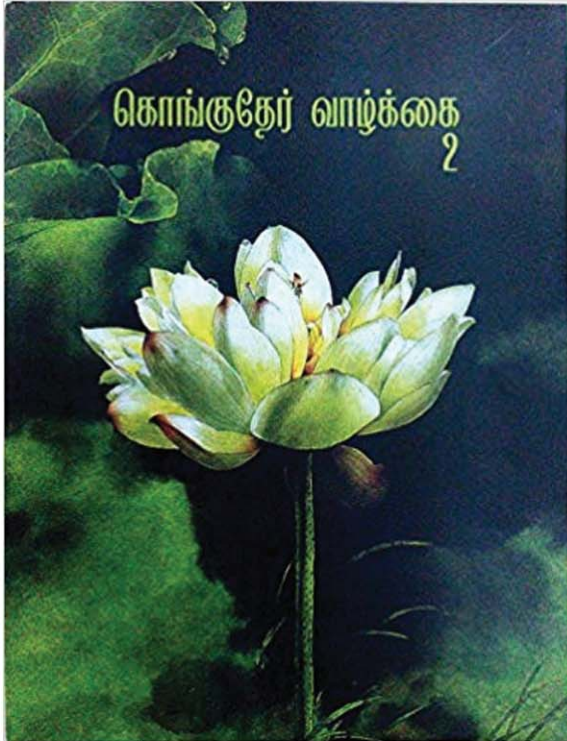
காட்சிநுபமாக ஓடை; அடுத்து, குழந்தையின் மெய்ப்பாடு; "சரி, தன் காலைப் பதித்துத் / தடம் செய்ய வேண்டுமென்று / ஏன் தோன்றுகிறது." கவியின் ஐயப்பாடு / கேள்வி; உள்ளம், நுண்ணியது; உளவியலாளர்கள் எத்தனைக் காலமாக ஆய்வு

எழுதும்
என் கவிதைகள் எல்லாம்
உன்னை
எதிர்ப்பெய்து பரிதலாகிறது
நனவுக்கும் கனவுக்கும் இடையே
எல்லைக்கோடு அழிந்ததால்
இரண்டுமற்ற ஒன்றில்
எப்போதும் தெரிகிறாய்
என்னை அல்லாமல்
உன்னை வாழ்வதாய்
ஏதோ கொஞ்சம்
சந்தோஷமும்.
(கொங்குதேர் வாழ்க்கை- 2 , பக்கம் : 161)

தன்னிலை; காதலினால் தவிப்பு, ஒருபுறம்;
“என்னை அல்லாமல் / உன்னை வாழ்வதாய் / ஏதோ
கொஞ்சம் சந்தோஷமும்” என்று இன்னொருபுறம்;
அநேகம் காதல் கவிதைகள் உண்டுதான் எனினும்
இது வேறே; சொல்லும் விதமும் கவிதை மொழியும்
கருத்துக்கொள்ள வேண்டியவை.

இந்த மனிதர்களைத்
தெரியாதா உனக்கு?

வெளியில் வேஷம் போடுகிறார்கள் என்றா
சொல்கிறாய்?
மாரடித்துக் கூழ் கொள்கிறார்கள்
இறைக்குப் படைத்து
இரவலர்க்கும் அளித்துவிட்டே
பசியாறுகிறார்கள்
உள்ளுக்குள்ளேயே சமன்செய்துகொண்டவர்கள்.
(பக்கம் : 161)

முன்னிலையின் கூற்றுக்குப் பதிலிறுப்பதாக;
பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை, உலகியல் வாழ்வில்
மனிதர்கள் எப்படியெல்லாம் இருக்கிறார்கள்... எந்த
உறுத்தலுமின்றி முடிசிறுது இவ்விதம் இருக்க
என்பதாக; முன்னிலை சொன்னதும் ஆவலாதிதான்;
தன்மை சொல்வதும் அதேதான் - சமாதானமாக,
இருப்பே அவ்வாறாகத்தான் எனும்படி; அப்படி
யானால்? கவிஞன் குரலா இது? கண்டனமா? ஒரு
பார்வையா? யதார்த்த நிலையா? வாசகன்தான்
தீர்மானிக்கவேண்டும்; கட்டுரையாளன் கருத்தறி
விப்பது தகாது, நாகரிகமில்லை; “பேசாப் பொருளைப்
பேசத் துணிந்தேன்” என்று எழுத முற்படும்
கவிஞனை நம்பிக்கையிழக்க வைக்கக்கூடாது.

இந்த மேம்பாலம் ஒன்றும்
அப்போது இல்லை
ரயிலுக்கு மேல்
பஸ்ஸைப் பிரித்துவிட்ட
பாலத்தின்கீழ்
இன்று நான்
தொலைதூரத்தில்
அந்தச் சிறுவனும் சிறுமியுமான
நாம்.

(பக்கம் : 162)

காலமும் தூரமும் ஒரே கவிதையில்;
காலமாற்றமும் ஞாபகமும்; துவக்க இரண்டு வரி
கட்டுவது, மாறிவிட்டதை; நடுவேயுள்ள நாடடியில்,
இன்றைய தினம்; கடைசி மூவடியில், நேர்ந்த நிலை;
இதைச் சொல்லத்தான் முன்னுள்ள வரிகளே; இந்த
அனுபவம் பெரும்பாலானோருக்கும் நிகழ்ந்திருக்கும்;
தேர்ந்த கவிஞன் பதிவு செய்து வைக்கிறான்.

எவ்வளவு எளிமை, சுருக்கம். மேம்பாலம்
யதார்த்தமா குறியீடா? இரண்டும்தான்;
“தொலைதூரத்தில் / அந்தச் சிறுவனும் சிறுமியுமான

/நாம்” ஸ்திதியைச் சொல்கிறதா ஏக்கத்தையா? வாசகனே யுகித்துக்கொள்வதுதான் சரியாயிருக்கும்; ‘நான்’ தன்மை ஒருமையைக் காட்டி, “நாம்” பன்மையில்; ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகப் பொருள் விரிகிறது; இப்படிப்பட்ட கவிதைகளை எடுத்துப் பேசத்தான் தொடர்ந்தும் அயர்வை மீறியும் செயல்பட்டுவருவதே; பெரிதாக யாரும் வகை வைக்கவில்லையோ என்று தோன்றும்; தன் வரலாறு எழுதாமல் தள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு, கவிதை பற்றியே கட்டுரைகளா என்றும் படும்; வாசகன் படிப்பான், அடுத்து, நவீன கவிதையில், உண்மையான கவிஞர்கள் / கவிதைகளை இனம் கண்டுகொள்வான்; நல்லனவெல்லாம் நிகழும்.

⇒ பிரதீபன், கோயில்பட்டிக்காரர்; சிண்டிகேட் வங்கி, ராஜபாளையம் கிளையில் இருந்தபோது, சென்னை / மதுரை போகிற வழியில் பல தடவை பார்த்துப் பேசியிருக்கிறேன்; பணிநேரத்தில் அதிகம் பேசமுடியாது; அநேக தரம், பணம் வாங்கிக்கொண்டு, சில வார்த்தைகளிலேயே திரும்பி வர நேரிடும்; ‘நானா உன் எதிரி’ என்கிற அவருடைய முதல் தொகுப்புக் கவிதைகள் பிடித்திருந்தன என்பதே சந்திக்கத் தூண்டியது; ‘மொட்டைக் கோபுரம்’, இரண்டாவது தொகுப்பு; பிரதீபனே தந்தார்; அவர் கவிதைகள் குறித்து அபிப்ராயம் சொல்லியிருக்கிறேன்; எண்பதுகளில் (1982,1989) இரு தொகுப்புகள்; நண்பர்கள் யாரிடமாவது இருக்கும்; ராஜமார்த் தாண்டன் தொகுத்து, ‘தமிழினி’ வெளியிட்டுள்ள ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ இருப்பதினாலேயே பாதசாரி, மனுஷ்யபுத்திரன், பிரதீபன் கவிதைகள் பற்றி

எழுதமுடிந்தது; ராஜமார்த்தாண்டன் செய்திருப்பது, உள்ளபடியே, அரும்பெரும் காரியம்தான்; ‘தமிழினி’ வெளியிட்டுள்ளதற்காகப் பெருமிதம் கொள்ளலாம்; கவிஞன் என்ற முறையில் போற்றிப் புகழ்கிறேன். டிஸ்கவரி புக் டேலஸ், சந்தியா பதிப்பகம், உயிர்மை போன்ற பதிப்பகங்கள் இந்நூல்களை இரண்டாம் பதிப்பு கொண்டுவரலாம்; தமிழ்த்தாயின் ஆசியும் கவிதாதேவியின் வாழ்த்தும் தப்பாமல் கிடரும்.

⇒ கடந்த ஆண்டு, கோயில்பட்டிக்கு, மாரீஸ் வீடு போயிருந்தபோது, பிரதீபனின் முழுத்தொகுப்பான ‘கண்மறை துணி’ கொடுத்துவிட்டார்; அவருக்கு செல் பேசவும் வைத்தார்; ஏற்கெனவே எழுதிவிட்டதைத் தெரியப்படுத்தினேன்; நல்லவேளை, புஸ்தகம் பத்திரமாக; சென்னையில், சின்னவன் அறையிலிருந்து படித்தாயிற்று; கவிதை வாசகர்கள் வாங்கிப் படிக்கலாம்; மூத்த கவிஞரொருவருக்குச் செய்யும் மரியாதையாக இருக்கும்.

நூல் :

கண்மறை துணி

(கவிதைகளும் குறுங்காவியங்களும்)

ஆசிரியர் : **பிரதீபன்**

முதல் பதிப்பு : அக்டோபர் 2014

வெளியீட்டாளர் : பிரதீபன், 25-K, ஜோதி நகர் நான்காவது தெரு (காமராஜ் மீட்டிங் ஹால் எதிரில்), கோயில்பட்டி - 628501.

விலை : ரூ. 125/-

அலைபேசி : 9944206782. ■

அம்மையார் ஹைநூன்பீவி நினைவு பரிசுப்போட்டிக் கவிதைத்தொடரில் சிறப்பும் பரிசு பெற்ற கவிதைகள்

வேர்த்திரள்

ஆடு மேய்க்கச் சென்ற அம்மா
பங்காளி அள்ளிக் கொடுத்த
மண்ணளவு கெட்ட வார்த்தைகளை
விக்க விக்க விழுங்கி வந்தாள்.
அடுத்தநாள் பூனை
நுரையுடன் புன்னகைத்தபடியே
பொளியில் அசைவற்றுக் கிடந்தது.
அதற்கடுத்த நாள்
சொந்தக் காட்டில் நின்ற நாயை..
கடிக்க வந்தது
அடித்துக் கொன்றபின் சாவகாசமாகச்
சொன்னான்
பங்காளி மகன்.
கெடக்குது சனியனென..
வெயில் கட்டிய பாதப் பாலங்களில்
நடந்து நடந்து நாய்நெருஞ்சி சேலையில் அப்ப..
ஆடுகளை மேயவிட்டுவிட்டுக் குட்டிகளிடம்
உருவிய உணியில்
தப்பி ஏறியதையும்
பொதையில் சிக்கிய பூச்சிக் கூடுகளையும்
இந்நேரம் அம்மா
தன் வேர்த்திரளிலிருந்து உதிர்க்கத்
தொடங்கியிருப்பாள்

- சே.தண்டபாணி தென்றல்

இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமுமான
முல்லைத்திணை
இன்மையும் இன்மை நிமித்தமுமாய் இன்று
ஆதியில் வனம்கூமுலகில் முளைத்த
இளைத்த மானுடம்
காடுபுசிக்கும் கொடும்பசி கொண்டலைந்து
அரையடி நெற்பயிரிட இருபதடி மரங்களழித்த
கதையொரு பெரும்பகடி
குறவன் கௌரவன் கயவராயும்
வேளாண் பாண்டவன் உத்தமராயும்
திரித்த காப்பியம் கண்டு
மனம் வெதும்பிச் சிரித்தது காடு
கொடுத்துக் கொடுத்துக் கைசிவந்த வனமகள்
தன்னோடு நிறுத்தியிருக்கலாம்
தாயின் மடிச்சுவை கண்ட தத்தாரிகள்
அவளண்டும் சேய்களின் சுவை ருசிக்க
கொசுவுக்கஞ்சி வீட்டைக் கொளுத்தியதாய்க்
கையாலாகாமல் வெந்து தணிந்தபடி காடு
நாடெனத் துளிர்ந்து விரிந்த மரமும் கிளையும்
உறிஞ்சியருந்திய தாய்ப்பால் சுரந்த வேர்த்திரள்
மறந்து
ஆப்பசைக்கும் மந்தியாய் மானுடம்
பிச்சிப் பூப்பூத்துப் பிச்சியாய்க் கிடந்தலையும்
காடு.

- காயத்ரி

உனைச் சேரும்
இந்த வனம் பிடித்திருக்கிறது
அதற்குப் பூசிய நிறம்
பச்சை என்று நீ சொல்வது
மஞ்சளாகவும் மாறும் எனக்கு
வழக்கத்தைப் போலவே
கண்ணாடி துடைத்துப் போன
நேற்றைய மழையின் மிச்சத்தில்
கூரியனின் மிச்ச வயதுக் குளியல்
உன் வெட்கம்தான்
செம்பருத்திப் பூக்களின்
வாசத்தை அள்ளி அள்ளிக்

கொண்டாடும் ஒற்றையடி மஞ்சளை
உனக்குப் பூசத்தான் ஆசை
வார இறுதிக்கான வாய்க்கால்
தூரத்தில் வெட்டிவேரின் திருப்பங்களில்
நிழல் தாண்டியும் நின் அசைவு
மனதோடு ஏங்குகிறது உன் காட்சி
வானம் வரைந்து
தாங்குகிறது உன் நிழல்
காடு மலை அருவி என
நம்மை செல்பி எடுக்கும் எதற்கும்
உன் சாயல்
கூட என் தோகை
யாக விடைகள்
என் மயிலிறகை விரட்டி
உன் மான்குட்டி செய்கின்றன
எங்கிருந்தும் கிளம்பும்
உன் வாசக்காற்றில்
திரும்பும் புன்னகையென
முடிவதேயில்லை பசுமை மாறாப்
பாதச் சுவடுகள்
எல்லாம் சரியென
நீ போன தடம் வரைபடமாகிறது
தொலைதல் அற்புதம் எதற்கும்
மௌனங்கள் புடை சூழ
உன் மொழி நிறத்தில் நீர் சொட்டுகிறது
காட்டருவி உன் புதம் அதற்கும்
ஒரு திருப்பத்தில் திகிலாய் முடிந்து
விடுகிறது காடும் உன் பேடும்
நான் இலைமறைக் காயாய்
இங்கிருந்து அங்கும்
எங்கிருந்தும் என்னைத் தொலைக்கிறேன்
ஒதுங்கி ஓடும் சிறு ஓடையின்
மஞ்சள் மினுமினுப்பில்
காதலை விழுங்குவது அது
இப்படித்தான் இம்முறையும்
காதலால் மட்டுமே அரும்புகிறது உன்
காட்டுக்குள் தொலைந்து
கொண்டிருக்கும் என் வேர்த்திரள்...

- கவிஜி

தோதான இடங்களில் தேடித் திரிந்ததில்
 சப்பாத்திக்கள்ளியின் முள்ளென
 அழுந்தித் துடிக்கிறது நம் ஆதிக்காடு
 ஒரு முத்தத்தோடு பசியாறும்
 நாவெச்சில் வறட்சிகளில்
 பாலைவனத் தும்பிகளென
 நகர்ந்தது ஒரு நதி
 இருட்டிக்கொண்டு வரும்
 மழைக்கூட்ட மேகங்களெனக்
 கண்களிறுக்க மூடிக்கொண்டு
 சாரல் நகர்த்திப் போனதொரு புனல்
 மென்குளிரைப் பரிசளித்த காடுகள்
 வெப்பம் கக்கும் சுவாலைகளாய்ப்
 பூக்கக் காத்திருக்கும் மலர்களிலும்
 துளிர்க்கக் காத்திருக்கும் இலைகளிலும்
 ஒரு கோடி நிமிடங்களாய்ப்
 பசிவிழுங்கு பள்ளங்கள்
 தன்னியல்பு திரிந்த மனிதம்
 புணர்ந்து விழுங்கிய எச்சமாய்க்
 காட்டின் பிளிறல்கள்
 அமைதியின் பேரிரைச்சலில்
 வனமிழந்து திரியும் ஒரு பறவை
 சோகத்தின் பிடியில் காட்டை இசைக்கிறது
 ஆதிக்காடு கனக்க,
 எங்கிருந்தோ ஒலிக்கும் ட்ட்ரு ட்ட்ரு என்ற குரலில்
 தற்போது
 எரியும் யுகலிட்டஸ் வாசனை வீசுகிறது..

- பிறைநிலா

உதிர்ந்த சருகின்மீது வீழும்
இறகக்கென்று ஒரு கதையிருக்கும்...
மெல்லிய நரம்பினை மீட்டியதாகக்
கொடிகள் அசைகின்றன...
பால் கொடுத்த முலைக்காம்பின் நரம்புகளாய்
வேர்கள் விதிர்க்க...
வெட்டி வீழ்ந்த மரத்தில் சில கூடுகள்...
கிளையொன்றில் நசங்கிய முட்டை
ஒரு சகாப்தத்தை இழந்ததாக அழுகிறது...
அங்குப் பெய்யும் மழைக்கு
இனி கண்ணீரென்று பெயரிடலாம்...
சப்தக் கூடுகள் மௌனித்த அவ்வெளி
இடுகாட்டின் பிரதிமை...
நீங்கள் எப்போதும் தோண்டிப் பார்க்கலாம்
வேர்த்திரள்
சில கதைகளுடன் அங்கு இறந்து கிடக்கும்.

- முகம்மது பாட்சா

பூமியின் கடகத்திற்கும் மகரத்திற்குமான பூமத்தியரேகையே வனம்
ஆயிரம் விரல்களை ஒளித்திருக்கும் காடு ஓர் ஆதிஒளி ஒருநிமிடம்
நிர்வாணமாகிச் சரணடைவோம்
வேர்த்திரள்களின் மொழிக்குப் பூக்களின் வடிவம்
உலகின் தகவு வனத்தால் மட்டுமே வார்க்கப்பட்டது
ஆதிசிவனின் பெருவிரல் அடியில் உயிர்களின் வேர்த்திரள்
வேர்த்திரள் ஓர் உதிரயோனி
வன்புணர்வோர்க்கு வாய்க்கரிசி
வனத்தின் பகைமை அறியாமையின்
மீநகல்
தன் உயிர் மரத்தின் வேரில் இளைப்பாறுவான் விவேகி
பூமியை இறுகப் பற்றிய கரங்களில் இறக்காதீர் கோடாரியை
நீரிடை நீங்கிய மீனின் செவுள்களாய்த் துடிதுடிக்கும்
வனங்களே நீலிகள் எதிர்மொழியாதீர் பலிபீடம் எளிதில்
பூமி தள்ளாடுமோர் நாளில் வனங்கள் தங்களின் வேர்த்திரள்களைத் திரும்பப்
பெற்றிருக்கும்
கட்டுப்பட்டு வெட்டுப்படாமல் காப்போம் இல்லையெனில்
நம் கபாலத்தின் சில்லுகளில் காலத்தின் தீர்ப்பிருக்கும்...!

- லதா நாகராஜன் ■

மழையும் நானும்

மழையைக் குறித்தான என் அனுபவங்கள் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் மாறிக் கொண்டே இருந்திருக்கின்றன. முதலில் என் சக விளையாட்டுத் தோழனின் பார்வையிலிருந்து சிறிது மாறிக் கண்டிப்பான பெரிய மனிதத் தோரணையில் என்னைக் கண்டிக்கவும் செய்தது. கூடுதலாக உங்களுக்கு ஒரு ரகசியத்தைப் பகிர்ந்துகொள்கிறேன். மழையும் மனிதர்களைப் போலத்தான். சில சமயம் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும்போது நம்மையும் சேர்த்து உற்சாகப் படுத்தும். சில சமயம் சோகமான சினுங்கலில் ஆரம்பித்து ஆர்ப்பரிக்கும். என் வாழ்க்கையின்

முக்கியமான அனைத்து நிகழ்வுகளையும் ஞாபகப்படுத்திக் கூற, பல சமயங்களில் இந்த மழை உதவி இருக்கிறது. அடர் மழைப் பொழிவில் நான் தனியாகக் கார் ஓட்டும்போது வைப்பின் சீரான அசைவு, வாழ்க்கையின் பல ஞாபகங்களை அழிக்க முயற்சிப்பதும் மீண்டும் முகிழ்த்து நம் கண் முன்னே காட்டுவதுமாக எனக்குத் தெரியும்.

என் தனிமை குறித்து எனக்கு எந்தவிதமான சலிப்போ அல்லது வருத்தமோ - ஒருபோதும் இருந்ததேயில்லை என்றாலும் என்னுடன் வளைய வரும் ஒரு தம்பியோ அல்லது என்னைக் கண்டிக்க ஒரு அண்ணனோ, குறைந்தபட்சம் அன்பு காட்ட ஒரு தங்கையோ இருந்திருந்தால் கூடுதல் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்திருப்பேனோ என்று மனது சில சமயம் ஏங்கும். தனியாகத் தாழ்வாரத்துத் தூணை இடது கையால் சுற்றி வளைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு - வலது கையை மழையில் நீட்டும்போது ஒற்றை ஆளாகப் பிறந்த என் ரகசிய ஏக்கங்கள் படிப்படியாகக் குறைவது போல இருக்கும். இருண்ட அடுக்களையில் உழலும் அம்மாவிடம் இதைக் கூறும்போது, முந்தானையால் வேர்வையை அவசரமாகத் துடைத்துக்கொண்டே என்னுடன் வந்து மழையை ரசிக்க ஆரம்பித்துவிடுவாள். தன் உள்ளங்கையை ஒரு ஜோசியரிடம் காட்டும்போது வரும் தயக்கத்துடன் மழையிடம் நீட்டுவாள். பிறகு சிறு குழந்தையின் துள்ளலோடு தன்னை மறந்து சத்தமாகச் சிரிப்பாள். என்றாலும் அவள் கண்களின் ஓரத்தில் துளிர்ந்து விழத் துடிக்கும் கண்ணீர் மழை நீரில் கரைவதை ரகசியமாக என் பார்வையிலிருந்து மறைக்க அதிகம் போராடுவாள்.

எங்கள் இருவரையும் பார்க்க இதுவரை உறவினர் என்று கூறி யாரும் வீட்டிற்கு வந்ததே யில்லை. அப்போது எனக்குப் பன்னிரண்டு வயதிருக்கலாம். ஒரு முதியவர் எங்களைப் பார்க்க

வந்திருந்தார். சற்றே பருமனான உடல் வாசு. தளர்வான நடை. காலத்தால் பழி வாங்கப்பட்ட இடுங்கிய சோகமான கண்கள். யாருடைய அனுமதிக்கும் காத்திராமல் உரிமையுடன் நடுக்கூடத்திற்கு வந்தார். தான் கொண்டு வந்த பெரிய பித்தளைத் தூக்கையும், எண்ணை டின்னில் செய்த மூடி போட்ட தகர டப்பாவையும் சீழே இறக்கி வைத்தார். அப்படியே கூடத்துத் தூணில் சாய்ந்தவாறு அமர்ந்தார். முதியவரைப் பார்த்த அம்மாவின் முகத்தில் நிழலாடியது. ஒன்றும் பேசவில்லை. அவரைக் கடந்து என்னை நோக்கி வந்தாள்.

“தாத்தாடா” என்ற ஒற்றைச் சொல்லுடன் அவருக்கான அவசர அறிமுகத்தை முடித்துவிட்டு எங்கேயோ பார்த்தபடி “காப்பி கொண்டு வரேன்” என்று அடுக்களைக்குள் விரைந்தாள்.

“இன்னுமா அலமு என் மேலே உள்ள கோபம் உனக்குக் குறையவே இல்லை? இனிமேலும் நீ இங்கே தனியா இவனை வெச்சிக்கிட்டுக் கஷ்டப்பட வேண்டாம். ரெண்டு பேரும் என்னோட அம்பைக்கு வந்திடுங்க. உன் அம்மை போய்ச் சேர்ந்த பிறகு நானும் இந்த வயசிலே நிற்கதியாத் தனியா அல்லல்பட்டுக்கிட்டுத்தானே இருக்கேன்?”

தள்ளாடியபடி எழுந்திருந்து அடுக்களைக்குள் நுழைந்தவர் “குழந்தைக்கு நடந்த ஒன்னும் தெரியாதே?” என்று மெதுவாகக் கேட்டார். சோகம் அப்பிய முகத்துடன் அம்மா மௌனமாகத் தலையாட்டினாள்.

“நல்ல காரியம் செய்தே அலமு. இனிமே அவன்தானே எல்லாம் உனக்கு” என்றவர் என்னைப் பார்த்து அருகில் அழைத்தார். வாஞ்சையுடன் தலையைக் கோதிக்கொடுத்துக் கொண்டே “எப்படிடா இருக்கே?” என்று கேட்டவர் தோளில் இருந்த துண்டால் ஒருமுறை முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டார்.

ஒரு வாரம் தாத்தா எங்களுடனேயே இருந்தார். எவ்வளவோ முறை கேட்டுப் பார்த்தும் அம்மா அம்பைக்கு வர சம்மதிக்கவே யில்லை. அறுவடை முடிந்த பிறகு தாத்தா மீண்டும் வருவதாக என்னிடம் கூறினார். அவர் ஊருக்குச் சென்ற அன்று மழை விட்டுவிட்டுப் பெய்துகொண்டிருந்தது. எதிர்பாராமல் வானம் யாரிடமோ தோற்றது போல இடையிடையே உருமிக்கொண்டே இருந்தது.

“அடுத்த வருஷம் நீ அம்பையில்ல்தான் படிக்கப் போறே” என்று உறுதியாகக் கூறியவர் என் கைகளை நீண்ட நேரம் விடாமல் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். அம்மா தாத்தாவிடம் குடையைக் கொடுக்க அதைப் பிடித்துக்கொண்டு லேசாக வெளியே எட்டிப் பார்த்தார். மழை லேசாகக் குறைந்தது போலத் தெரிந்தது. மீண்டும் ஒருமுறை தெருவைக் கடக்கும்போது ஏக்கத்துடன் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கையசைத்தார். தெருவில் தேங்கிய மழை நீரில் பளிச்சென்று தெரிந்த தாத்தாவின் காலடி பிம்பங்கள் காற்றிற்கு லேசாகக் கலைந்து மீண்டும் ஒன்று கூடின.

அடுத்த தடவை என் பள்ளி விடுமுறையை ஒட்டித் தாத்தா மறுபடியும் எங்களைக் காண வந்திருந்தார். என்னை அம்பைக்குக் கூட்டிச் சென்றார். அங்கு வந்தவர்கள் அம்மாவைப் பற்றித்தான் அதிகம் விசாரித்தார்கள். முதன்முதலாக நான் ஏதோ தனிமைப்பட்டது போல் உணர் ஆரம்பித்தேன். தாத்தாவிற்கு உதவியாக இருந்த பெரியவர்தான் என்னைப் பற்றிய முழு விபரங்களையும் கூறினார். எனக்குக் கண்ணீர் முட்டிக்கொண்டு வந்தது. அடுத்த நாளே அம்மாவிடம் என்னைக் கொண்டுவிட அடம் பிடித்தேன். அங்கு நடந்தவைகளைப் பற்றி அம்மாவிடம் கேட்கும் தைரியம் எனக்கு வரவேயில்லை.

சில இழப்புகளுக்குக் காலம்தான் பதில் சொல்லும் என்ற கூற்றினை முழுவதும் பொய்யாக்கியபடி வருடங்கள் கடந்தன. எனக்கு நல்ல வேலை, நல்ல சம்பளம் என்றான பிறகு மனதிற்குள் ஒரு தைரியம் வந்தது.

மழையின் இரைச்சல் கூடிக்கொண்டே வந்தது. புத்தடிக்கு மேல் எதுவும் தெளிவாகத் தெரிய வில்லை. சாலையோரக் கடைகளின் வாசலை நிறைத்து அரைகுறையாக நனைந்தபடி மக்கள் குழுமியிருந்தார்கள். ஒரு மணி நேரத்தில் ஆழ்வார்குறிச்சிக்கு வந்துவிட்டேன். காரை விசாலமான அந்த வீட்டிற்கு முன் நிறுத்தினேன். காரிலிருந்து முன் வராண்டாவிற்குள் நுழைவதற்குள் முழுவதுமாக நனைந்துவிட்டேன். அதற்குள் அவர் வெளியே வந்தார். அவரை எப்படி அழைக்கலாம் என்று நான் சிறிது தடுமாறியபோது என் தடுமாற்றத்தைக் கண்டறிந்தவர் போல “ஏம்பா அப்படியே நிக்கற. உள்ளே வந்து தலையை முதல்லே துவட்டிக்கோ” என்று கதவை விசாலமாகத் திறந்தார். சிறிது நேரம் மௌனமாகவே கழிந்தது.

“நீங்க பரமகல்யாணி காலேஜ் பிரபொசர் தானே?” என்ற என் கேள்விக்குச் சிரித்தபடியே தலையாட்டினார். வீட்டில் அவரைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. மனதிற்குச் சமாதானமாக இருந்தது. ஏற்கெனவே பல வருடங்கள் நான் ஒத்திகைப் பார்த்ததை நிதானமாகக் கோர்வையாக அவரிடம் கூறினேன். முழுவதையும் பொறுமையாகக் கேட்டவர்,

“இப்போ அலமு எப்படி இருக்கா? உன்னை எவ்வளவு பொறுப்பா வளத்திருக்கா?” என்றவர் நீண்ட நேரம் எதுவும் என்னிடம் பேசாமல் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். “அவ என்னை விட்டுப் போகும்போது நீ ரெண்டு வயசுக் குழந்தை. நீயும் எவ்வளவு பெரியவனா வளர்ந்திட்டே” என்று என்னைப் பார்வையாலேயே அளந்தார். என் இரு கைகளையும் இறுகப் பற்றிக்கொண்டு கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டார். பல வருடங்கள் என் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்த பாரம் குறைந்ததுபோல இருந்தது.

அம்மாவிடம் இதைப் பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. இரவு முழுவதும் மழை தொடர்ந்தது. நீண்ட நேரம் அம்மா ஜன்னலையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். விடிந்ததும் மதியச் சாப்பாட்டிற்கான மெனுவை அம்மாவிடம் கூறினேன். “வெண்டைக்கா சாம்பார், உருளைக்கிழங்குக் கறி, அதோட வடாம் கொஞ்சம் பொரிச்சிடு. எனக்குன்னு ஸ்பெஷலா நெய் விட்டுச் சக்கரைப் பொங்கல் வெப்பையே அதை மறந்திடாதே” என்றவுடன் “உனக்குத்தான் வெண்டைக்காய் பிடிக்காதே, முள்ளங்கி சாம்பார் வெச்சிடவா” என்று கேட்டாள் அம்மா. “இல்லை.. இனிமே எனக்கும் வெண்டைக்காய் பிடிக்கும்” என்றவுடன் எதுவும் புரியாமல் அடுக்களைக்குச் சென்றாள்.

ஒரு மணி வாக்கில் வெளியே காரின் ஹாரன் சப்தம் கேட்டது. வாசலிற்கு விரைந்தேன். காரிலிருந்து வெளியே வந்த பாலா சாரின் கண்கள் அம்மாவைத் தேடின. “அம்மா உள்ளேதான் இருக்காங்க பாலா சார், கூட்டிக்கிட்டு வரேன்” என்றவுடன் அம்மாவே நேரில் வந்தாள். ஒன்றும் பேசவில்லை. ஒரு சிறிய சலனத்தைக் கூட முகத்தில் காண்பிக்கவில்லை. பாலா சார்தான் ஆரம்பித்தார்.

“எவ்வளவு நல்லா பொறுப்பா இவனை வளத்திருக்கே அலமு. உங்க ரெண்டு பேரையும்

வேணாம்னு சொன்னதுக்கு அதிகமாகவே வாழ்க்கையிலே கஷ்டப்பட்டுட்டேன். என்னை மன்னிச்சிடு அலமு” என்று சிறு பிள்ளை போல அழுதார். நடந்துகொண்டிருந்ததைத் துளியும் ஜீரணிக்க முடியாமல் அம்மா விக்கித்து நின்றாள். “என்ன பாலா சார், அழுகறீங்க” என்று அவரின் இரு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு கூடத்திற்குள் நுழைந்தேன்.

“சாப்பாடு தயாராயிடுச்சு. ரெண்டு பேரும் வந்து உக்காருங்க. சாப்பிட்ட பிறகு எல்லாம் சாவகாசமாகப் பேசிக்கலாம்” என்று அம்மா பொதுவான அழைப்பு விடுத்தாள். பாலா சாரை ஏற்றுக்கொண்டதிற்கான அடையாள அழைப்பாகவே அதை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன்.

தாத்தாவுடன் விடுமுறைக்கு அம்பை சென்றபோது அந்தப் பெரியவர் கூறியது மீண்டும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“உன் அம்மாவும் அலமுவும் நெருங்கிய தோழிகள். நீ பெறந்தவுடனே உன் அம்மா இறந்து போயிட்டா. அலமுக்கு அப்போ கல்யாணம் ஆகலை. பலரின் எதிர்ப்பிற்கிடையே உன்னை வளப்புப் புள்ளையா நினைச்சு வளத்தா. அலமுக்குப் பல இடத்திலே வரன் பாத்தாங்க. எதுவுமே சரியா அமையலே. கடைசியிலே அம்மாகூட பள்ளிக்கூடத்தில் வேலை பாத்த பாலாதான் ஒருவழியா சம்மதிச்சான். தனக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தா உன்மேலே இருக்கும் அக்கறையும் அன்பும் குறையும்னு அலமு குழந்தை பெத்துக்கவேயில்லை. இதனாலே ஒவ்வொரு நாளும் வீட்டிலே சண்டை. யார் சொல்லியும் அலமு கொஞ்சம் கூட கேக்கவே இல்லை. ரொம்பப் பிடிவாதமா இருந்தா. பாலாவைவிட்டுப் பிரிஞ்சு உன்னோட வீட்டைவிட்டு வெளியேறினவதான். அப்பறம் ஒருதடவை கூட ஆழ்வார்க்குறிச்சி பக்கம் அவ போகவேயில்லை. பாலாவும் அவளைப் பார்க்க வரவேயில்லை. இதை நினைச்சு உம் பாட்டியும் படுத்த படுக்கையாய் இருந்து இறந்துட்டா.”

அடுத்த நாள் மூவரும் பாபநாசம் சென்றோம். பளிச்சென்று வெய்யில் அடித்தாலும் இடையிடையே மழை தூறிக்கொண்டே இருந்தது. நான் மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டேன். காரின் வைப்பர் கடந்த காலங்களை ஒட்டுமொத்தமாக அழித்துவிட்டுப் புதிய அத்தியாயத்தைத் தொடர்ந்தது. அம்மா எனக்கு அம்பிகையாகத் தெரிந்தாள். ■

மரியோ வர்காஸ் லோசா

நீராரும் கடல் உடுத்த இந்தப் பூவுலகில் மனித மாண்பினை உணர்ந்து அதனை மிளிர்ந்தும் வகைமையில் தன்னை இலக்கியத்தின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியோர் மிகச் சொற்பமாக உள்ளனர். அந்தச் சொற்ப மனிதருள் தன்னை இலக்கியத்தின் அனைத்து வகைமைகளிலும் வெளிப்படுத்தி மனிதனை மனிதர் ஆட்சி செய்வதைத் தன் நகைச்சுவை உணர்வாலும் எழுத்துத் திறத்தாலும் உலகு அறியச் செய்தவர் மரியோ வர்காஸ் லோசா ஆவார்.

ஜார்ஜ் மரியோ பெட்ரோ வர்காஸ் லோசா முதலில் வர்காஸ் லோசாவின் மார்கிஸ் ஆனவர், மரியோ வர்காஸ் லோசா எனப் பொதுவாக எல்லோராலும் அறியப்பட்டவர். 1936 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 28 ஆம் நாள் பிறந்தவர். இஸ்பானிய மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட இவர் பெரு நாட்டின் எழுத்தாளர், அரசியல்வாதி, பத்திரிக்கையாளர், கட்டுரையாளர், கல்லூரிப் பேராசிரியர் எனப் பன்முகப் பரிமாணம் கொண்ட நல்ல மனிதர். இலத்தீன் அமெரிக்காவின் குறிப்பிடத்தக்க புதின படைப்பாளி மற்றும் கட்டுரை எழுதுபவர் என்று மிகவும் பாராட்டப்படுபவர்களில் ஒருவர் ஆவார். இலத்தீன் அமெரிக்க எழுச்சியில் இதர எழுத்தாளர்களை விடப் பன்னாட்டு விளைவும் உலகளாவிய வாசகர் வட்டமும் கொண்டவர். 2010 ஆம் ஆண்டு இவருக்கு இவரது படைப்புகளில் எழுத்து சக்தியின் கட்டுமானம் குறித்த மூலக்கூறு மற்றும் தனி நபரின் எதிர்பார்ப்பு குறித்த ஆழ் பிம்பம், கலகம், புரட்சி ஆகியவற்றுக்காக நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்டது.

இவர் எழுதிய புதினங்களில் நாயகனின் காலம் (The Time of the Hero), நகரமும் நாய்களும் (The City and the Dogs), பச்சை இல்லம் (The Green House), பேராலயத்தில் உரையாடல் (Conversation in the Cathedral) ஆகியன உலக அளவில் இன்றும் பேசப்படுபவை. இவரது புதினங்களில், நகைச்சுவை, கொலை ரகசியம், வரலாற்றுப் புதினம், அரசியல் தடாலடி போன்ற அனைத்து வகைமைகளும் உள்ளன.

இவரது முதல் புதினமாகிய நாயகனின் காலம் 1963இல் வெளியிடப்பட்டது. லீமா ராணுவப் பள்ளியின் கற்றுக் குட்டி சேனை எனும் சமூகத்தில் இக்கதைக் களம் அமைக்கப்பட்டது, இதன் கதையும் லியோன்சியோ பிராடோ ராணுவப் பயிற்சிப் பள்ளியில் இவர் தாமே அனுபவித்த சொந்த அனுபவங்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. இது மிக அதிகமாக மக்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்த அதே நேரத்தில் மிக அதிகமான விமர்சனங்களையும் பெற்றது. ஆனால், அப்படைப்பின் நேர்த்தியும் வளமான இலக்கிய நுட்பமும் விமர்சகர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டிருந்தது. அது ஸ்பெயின் நாட்டின் பிரிமியோ டி லா கிரிட்டிக்க இஸ்பானியோலா எனும் உயரிய விருதையும் பெறச் செய்தது. இருப்பினும், பெரு ராணுவம் மீதான கடுமையான விமர்சனம் காரணமாக ராணுவத் தளபதிகள் இதனைப் பின்னோக்குச் சிந்தனை உடைய எழுத்து என்றும் ஈக்விடார் நாட்டினரால் பெரு நாட்டு ராணுவத்தை இகழ்வதற்காகப் பணம் கொடுத்து எழுதப்பட்டது என்றும் கூறினர்.

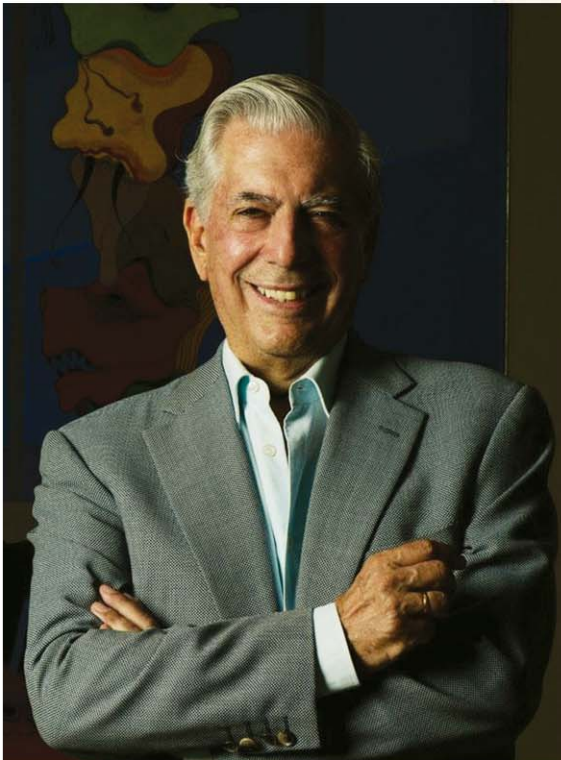

1965இல் வர்காஸ் தனது இரண்டாவது புதினமாகிய “பச்சை இல்லம்” என்பதை வெளியிட்டார். அது பச்சை இல்லம் என எல்லோராலும் அழைக்கப்பட்ட ஒரு விலைமாது பற்றிப் பாதி புராணக் கதை போல் மக்களின் வாழ்க்கையை அவள் எப்படிப் பாதிக்கிறாள் என்பதை விளக்கும் புதினமாகும். கதையின் மையக் கரு “போனிஃபேசியா” (நல்ல முகம் என்பது அதன் பொருள்) எனும் ஒரு அழகிய இளம் பெண் ஒரு துறவற மடத்தில் சேர்ந்து துறவி ஆவதற்கு உறுதிமொழி எடுக்கும் நேரத்தில் வெளியே வந்தவள் பச்சை இல்ல விலைமாது ஆகிய கதை ஆகும். இப்புதினம் இலத்தீன் அமெரிக்காவின் முக்கியக் குரல் என வர்காஸ் லோசாவை அனைவரும் உறுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்தது. காப்ரியேல் கார்சியா, மார்கிஸ் மற்றும் யுவான் கர்லோஸ் ஒனெட்டி போன்றவர்களுடன் போட்டியிட்டு 1967இல் இப்புதினம் ரோமுலோ காலிகாஸ் எனும் பன்னாட்டு விருதினைத் தட்டிச் சென்றது. சில விமர்சகர்கள் குறிப்பாக ஜெரால்ட் மார்டின்

இதனை வர்காஸ் லோசாவின் மிகச் சிறந்த படைப்பு எனக் கூறுகிறார்.

இவரது மூன்றாவது புதினமாகிய பேராலயத்தில் உரையாடல் 1969இல் அவருக்கு 33 வயது நடைபெறும்போது வெளியிடப்பட்டது. இந்தப் பேறு பெற்ற உரையாடல், சாண்டியாகோ சவாலா எனும் அரசாங்க அமைச்சர் ஒருவரின் மகனுக்கும், அம்புரோசியோ எனும் அவரது வாகன ஓட்டுனருக்கும் இடையில் நடப்பதாகும். நாய்களைப் பிடித்து அடைக்கும் கிடங்கு ஒன்றில் எதேச்சையாகச் சந்திக்கும் இவ்விருவரும் “பேராலயம்” எனப் பெயர் கொண்ட மதுபானக்கூடத்தில் (பார்) இந்த உரையாடலை நிகழ்த்துகின்றனர். பெரு நாட்டின் மிக மோசமான இருள் உலக தாதா ஒருவரின் கொலை பற்றிய உண்மையை சவாலா தேடிக்கொண்டு இருக்கிறான். அந்த வேளையில், பெரு நாட்டின் சர்வாதிகாரக் கொடுங்கோன்மை வெட்ட வெளிச்சமாக்கப்படுகிறது. தூரதிருஷ்ட வசமாக சவாலாவின் தேடல் பதில் ஏதும் கிடைக்காமல், நல்ல எதிர்காலமும் இல்லாமல் ஒரு முட்டுச் சந்தில் முடிந்து விடுகிறது. ஓட்ரியாவின் சர்வாதிகார ஆட்சியில், உயிர்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு அழிக்கப்படுவது இழிவானதாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. நம்பிக்கையின்மை என்பதே மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டுப் பேராலயத்தில் உரையாடலை ஒரு மிகக் கசப்பான புதினமாக ஆக்கிவிட்டுள்ளது.

காப்டன் பிண்டோஜாவும் அவனது சிறப்பு சேவையும் என்று 1973இல் வெளியிடப்பட்ட புதினம் நகைச்சுவை உணர்வுகளைத் தூண்டு வதோடு கண்காணாத காடுகளில் ராணுவக் கட்டளைப்படி செல்லும் ராணுவத் தளபதிகள் மற்றும் விலை மாதர்கள் சந்திப்பும் அவர்களுடனான உரையாடலும் ஆச்சரியப்படும் வகையில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கதையின் கருவும் இவரது முந்தைய புதினமாகிய பச்சை இல்லம் போலவே இருப்பினும் வேறு வித்தியாசமான சூழலிலும் உருவத்திலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. விலை மாதர்கள் ராணுவத்திற்குச் சேவை செய்ய அனுப்பப்படுவது குறித்துக் கோபம், மன வருத்தம்

கொண்டே அவர் இப்புதினத்தை எழுதினார் என்பர்.

உலக முடிவின் கடைசிப் போர் எனும் புதினம் 1981இல் வெளியிடப்பட்டது. இது இவரது முதல் வரலாற்றுப் புதினம் ஆகும். மனித நடவடிக்கைகள் எப்படி அறிவு கெட்டத்தனமாக உள்ளன என்றும் “மெஸ்ஸியானிசம்” போன்ற கருதுகோளை விளக்குவதாகவும் இப்புதினம் அமைந்தது. “கானுபோஸ் போர்” தனை மீளவும் கண் முன் கொணர்ந்து 19ஆம் நூற்றாண்டில் பிரேசிலில் இலட்சம் பேர் கொண்ட ஆயுதம் தாங்கிய ஒரு இனத்தைத் தேசிய ராணுவம் எப்படி வீழ்த்திச் சிறைபிடித்தது என்ற நிகழ்வின் அடிப்படையில் இப்புதினம் எழுதப்பட்டது. பிரேசிலின் நிகழ்வினைப் பிற நாட்டவராகிய இவர் எழுதியதால் முதலில் வரவேற்பு குறைவாக இருந்தது எனினும் வர்காஸ் இதனைத் தமது அரிய சாதனை எனக் கூறுகிறார்.

அதற்குப் பின்னர் 1983இல் “அலெஜாண்ட்ரோ மேட்டாவின் நிஜ வாழ்க்கை” (The true life of Alejandro mayta) எனும் புதினம் வெளியிடப்பட்டது. பின் இருபது ஆண்டுகள் கழித்து “ஆட்டின் விருந்து” (The Feast of the Goat) 2000ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. டொமினிக் குடியரசினை ஆண்டு வந்த ரஃபேல் ட்ருஜில்லோவின் சர்வாதிகாரம் என 1961இல் அவரது படுகொலை வரை விவரிக்கும் இப்புதினம் மூன்று பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டது. முதல் பிரிவு ட்ருஜில்லோ இறந்த பிறகு தம் நாட்டிற்குத் திரும்பி வரும் முன்னாள் அரசியல்வாதியின் மகளாகிய யுரேனியா கப்ராஸ் பற்றியும், இரண்டாம் பிரிவு அந்தப் படுகொலையினைப் பற்றியும், மூன்றாம் பிரிவு அக்கொலையைத் திட்டமிட்டு நடத்திய சதிகாரர்கள் பற்றியும் ட்ருஜில்லோவின் இறுதிக்காலம் பற்றியும் மிக நேர்த்தியாக விவரிக்கிறது. இது இலத்தீன் அமெரிக்கப் புதின வரலாற்றில் மிகச் சிறந்த புதினம் என இன்றளவும் பேசப்படுகிறது.

வர்காஸின் புதினங்களை நவீனம் மற்றும் பின் நவீனம் ஆகிய இரு வகைமைகளிலும் சேர்க்கலாம். பச்சை இல்லமும், பேராலயத்திலும் உரையாடலையும் நவீன உலகு சார்ந்தவை

என்றால், அதற்கு முன்னர் வெளிவந்த அனைத்துமே நவீனத்துவத்தின் இலக்கணமாகத் தெளிவான மனப்பாங்கினைச் சித்தரிக்கின்றன.

பின்னர் எழுதிய புதினங்களாகிய காப்டன் பண்டோஜா மற்றும் சிறப்பு சேவை, ஆண்ட் ஜூலியா, ஸ்கிரிப்ட் ரைட்டர், அலெஜாண்ட்ரோ மேட்டாவின் நிஜ வாழ்க்கை ஆகியவை பின் நவீனத்துவ இலக்கணத்தை நிறைவு செய்பவை. இவற்றில் இலேசான நகைச்சுவை உணர்வும், பின் நவீனத்துவக் குணச்சித்திர வடிவமைப்புகளும் எங்கும் நிறைந்துள்ளன.

பெரு நாட்டின் இலக்கியங்களைப் படித்ததோடு நில்லாமல் இயற்பியல் நிபுணராகிய ஜீன் பால் சாத்ரே மற்றும் புதினப் படைப்பாளி ஆகிய குஸ்டாவ் ஃப்ளாபெர்ட் ஆகிய பிரெஞ்சு எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களால் இவர் அதிகமாகத் தாக்கம் பெற்றவர். இவரது நுட்பம், கதை சொல்லும் பாணி, அதன் ஆற்றொழுக்கு நடை ஆகியவை அவர்களது பாணியைப் பின் பற்றி எழுதப்பட்டன என்பதே உண்மையாகும். இவரது முதல் படைப்பாகிய நாயகனின் காலம் சாத்ரேயின் படைப்புகளில் இருந்து எடுக்கப் பட்டது எனவும் கூறலாம்.

இவரது புதினங்களில் பலவும் பன்னாட்டு மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு உலகளாவிய வாசகர்களைப் பெற்று மிளிர் கின்றன. வாழ்க்கை மீதான பொருள் பொதிந்த விமர்சனம் செய்தவர் என்றுதான் இவர் பாராட்டப்படுகிறார். இவரது படைப்புகள் திரைப்படங்களாகவும் மேடை நாடகங்களாகவும் வெற்றி நடை போடுகின்றன என்பது இவரது பன்முகத் திறமைக்குச் சான்று பகரும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

புதுமைப்பித்தனின் 'கயிற்றரவு'

'கயிற்றரவை'ப் பற்றி நிறைய பேர் நிறைய இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பழுது என்று மிதிப்பதா, பாம்பு என்று பயப்படுவதா! பாம்பா பழுதா? 'கயிறு + அரவு = கயிற்றரவு'.

இந்த உலகம் மாயை என்பது அவ்வைதம்; ஆதிசங்கரருடையது; மாயை என்பதும் நிஜம் என்பதும் மனம்; மனம் கருத்தக்கது. மாயை என்றும் உண்மை என்றும் சொல்கிறார்கள்; மாயை என்பதும் உண்மையாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்,

நான் கொஞ்சம் அவ்வைதம் படித்திருக்கிறேன்; கொஞ்சம் 'தேவி பாகவதமும்' படித்திருக்கிறேன்; சக்தி அல்லது அம்பாள், மாயை வடிவாக இருக்கிறாள்; மாயை என்பது உண்மை.

'கயிற்றரவு' கதை அல்லாத கதை என்று சொல்லலாம்; அல்லது அ-கதை என்று சொல்லலாம்; புதுமைப்பித்தன், தமிழர் வாழ்வைக் காண்பிக்கிற நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறந்த சிறுகதைகளைத் தந்திருக்கிறார்; அவர்தான் 'கயிற்றரவு' என்ற 'அ'கதையையும் எழுதினார்; இதைக் கதையாகச்

சொல்வது, உண்மையிலேயே, சிரமமானது அல்லது கடினமானது அல்லது சொல்ல முடியாது; எனவே, இது கதை அல்ல; விசாரமா? விசாரம்தான்; வாழ்வா? வாழ்வும்தான்; எல்லாமே ஒன்றுக்குள் ஒன்றுதான்.

பரமசிவம் பிள்ளை நினைக்கிறார்; கதை இப்படி ஆரம்பிக்கிறது; “சுள்ளிப்பட்டியானால் என்ன? நாகரிக விலாச மிகுந்தோங்கும் கைலாசபுரம் ஆனால் என்ன? கங்கையின் வெள்ளம்போல், காலம் என்ற ஜீவநதி இடைவிடாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். தயிர்க்காரி சுவரில் புள்ளி போடுகிற மாதிரி நாமாகக் கற்பனை பண்ணிச் சொல்லிக்கொள்ளும் ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய்க் கிழமைகள் எல்லாம் அடிப்படையில் ஒன்றுதானே.

காலத்தைப் பற்றிய விசாரமா வாழ்வு? வாழ்வைப் பற்றிய விசாரம் வருகிறபோது, காலத்தைப் பற்றிய விசாரம் என்று சொல்வோம்; பிறவி என்பதை விசாரம் செய்கிறாரா? ஆம்; மனம் என்பதை விசாரம் செய்கிறாரா? ஆம்; விசாரத்தையே கதையாகச் சொல்கிறார் என்பதுதான் இக்கதையினுடைய சிறப்பு. விசாரத்தை விசாரமாகவே சொல்கிறவன் தத்துவஞானி! விசாரத்தைக் கதையாகச் சொல்கிறவன் கலைஞன்.

பரமசிவம் பிள்ளை நினைத்துப் பார்க்கிறார். பின்னோக்கிச் சொல்லப்படுகிற “சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் கைலாசபுரத்திலும் சூரியோதயம் சூரியாஸ்தமனம் தெரிந்து கொண்டதானிருந்தது.” அவருடைய தகப்பனார் அழகிய நம்பியா பிள்ளை வருகிறார். அப்புறம் குழந்தை, அழகிய நம்பியா பிள்ளையினுடைய மகன் பரமசிவம். பிறகு வளர்ந்து வாலிபனாகித் திருமணம்; அதற்குப் பிறகு பரமசிவம் பிள்ளையாக; அதன் பிறகு வாழ்க்கையே விசாரமாகிவிட்டது. ஒரு வரி பாருங்கள்:

“அப்பொழுது அழகிய நம்பியா பிள்ளை எங்கே, அவர் மகன் பரமசிவம் பிள்ளை எங்கே..

எல்லாம் பரம ஓடுக்கத்திலே மறைந்துவிடும். எத்தனை துன்பம். எத்தனை நம்பிக்கைக்காக, எத்தனை ஏமாற்று... எத்தனை கடவுள்கள்.. வாய்க்கு ருசி கொடுக்க ஒரு கடவுள், வயலுக்கு நீர் பாய்ச்ச ஒரு கடவுள், வியாச்சியம் ஜெயிக்க, சோசியம் பலிக்க, அப்புறம் நீடித்து, நிசமாக, உண்மையில் பக்தியாக இருக்க எத்தனையடா எத்தனை?

நான் தோன்றிய பின்.. எனக்கு என்று எத்தனை கடவுள்கள் தோன்றினார்கள்.. எனக்கே இத்தனை என்றால் என்னைப் போன்ற அனந்த கோடி உயிர் உடம்புகள் கொண்ட ஜீவநதியில் எத்தனை.. ஆற்று மணலைக் கூட எண்ணி விடலாம். இந்தக் கடவுள்கள்?

புதுமைப்பித்தன், பெரிதும் யதார்த்த எழுத்தாளன்; எல்லாம் தாண்டின சிறப்பு இதுதான். காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறார். அதற்கு முன்னாடி மகாகவி, நிற்பனவே நடப்பனவே என்று. இணையராஜா கூட இந்தப் பாடலைப் பயன்படுத்தினார். அது அத்வைத்தைக் கேள்வி கேட்பது / மறுத்துப் பேசுவது; பாரதி சிந்திக்கிறார்..

எல்லாமே மாயை; அத்வைதம் என்றாலே மாயை. ஆதிசங்கருடைய அத்வைதம் படித்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள், வாழ்வாகக் கொண்டவர்கள் மாயை என்று சொல்வது, இப்படிச் சிந்திப்பது எல்லாமே இயல்பு.

எந்தக் கலைஞனும், அவன் நினைத்தாலும் சாதியில் கட்டுண்டு கிடக்க முடியாது.. அவன் நினைத்தாலும் கூட; நல்ல கலைஞன்.. நல்ல விமர்சனங்களும் இப்படியெல்லாம் இருக்கக் கூடாது.

படியுங்கள், ‘கயிற்றரவு’ படியுங்கள்; சிந்தனையைக் கதையாகச் சொல்ல முடியுமா? வாழ்வை, விசாரத்தைக் கதையாகச் சொல்ல முடியுமா? காலத்தை விசாரமாக? ஆனந்தின் கவிதைகளைத் தமிழின் சிறந்த கவிதைகளாகச் சொல்கின்றனர்; இருக்கலாம். என்னுடைய அறிவுக்கு அது புலப்படவில்லை. காலத்தைப்

பற்றி அவர் சொல்லச்சொல்ல நான் அவருடைய கவிதைகளைக் காலத்திற்கு எதிராக உடைய தாகவே.. காலத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்; காலத்தை என்ன செய்வது என்று கேட்கிறேன்.

ஒருநாள், இருபத்துநான்கு மணிநேரம். காலத்தைக் கடத்த, துணி துவைக்கலாம்; பீர் குடிக்கலாம்.. அவர் காலத்தைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறார் என்று என் மண்டைக்கு ஏறவில்லை. இது காலத்தைப் பற்றி எவ்வளவு எளிமையாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

கொஞ்சம் தமிழில் படிக்க ஆரம்பித்தோம்; கொஞ்சம் நல்ல வாசகனாக இருக்கிறோம், 'கயிற்றரவு' படியுங்கள்; காலத்தைப் பற்றிய மனித வாழ்வைப் பற்றிய, மனதைப் பற்றிய விசாரத்தைத் தூண்டுகிறது. கதையாகச் சொல்கிறார். அந்தக் கதையைச் சொல்வதற்காகத்தான் அழகிய நம்பியாபிள்ளை போயிருக்கிறார்; பரமசிவம் பிள்ளை, அவருடைய மகனார் பரமசிவம் பிள்ளை எல்லாவற்றையும் நினைத்துப் பார்க்கிறார்.

கயிறா அரவா? மாயையா உண்மையா? இருந்தாலும் இதையா ஒரு நல்ல கலைஞன் யோசிக்க ஆரம்பிப்பான்... கதைகள் மட்டுமே

எழுதிக்கொண்டிருக்க மாட்டான். கதைகள் மட்டுமே எழுதுகிறவன் நல்ல கலைஞனும் அல்ல, சிந்திப்பான். சிந்தனையைத் தூண்டி விடுவான். தமிழிலே அப்படி நல்ல கலைஞர்கள் எல்லோருமே நல்ல சிந்தனையாளர்கள். உதாரணம் : நம்முடைய தி.ஜானகிராமன் என்று சொல்லலாம்; வண்ணநிலவன் என்று சொல்லலாம். சுந்தரராமசாமி என்று சொல்லலாம். இன்றைக்கு ஜெயமோகன் என்று சொல்லலாம். வெறும் எழுத்தாளனாக மட்டும் இல்லாமல் வெறும் கதையாளனாக மட்டும் இல்லாமல் வேறுவேறு வகையில் இந்த வாழ்க்கை ஏன் இப்படி இருக்கிறது, இந்த மனிதர்கள் ஏன் இப்படி இருக்கிறார்கள், இந்தியாவில் மட்டும்தான் இப்படி இருக்கிறதா? தமிழ் நாட்டில் மட்டும்தான் இப்படி இருக்கிறதா? இங்குதான் அரசியல் இவ்வளவு மோசமாக... நேரடியாகக் கதைகளைச் சொன்னார்கள் என்று சொல்லலாம். அதாவது சுந்தரராமசாமி ஜெயமோகன் போன்றவர்கள். வாழைப்பழத் தோலை உரித்து வாசகனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டு அரசியல் எவ்வளவு சீரழிந்து இருக்கிறது என்று ஒரு வாரம் சென்னையில் இருந்து பார்த்தால் தெரியும். ஒரு வாரம் பத்திரிக்கையைப் படித்தால் போதும். நீங்கள் நிரம்ப எல்லாம் படிக்கவேண்டாம். உரித்த வாழைப்பழம் மாதிரி சொல்லுவாங்க. அப்படிச் சொன்னால் அது நல்ல கதையாகாது. இதைப் படியுங்கள். இன்றைக்கு எழுதுகிறவர்கள் கூட ஆனந்த்கூட இந்தக் கதையைப் படிக்க சிபாரிசு செய்கிறேன். கவிஞர் ஆனந்த். காலத்தைப் பற்றிப் பாருங்கள், எவ்வளவு எளிமையாக இருக்கிறது. வாழ்வு பற்றி விசாரம்? எனக்குச் சிந்தனை என்றாலே சொல்லிவிடுவேன் காலத்தைப் பற்றி நான் யோசிக்கவேண்டும். புதுமைப்பித்தன் எனக்கும் சேர்த்து யோசித்துவிட்டார். தமிழில் உள்ள அனைத்துப் பாமர ஜனங்களுக்காகவும் சேர்த்து யோசித்துவிட்டார். காலம் என்ன! மனம் என்ன! வாழ்வு என்ன! எல்லாவற்றையும்

‘கயிற்றரவு’ கதையில் யோசித்து ஆவணப் படுத்தியிருக்கிறார்.

நான் யோசிக்கமாட்டேன் காலம் என்ன என்று! நான் யோசிக்கக்கூடாது. நவீனத்துவத்தில் காலத்தைப் பற்றி யாரும் சரியாகச் சொல்ல வில்லை. புதுமைப்பித்தன் மாதிரி யாரும் சொல்லிப் பார்க்கவில்லை. ஒஷோவில் இருந்து ஜேகிருஷ்ணமூர்த்தி வரை கொஞ்சம் கொஞ்சம் என் அறிவுக்கு எட்டியவர்கள் கீர்கே கார்ட், காண்ட் கொஞ்சம் கொஞ்சம் படித்திருக்கிறேன். அப்படியென்றால் ஜனங்களுக்குப் புரிகிற மாதிரி காலம் என்றால் என்னது? வாழ்வு என்றால் என்னது, மனம் என்கிறது என்னது! இந்த வாழ்வு உலகம் எல்லாம் மாயையா? இது ஒரு அழகிய நம்பியா பிள்ளை போல; பரமசிவம் பிள்ளை போல. இது கதையா என்று பார்த்தால் கதையென்றே சொல்ல முடியாது. கதையென்றால் ஒன்று இருக்க வேண்டும் இல்லையா. சம்பவம் இருக்க வேண்டும், நிகழ்வு இருக்க வேண்டும் - நடக்க வேண்டும், நடக்காதது நடக்காது. கருத்தாக்கமா - concept அப்படி இருக்கிறது. Concept என்கிறதுக்குத் தமிழில் சரியான சொல் இன்னும் தெரியவில்லை. அந்த ஆங்கில வார்த்தை கருத்து என்று சொல்லவில்லை. ஐடியா என்பதற்கும் நாம் கருத்து என்றுதானே சொல்வோம்.

கடவுள் எத்தனை கடவுள்? ஒருத்தனுக்கே கணக்கெழுதவா! அப்ப ஜனங்களுக்கு எத்தனைக் கடவுள்? இதில் நான் செத்த உடனே எத்தனைக் கடவுள் செத்துப்போகும்? அதன்பிறகு நிலையாக நிற்கிற கடவுள் எத்தனை? இதில் எங்கே வருகிறது பிள்ளைவாள் முகம் அல்லது ஒன்றுக்கு அடிக்கிற சமாச்சாரம் எங்கே வருகிறது?

ரொம்ப அழகா 1,2,3 கடைசியில் ‘சுழி’ என்று வரும். கதை வந்து காலத்தைச் சொல்லித் தொடங்கியது; “பரமசிவம் பிள்ளை எங்கே?” என்றுதான் முடிகிறது. கதையின் தொடக்க வரிகளைப் பாருங்கள்; முடிவு ஒற்றை வாசகமாக: “பரமசிவம் பிள்ளை எங்கே?”

“நான் ஓடினால் காலம் ஓடும். நான் அற்றால் காலம் அற்றுப்போகும். வெறும் கயிற்றரவு”. காலத்தைக் கயிற்றரவு என்கிறார்கள். கயிற்றரவு என்ற சொல், கயிறு + அரவு; பாம்பா பழுதா? அப்ப எந்த ஒன்றுமே இருக்காது, புதுமைப்பித்தன் என்ன சொல்கிறார்? அப்படியே என்ன உண்டோ அதைச் சொல்கிறார்.

நல்லவேளையாக, சென்னைப் பல்கலைக்கழக முன்னாள் சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர் டி.எம்.பி. மகாதேவன் சுருக்கமாக எழுதியது, காமராசர் ஆட்சிக்காலத்தில், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் வெளியிட்டது. அதை நான் எங்கே எங்கே என்று தேடிப் படித்திருக்கிறேன். அதிலேதான் மகாதேவன் அத்வைதம் நூல் மூலமாகக் கூறியிருக்கிறார்.. மாயை என்ன வென்று.. காலத்தைப் பற்றி.. கடவுளைப் பற்றி.

நூல் : புதுமைப்பித்தன் கதைகள்

முழுமையான தொகுப்பு

(எம்.வேதசகாயமுமார் தொகுத்தது)

வெளியிட்டோர்: புதுமைப்பித்தன் புதிப்பகம், புதிய எண் 77, ஜம்பத்து மூன்றாவது தெரு, ஒன்பதாவது அவென்யூ, அசோக் நகர், சென்னை - 600083.

விலை : ரூ.நானூறு

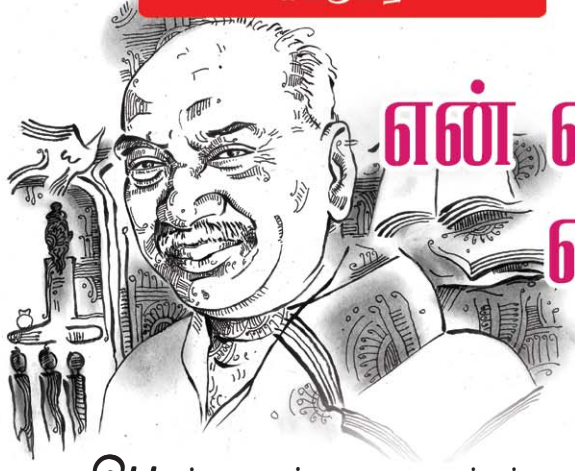
- கவி : பாலவன லாந்தர்
சித்திரம் : அன்பழகன்

நமக்கான பிரத்தியேக வரிகளைச்
சேகரித்து வைத்திருக்கிறேன்
அவை
இப்போது மழை வடிவத்தில்
இருக்கின்றன. ■

மறுக்கப்பட்ட சொற்கள்

மரித்த மீனின் முகம்
செதுக்கியது போக மீதமிருக்கும் பாறை
கரையானின் இரை
நாளொன்றில் உதிரும் மயிர்
மிருகக்காட்சிப் புலியின் காமம்
செம்மறி ஆட்டின் பற்கள்
துருவேறிய வாள்
புகைப்போட்டுப் பழுத்த காய்கள்
கிழிந்த உதடுகளில் பூசப்பட்ட
உதட்டுச்சாயம்
மழைத்துளி ஆவியாதல்
மரப்பட்டையின் பிசின்
கருச்சிதைவை விவரிக்கும் பெண்ணின்
விழிகள்
இறந்த உடலின் கட்டைவிரல்களைப்
பிணைக்கும் கயிறு... ■

என் எழுதுகோலும் நீயே! எழுத்தும் நீயே!

பெருந்தலைவர் காமராசருக்குக் கடந்த 15-07-2019 அன்று 117 ஆவது பிறந்தநாள். அவர் கடந்த தலைமுறையைச் சார்ந்த தலைவர். இந்தத் தலைமுறைக்கு அவரை அறிமுகம் செய்வது ஒவ்வொருவரின் வரலாற்றுக் கடமை.

சரி. யார் காமராசர்?

தமிழகக் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் செயலாளராகத் தீரர் சத்யமூர்த்தி தலைவராக இருந்தபோது பணியாற்றியவர். பின்னர், தமிழகக் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராகப் பணியாற்றியவர், தமிழகத்தின் முதல்வராகப் பணியாற்றியவர், அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராக இருந்தவர்.. இப்படிச் சொல்வதற்கு ஏராளம் உண்டு.

ஆனால், இவையெல்லாம் செய்திகள். பாடப்புத்தகத்தில் எளிதாக இடம் பிடிக்கக்கூடிய செய்திகள். ஆனால் இத்தகைய பதவிகளால் பெருமை பெற்றவரல்லர் அவர்; பதவிகளுக்கே பெருமை சேர்த்தவர். ஒன்பது ஆண்டு காலம் தமிழகத்தின் முதல்வராகப் பணியாற்றியபோது செயல்படுத்திய திட்டங்கள் இப்போதும் அவர் பெயர் சொல்லும்.

கல்விக்கண் திறந்த காமராசர்;

'கண்ணுடையோர் என்போர் கற்றோர்' என்றான் வள்ளுவன். அந்தக் கல்விக்கண்ணைத் திறந்து வைத்த தலைவர் காமராசர். ஒரு சமூகம் முன்னேற வேண்டுமெனில் கல்வியறிவு பெற்றாக வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த தலைவர். பள்ளி இறுதிவகுப்புவரை இலவசக்கல்வி அறிவித்தார்.

இலவசக்கல்வி அறிவித்தால் போதாது.. படிக்க பள்ளிக்கூடங்கள் திறந்திட ஏற்பாடு செய்தார். தொடக்கக் கல்விக்கு எந்தக் குழந்தையும் ஒரு கிலோமீட்டர் தூரத்துக்குமேல் நடக்கக்கூடாது என்று திட்டம் தீட்டினார். அதனால் ஒவ்வொரு ஐந்து கிலோமீட்டருக்குள்ளும் ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி அமைத்தார்.

ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிறந்து, வறுமையில் சிக்கி, ஆறாவது வகுப்புவரை கல்வி பயின்று முதலமைச்சரான காமராஜர் 45% பிள்ளைகள் பள்ளி சென்று கொண்டிருந்த நிலையை 77% பிள்ளைகள் செல்லுமளவுக்கு ஆட்சிக்கு வந்தவுடனேயே மாற்றினார்.

ஆனால் இத்தகைய மாற்றத்தை ஏற்படுத்த இலவசக்கல்வியும் பள்ளிக்கூடத் திறப்புகளும் போதுமானதாக இல்லை. இதை உணர்ந்த பெருந்தலைவர் காமராஜரால் கல்வி வளர்ச்சிக்காகப் புரட்சிகரமான திட்டம் ஒன்று அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது. சீரமைப்பு மாநாடுகளை நடத்தி உற்சாகப்படுத்தியதோடு, பிள்ளைகள் பள்ளிக் கூடத்துக்கு வராமல்கான காரணத்தைக் கண்டறிந்து உலகமே வியக்கும் வண்ணம் மதிய உணவுத் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தி, பகலுணவு தந்த பகலவன் ஆனார்..

பொருளாதாரச் சமத்துவமற்ற சமூகச்சூழலில், மாணவர்களிடம் ஏற்றத்தாழ்வு நிலவக்கூடாதெனச் சீருடை வழங்கினார்.

“அன்னயாவினும் புண்ணியம் கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்”

என்னும் பாரதியின் வரிகளுக்குச் செயல் வடிவம் கொடுத்தவர் காமராஜர்.

இந்தத் தலைமுறையைச் சார்ந்த பிள்ளைகளுக்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டிய கடமை உள்ளது.

‘எழுதுகோலும் தெய்வம், இந்த எழுத்தும் தெய்வம்’, என்று பாரதி சொல்வான்.

நான் சொல்வேன் என் எழுதுகோலும், எழுத்தும் காமராசர் என. என் வயதொத்த எளிய தமிழ் மக்களுக்குப் பெருந்தலைவர் காமராசர் இல்லையென்றால் முகமும் இல்லை முகவரியும் இல்லை.

தலைவா!

எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் என்றால்

எங்களுக்கு நீ...!

நட்சத்திரக் கவிஞர் ஆகிய நான்..

கழனிமாத்து உழவருக்குக் கஞ்சிக் கலயம் சுமந்த வஞ்சி மாநகரத்துக் கருவூரில் பிறந்தேன். எனது பெற்றோர் அன்றாட சிறு ஊதியத்திற்குப் பெரு உழைப்பினைக் காணிக்கையாக்கும் பாமரர்கள்தான். தொடக்கக் கல்வியினை - வேலு உதவிபெறும் துவக்கப்பள்ளியிலும்; நடுநிலை மேனிலையைப் பசுவை விவேகானந்தா ஆண்கள் மேனிலைப் பள்ளியிலும் பயின்றேன். பிறகு கிடைக்காமல் தமிழ் படிப்பவரின் மத்தியில் எடுத்தால் தமிழ்த்துறை மட்டுமே எடுப்பேன் என்ற தன்முனைப்பில் கரூர் அரசுக் கலைக்கல்லூரியில் இளங்கலையும்; முதுகலையினைத் திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்திலும்; ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்தினை அரசு கலைக்கல்லூரியிலும் தற்போது பயின்று வந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

எல்லா வெற்றியாளர்களின் சரித்திரத்தின் பின்னும் ஏதோவொரு தூண்டுகோல் இருப்பது போல் என்னுடைய புரட்சிப் பயணத்திற்கு அடித்தள மிட்டவர்கள் இருவர்; ஒன்று நூலகம்; மற்றொன்று நேசமிகு அரியலூர் நா.ப. மணிகண்டன் அண்ணன் அவர்கள்; நூலகம் என்னைச் செதுக்கியது, என் சிந்தனைக்குச் சிலாகிப்பை ஏற்படுத்தியது. அண்ணன் மணிகண்டன் அவர்களோடு சில ஆசிரியர்களும் என்னை நெறிப்படுத்தினார்கள். எப்படியோ வாழ்ந்துவிடலாம் என்று சாதாரண மனிதர்களைப் போல யோசித்துக்கொண்டிருந்த என்னை இலக்கியத் தோடு இரும்புதுயெய்த வைத்த பெருமை இருபெரும் இலக்கிய ஆளுமைகளையே சாரும். ஒருவர் திரு.பொன்னீலன் அவர்கள்; மற்றொருவர் கவிஞர் சிற்பி பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள்; அவர்களுடைய ஒருநிமிடப் பேச்சில் உந்துதலானேன், தமிழ்ப் பயணத்தில் எழுத்தைக் காதலிக்கத் தொடங்கினேன். கவிமகள் ஊற்றெடுத்தாள் என் உள்ளத்தில்... என்னுடைய தமிழ்த்தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள எத்தனையோ புத்தகங்களைத் தேடிச் சுவைத்தேன். இன்றைக்கு என்னுடைய புத்தகத்தை இன்னொருவர் சுவைத்திட, படைப்புப் பெருவுலகில் பயணம் தொடர்ந்திடக் காலம் காத்திருக்கிறேன். இலக்கியத்தை ஆளும் மனிதர்களில், இலக்கியத்தோடு வாழும் ஒரு மனிதனாக என் வளர்ச்சி இன்றுள்ளது.

சமகாலச் சமூகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கின்ற பல அவலங்களை வேரறுக்கும் விதமாக என்னுடைய

படைப்புகளை அமைத்துக்கொள்கிறேன். நான் முதுகலை பயின்ற பருவத்தில்தான் முதன்முதலாகக் கவிதைப் போட்டிக்குச் சென்றேன். பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகக் கலைவிழாவில் 2017இல் பல்கலைக்கழக அளவில் முதலிடம் பெற்றேன். அதனைத் தொடர்ந்து பல்வேறு மாவட்ட - மாநிலப் போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு பரிசுகள் பல பெற்றதோடு என்னையும் பல்வேறு தளங்களில் செதுக்கிக்கொண்டேன். சென்னை அறநெறி தமிழ்ச்சங்கம் என் கவிதைக்கு 2018இல் முதல் விருதினை வழங்கியது. அதன்பிறகு 'முகரம்' அமைப்பில் "கொற்கைக்கவி" விருதும்; கவியுலகப் பூஞ்சோலையில் "கவிச்சிகரம்" விருதும்; தமிழ் வளர்ச்சித்துறை தமிழர் கலை இலக்கிய மையம் அமைப்பில் "பாரதி விருதும்"; அமுதசுரபி அறக்கட்டளையில் மற்றொரு "பாரதி விருதும்" பெற்றேன்.

நக்கீரன் இனிய உதயம் இதழ் நடத்திய மாணவக் கவிஞர் கவிதைப்போட்டியில் "நட்சத்திரக் கவிஞர்" விருதினைக் கவிப்பேரரசு வைரமுத்து கரங்களில் பெற்றேன். பல்வேறு கவி இலக்கிய அமைப்புகளோடு நான் இயங்கி வருவதோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் துணையோடு பல்வேறு படைப்பாளர்களை உருவாக்கியும் வருகிறேன். குறிப்பாக, பள்ளி - கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் போட்டிகள் மூலம் மொழிப்பற்றோடு கவிப்பற்றையும் உருவாக்கி வருகிறேன். "தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வோன் சாவதில்லை" என்ற பாரதிதாசனின் கூற்றிற்கு ஏற்ப எந்தப் படைப்பாளனும், படைப்புகளும் மரணிப்பதில்லை. எக்காலத்திலும் படைப்புகளால் அவர்களும் உயர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றார்கள். அவ்வரிசையில் உச்சம் தொடும் படைப்பினை உருவாக்கி மரணமில்லாப் பெருவாழ்வோடும் மகிழ்வோடும் வாழும் கவிஞர்களில் நானும் ஒருவன். தற்போது இளந்தமிழர் இலக்கியப்பேரவை, தமிழ்ப்பட்டறை இலக்கியப் பேரவைகளோடு இணைந்து தமிழ்த்தொண்டுடன் சமூகத்தொண்டும் செய்து வருகிறேன். என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே. அதனை நடைமுறையில் சாத்தியப்படுத்த நான் உழைப்பதோடு எனக்குப் பின்னும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு இம்மொழி வாழ பல்வேறு படைப்பாளர்களை உருவாக்க, பேராசிரியர் பணியையே ஒரு கருவியாகக் கொண்டு செயல்படக் காத்திருக்கிறேன். ■

கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்

10

"பாத்துக்கிட்டித்தான் நிக்காறே" என்றார் கடவுள் கிராமியமாக.

"பாத்துச் சிரிக்கணும், அப்பந்தான் புத்தி வரும்" என்றாள் அம்மையார்.

கடவுள் சிரித்தார்.

கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும் வாசலுக்குப் போனார்கள்.

"இந்தச் செப்பிடுவித்தை எல்லாம் கூடாது என்று சொன்னேனே" என்றார் பிள்ளை காதோடு காதாக.

"இனிமேல் இல்லை" என்றார் கடவுள்.

கந்தசாமிப் பிள்ளை முக்கி முனகிப் பார்த்தார்; மூட்டை அசையவே இல்லை.

"நல்ல இளவட்டம்!" என்று சிரித்துக் கொண்டே மூட்டையை இடுப்பில் இடுக்கிக்கொண்டார் கடவுள்.

"நீங்க எடுக்கதாவது; உங்களைத்தானே, ஒரு பக்கமாத் தாங்கிப் பிடியுங்க; சும்மாப் பாத்துக்கிட்டே நிக்கியளே!" என்று பதைத்தாள் காந்திமதியம்மாள்.

"நீ சும்மா இரம்மா; எங்கே போடணும்னு சொல்லுதே?" என்றார் கடவுள்.

"இந்தக் கூடத்திலியே கெடக்கட்டும்; நீங்க இங்கே சும்மா வச்சிருங்க" என்று வழி மறித்தாள் காந்திமதியம்மாள்.

கந்தசாமிப் பிள்ளையும் கடவுளும் சாப்பிட்டுவிட்டு வாசல் திண்ணைக்கு வரும்பொழுது இரவு மணி பதினொன்று.

"இனிமேல் என்ன யோசனை?" என்றார் கடவுள்.

"தூங்கத்தான்" என்றார் பிள்ளை கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே.

"தாத்தா, நானும் ஒங்கூடத்தான் படுத்துக்குவேன்" என்று ஒடிவந்தது குழந்தை.

"நீ அம்மையெக் கூப்பிட்டுப் பாயும் தலையணையும் எடுத்துப் போடச் சொல்லு" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"என்னையுமா தூங்கச் சொல்லுகிறீர்?" என்று கேட்டார் கடவுள்.

"மனுஷாள் கூடப் பழகினால் அவர்களைப் போலத்தான் நடந்தாகணும்; தூங்க இஷ்ட மில்லை என்றால் பேசாமல் படுத்துக் கொண்டிருங்கள். ராத்திரியில் நடமாடினால் அபவாதத்துக்கு இடமாகும்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

கந்தசாமிப் பிள்ளை பவழக்காரத் தெரு சித்தாந்த தீபிகை ஆபீசில் தரையில் உட்கார்ந்து

கொண்டு பதவுரை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். போகர் நூலுக்கு விளக்கவுரை பிள்ளையவர்கள் பத்திரிக்கையில் மாதமாதம் தொடர்ச்சியாகப் பிரசுரமாகி வருகிறது.

"ஆச்சப்பா இன்னமொன்று சொல்லக் கேளு, அப்பனே வயமான செங்கரும்பு, காச்சிய வெந்நீருடனே கருடப் பிச்சு, கல்லுருவி புல்லுருவி நல்லாமத்தை (கருடப்பச்சை என்றும் பாடம்)..." என்று எழுதிவிட்டு, வாசல் வழியாகப் போகும் தபாற்காரன் உள்ளே நுழையாமல் நேராகப் போவதைப் பார்த்துவிட்டு, "இன்றைக்கு பத்திரிக்கை போகாது" என்று முன்கியபடி, எழுதியதைச் சுருட்டி மூலையில் வைத்துவிட்டு விரல்களைச் சொடுக்கு முறித்துக்கொண்டார்.

வாசலில் ரிஷா வந்து நின்றது. கடவுளும் குழந்தையும் இறங்கினார்கள். வள்ளியின் இடுப்பில் பட்டுச் சிற்றாடை; கை நிறைய மிட்டாய்ப் பொட்டலம்.

11

"தாத்தாவும் நானும் செத்த காலேஜ் உசிர் காலேஜெல்லாம் பார்த்தோம்" என்று துள்ளியது குழந்தை.

"எதற்காக ஓய், ஒரு கட்டடத்தைக் கட்டி, எலும்பையும் தோலையும் பொதிந்து பொதிந்து வைத்திருக்கிறது? என்னைக் கேலி செய்ய வேண்டும் என்ற நினைப்போ?" என்று கேட்டார் கடவுள். குரலில் கடுகடுப்புத் தொனித்தது.

"அவ்வளவு ஞானத்தோடே இங்கே யாரும் செய்துவிடுவார்களா? சிருஷ்டியின் அபூர்வத்தைக் காட்டுவதாக நினைத்துக்கொண்டுதான் அதை எல்லாம் அப்படி வைத்திருக்கிறார்கள். அது கிடக்கட்டும்; நீங்க இப்படி ஓர் இருபத்தைந்து ரூபாய் கொடுங்கள்; உங்களை ஜீவிய சந்தாதாராகச் சேர்த்துவிடுகிறேன்; இன்று பத்திரிக்கை போய் ஆக வேணும்" என்று கையை நீட்டினார் பிள்ளை.

"இது யாரை ஏமாற்ற? யார் நன்மைக்கு?" என்று சிரித்தார் கடவுள்.

"தானம் வாங்கவும் பிரியமில்லை; கடன் வாங்கும் யோசனையும் இல்லை; அதனால் தான் வியாபாரார்த்தமாக இருக்கட்டும் என்கிறேன். நன்மையைப் பற்றிப் பிரமாதமாகப் பேசிவிட்டீர்களே! இந்தப் பூலோகத்திலே நெய்

முதல் நல்லெண்ணம் வரையில் எல்லாம் கலப்படம்தான். இது உங்களுக்குத் தெரியாதா?" என்று ஒரு போடு போட்டார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

கடவுள் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

"அதிருக்கட்டும், போகரிலே சொல்லியிருக்கிறதே, கருடப்பச்சை; அப்படி ஒரு மூலிகை உண்டா? அல்லது கருடப்பிச்சுதானா?" என்று கேட்டார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"பிறப்பித்த பொறுப்புதான் எனக்கு; பெயரிட்ட பழியையும் என்மேல் போடுகிறீரே, இது நியாயமா? நான் என்னத்தைக் கண்டேன்? உம்மை உண்டாக்கினேன்; உமக்குக் கந்தசாமிப் பிள்ளையென்று உங்க அப்பா பெயர் இட்டார்; அதற்கும் நான்தான் பழியா?" என்று வாயை மடக்கினார் கடவுள்.

"நீங்கள் இரண்டு பேரும் வெயிலில் அலைந்து விட்டு வந்தது கோபத்தை எழுப்புகிறது போலிருக்கிறது. அதற்காக என்னை மிரட்டி மடக்கிவிட்டதாக நினைத்துக்கொள்ள வேண்டாம்; அவசரத்தில் திடுதிப்பென்று சாபம் கொடுத்தீரானால், இருபத்தைந்து ரூபாய் வீணாக நஷ்டமாய்ப் போகுமே என்பதுதான் என் கவலை" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

பொட்டலத்தை அவிழ்த்துத் தின்று கொண்டிருந்த குழந்தை, "ஏன் தாத்தா அப்பாகிட்டப் பேசுதே? அவங்களுக்கு ஒன்னுமே தெரியாது; இதைத் தின்னு பாரு, இனிச்சக் கெடக்கு" என்று கடவுளை அழைத்தது.

குழந்தை கொடுக்கும் லட்டுத் துண்டுகளை சாப்பிட்டுக்கொண்டே, "பாப்பா, உதுந்தது எனக்கு முழுசு உனக்கு!" என்றார் கடவுள்.

குழந்தை ஒரு லட்டை எடுத்துச் சற்று நேரம் கையில் வைத்துக்கொண்டே யோசித்தது.

"தாத்தா, முழுசு வாய்க்குள்ளே கொள்ளாதே. உதுத்தா உனக்குன்னு செல்லுதியே. அப்போ எனக்கு இல்லையா?" என்று கேட்டது குழந்தை.

கடவுள் விழுந்துவிழுந்து சிரித்தார். "அவ்வளவும் உனக்கே உனக்குத்தான்" என்றார்.

"அவ்வளவுமா! எனக்கா!" என்று கேட்டது குழந்தை.

"ஆமாம். உனக்கே உனக்கு" என்றார் கடவுள்.

"அப்புறம் பசிக்காதே! சாப்பிடாட்டா அம்மா அடிப்பாங்களே! அப்பா லேவியம் குடுப்பாங்களே!" என்று கவலைப்பட்டது குழந்தை.

"பசிக்கும்; பயப்படாதே!" என்றார் கடவுள்.

12

"தாங்கள் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தாலும், அது ஹோட்டல் பட்சணம். ரூபகம் இருக்கட்டும்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"நான்தான் இருக்கிறேனே!" என்றார் கடவுள்.

"நீங்கள் இல்லையென்று நான் எப்பொழுது சொன்னேன்?" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

சில விநாடிகள் பொறுத்து, "இன்றைச் செலவு போக, அந்த நூறு ரூபாயில் எவ்வளவு மிச்சம்?" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"உமக்கு ரூபாய் இருபத்தைந்து போகக் கையில் ஐம்பது இருக்கிறது" என்று சிரித்தார் கடவுள்.

"அதற்குப் பிறகு என்ன யோசனை?"

"அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை."

"என்னைப் போல வைத்தியம் செய்யலாமே!"

"உம்முடன் போட்டிபோட நமக்கு இஷ்டம் இல்லை."

"அப்படி நினைத்துக்கொள்ள வேண்டாம். என்னோடே போட்டி போடல்லே; லோகத்து முட்டாள்தனத்தோடே போட்டி போடுகிறீர்கள்; பிரியமில்லை என்றால் சித்தாந்த உபந்நியாசங்கள் செய்யலாமே?"

"நீர் எனக்குப் பிழைக்கிறதற்கா வழி சொல்லுகிறீர்; அதில் துட்டு வருமா!" என்று சிரித்தார் கடவுள்.

"அப்போ?"

"எனக்குத்தான் கூத்து ஆட நன்றாக வருமே; என்ன சொல்லுகிறீர்? தேவியை வேண்டுமானாலும் தருவிக்கிறேன்."

கந்தசாமிப் பிள்ளை சிறிது யோசித்தார். "எனக்கு என்னவோ பிரியமில்லை!" என்றார்.

"பிறகு பிழைக்கிற வழி? என்னங்காணும், பிரபஞ்சமே எங்கள் ஆட்டத்தை வைத்துத்தானே பிழைக்கிறது?"

"உங்கள் இஷ்டம்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

கந்தசாமிப் பிள்ளை மறுபடியும் சிறிது நேரம் சிரித்தார். "வாருங்கள், போவோம்" என்று ஆணியில் கிடந்த மேல்வேட்டியை எடுத்து உதறிப் போட்டுக்கொண்டார்.

"குழந்தை" என்றார் கடவுள்.

"அதுதான் உறங்குகிறதே; வருகிற வரையிலும் உறங்கட்டும்" என்றார் பிள்ளை.

கால்மணிப் போது கழித்து மூன்று பேர் திவான் பகதூர் பிரகதீகவர சாஸ்திரிகள் பங்களாவுக்குள் நுழைந்தனர். ஒருவர் கந்தசாமிப் பிள்ளை; மற்றொருவர் கடவுள்; மூன்றாவது பெண் - தேவி.

"நான் இவருக்குத் தங்கபஸ்பம் செய்து கொடுத்து வருகிறேன். நான் சொன்னால் கேட்பார்" என்று விளக்கிக்கொண்டே முன் வராந்தாப் படிக்கட்டுகளில் ஏறினார் பிள்ளை; இருவரும் பின் தொடர்ந்தனர். தேவியின் கையில் ஒரு சிறு மூட்டை இருந்தது.

"சாமி இருக்காங்களா; நான் வந்திருக்கேன் என்று சொல்லு" என்று அதிகாரத்தோடு வேலைக்காரனிடம் சொன்னார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

13

"பிள்ளையவர்களா! வரவேணும், வரவேணும்; பஸ்பம் நேத்தோடே தீர்ந்து போச்சே; உங்களைக்

காணவில்லையே என்று சுவலைப்பட்டேன்' என்ற கலகலத்த பேச்சுடன் வெம்பிய சரீரமும், மல் வேஷ்டியும், தங்க விளிம்புக் கண்ணாடியுமாக ஒரு திவான் பகதூர் ஓடி வந்தது. எல்லோரையும் கும்பிட்டுக்கொண்டே அது சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டது.

"உட்காருங்கள், உட்காருங்கள்" என்றார் திவான் பகதூர்.

கந்தசாமிப் பிள்ளை அவரது நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்துக்கொண்டே, "பரவாயில்லை; சாயங்காலம் பஸ்மத்தை அனுப்பி வைக்கிறேன்; நான் வந்தது இவாளை உங்களுக்குப் பரிசயம் பண்ணி வைக்க. இவாள் ரெண்டு பேரும் நாட்டிய சாஸ்திர சாகரம்; உங்கள் நிருத்திய கலாமண்டலியில் வசதி பண்ணினா சௌகரியமாக இருக்கும்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

திவான் பகதூரின் உத்ஸாகம் எல்லாம் ஆமையின் காலும் தலையும் போல் உள்வாங்கின. கைகளைக் குவித்து, ஆள்காட்டி விரல்களையும் கட்டை விரல்களையும் முறையே மூக்கிலும் மோவாய்க்கட்டையிலுமாக வைத்துக்கொண்டு "உம்", "உம்" என்று தலையை அசைத்துக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

"இவர் பெயர் கூத்தனார்; இந்த அம்மானின் பெயர் பார்வதி. இருவரும் தம்பதிகள்" என்று உறவைச் சற்று விளக்கிவைத்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை; இதற்கு முன் நீங்கள் எங்கேயாவது ஆடியிருக்கிறீர்களா?" என்று தேவியைப் பார்த்துக்கொண்டு கூத்தனாரிடம் திவான் பகதூர் கேட்டார்.

கடவுளுக்கு வாய் திறக்கச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்காமல் "நாங்கள் ஆடாத இடம் இல்லை" என்றாள் தேவி.

"என்னவோ என் கண்ணில் படவில்லை. இருக்கட்டும்; அம்மா ரொம்பக் கறுப்பா இருக்காங்களே, சதஸிலே சோபிக்காதே என்றுதான் யோசிக்கிறேன்" என்றார் வர்ணபேத திவான் பகதூர்.

"பெண் பார்க்க வந்தீரா அல்லது நாட்டியம் பார்க்கிறதாக யோசனையோ?" என்று கேட்டாள் தேவி.

"அம்மா, கோவிச்சுக்கப்படாது. ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்க; கலைக்கும் கறுப்புக்கும் கானாவுக்கு மேலே சம்பந்தமே கிடையாது. நானும் முப்பது வருஷமா இந்தக் கலாமண்டலியிலே பிரஸிடெண்டாக இருந்து வருகிறேன். சபைக்கு வந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் கண்கள்தான் கறுத்திருக்கும்."

"உம்ம மண்டலியுமாச்சு, சுண்டெலியுமாச்சு!" என்று சொல்லிக்கொண்டே தேவி எழுந்திருந்தாள்.

"இப்படி கோவிச்சுக்கப்படாது" என்று ஏக காலத்தில் திவான் பகதூரும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும் எழுந்திருந்தார்கள்.

"இவர்கள் புதுப் புதுப் பாணியிலே நாட்டியமாடுவார்கள். அந்த மாதிரி இந்தப் பக்கத்திலேயே பார்த்திருக்க முடியாது. சாஸ்திரம் இவர்களிடம் பிச்சை வாங்க வேணும். ஒருமுறைதான் சற்றுப் பாருங்களேன்" என்று மீண்டும் சிபாரிசு செய்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"சரி, பார்க்கிறது; பார்க்கிறதுக்கு என்ன ஆட்சேபம்?" என்று சொல்லிக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தார். "சரி, நடக்கட்டும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு இமைகளை மூடினார்.

"எங்கே இடம் விசாலமாக இருக்கும்?" என்று தேவி எழுந்து நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

"அந்த நடு ஹாலுக்குள்ளேயே போவோமே" என்றார் கடவுள்.

"சரி" என்று உள்ளே போய்க் கதவைச் சாத்திக்கொண்டார்கள்.

சில விநாடிகளுக்கெல்லாம் உள்ளிருந்து கணீரென்று கம்பீரமான குரலில் இசை எழுந்தது.

மயான ருத்திரனாம் இவன்

மயான ருத்திரனாம்!

கதவுகள் திறந்தன.

14

கடவுள் புலித்தோலுடையும் திரிசூலமும் பாம்பும் கங்கையும் சடையும் பின்னிப் புரள, கண்மூடிச் சிலையாக நின்றிருந்தார்.

மறுபடியும் இசை, மின்னலைச் சிக்கலெடுத்து உதறியது போல, ஒரு வெட்டு வெட்டித் திரும்புகையில் கடவுள் கையில் சூலம் மின்னிச்

குதித்தது; கண்களில் வெறியும், உதட்டில் சிரிப்பும் புரண்டோட, காலைத் தூக்கினார்.

கந்தசாமிப் பிள்ளைக்கு நெஞ்சில் உதைப்பு எடுத்துக் கொண்டது. கடவுள் கொடுத்த வாக்கை மறந்துவிட்டார் என்று நினைத்துப் பதறி எழுந்தார்.

"ஓய் கூத்தனாரே, உம் கூத்தைக் கொஞ்சம் நிறுத்தும்."

"சட்! வெறும் தெருக்கூத்தாக இருக்கு; என்னங்காணும், போர்னியோ காட்டுமிராண்டி மாதிரி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு" என்று அதட்டினார் திவான் பகதூர்.

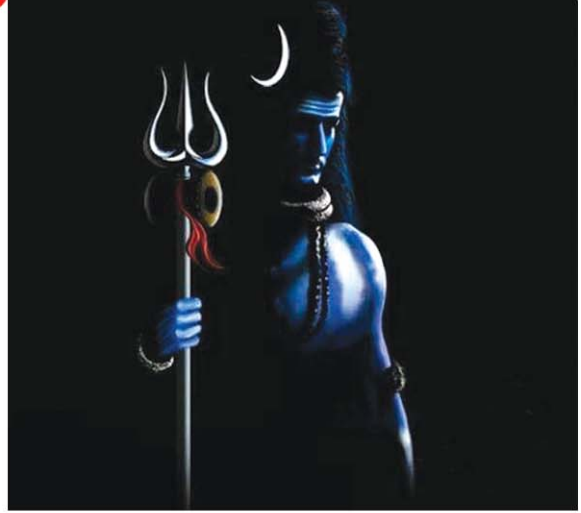
ஆடிய பாதத்தை அப்படியே நிறுத்தி, குலத்தில் சாய்ந்தபடி பார்த்துக்கொண்டே நின்றார் கடவுள்.

"ஓய்! கலைன்னா என்னன்னு தெரியுமாங்காணும்? புலித்தோலைத்தான் கட்டிக் கொண்டீரே. பாம்புன்னா பாம்பையா புடிச்சுக் கொண்டு வருவா? பாம்பு மாதிரி ஆபரணம் போட்டுக் கொள்ள வேணும்; புலித்தோல் மாதிரி பட்டுக் கட்டிக்கொள்ள வேணும்; கலைக்கு முதல் அம்சம் கண்ணுக்கு அழகுங்காணும்! வாஸ்தவமாகப் பார்வதி பரமேசுவராளே இப்படி ஆடினாலும் இது நாட்டிய சாஸ்திரத்துக்கு ஒத்து வராது. அதிலே இப்படிச் சொல்லலே. முதல்லே அந்தப் பாம்புகளையெல்லாம் பத்திரமாகப் புடிச்சுக் கூடையிலே போட்டு வச்சுப்பட்டு வேஷத்தைக் கலையும். இது சிறுகசுள் நடமாடற எடம், ஜாக்கிரதை!" என்றார் திவான் பகதூர்.

ஸ்ரீ கந்தசாமிப் பிள்ளையையும் அவர் லேசில் விட்டுவிடவில்லை. "கந்தசாமிப் பிள்ளைவாள், நீர் ஏதோ மருந்து கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர் என்பதற்காக இந்தக் கூத்துப் பார்க்க முடியாது; கச்சேரியும் வைக்க முடியாது; அப்புறம் நாலு பேரோடே தெருவிலே நான் நடமாட வேண்டாம்?"

கால் மணி நேரங் கழித்துச் சித்த வைத்திய தீபிகை ஆபீசில் இரண்டு பேர் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள், தேவியைத் தவிர. குழந்தை பாயில் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது.

இரண்டு பேரும் மௌனமாக இருந்தார்கள். "தெரிந்த தொழிலைக் கொண்டு லோகத்தில் பிழைக்க முடியாது போல இருக்கே!" என்றார் கடவுள்.

"நான் சொன்னது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை; உங்களுக்குப் பிடித்தது லோகத்துக்குப் பிடிக்கவில்லை; வேணும் என்றால் தேவாரப் பாடசாலை நடத்திப் பார்க்கிறதுதானே!"

கடவுள், 'ச்ச' என்று நாக்கைச் சூள் கொட்டினார்.

"அதுக்குள்ளேயே பூலோகம் புளிச்சுப் போச்சோ!"

"உம்மைப் பார்த்தால் உலகத்தைப் பார்த்ததுபோல்" என்றார் கடவுள்.

"உங்களைப் பார்த்தாலோ?" என்று சிரித்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"உங்களிடமெல்லாம் எட்டி நின்று வரம் கொடுக்கலாம்; உடன் இருந்து வாழ முடியாது" என்றார் கடவுள்.

"உங்கள் வர்க்கமே அதற்குத்தான் லாயக்கு" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

அவருக்குப் பதில் சொல்ல அங்கே யாரும் இல்லை.

மேஜையின் மேல் ஜீவிய சந்தா ரூபாய் இருபத்தைந்து நோட்டாகக் கிடந்தது.

"கைலாசபுரம் பழைய பரமசிவம் பிள்ளை, ஜீவிய சந்தா வரவு ரூபாய் இருபத்தைந்து" என்று கணக்கில் பதிந்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"தாத்தா ஊருக்குப் போயாச்சா, அப்பா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே எழுந்து உட்கார்ந்தது குழந்தை.

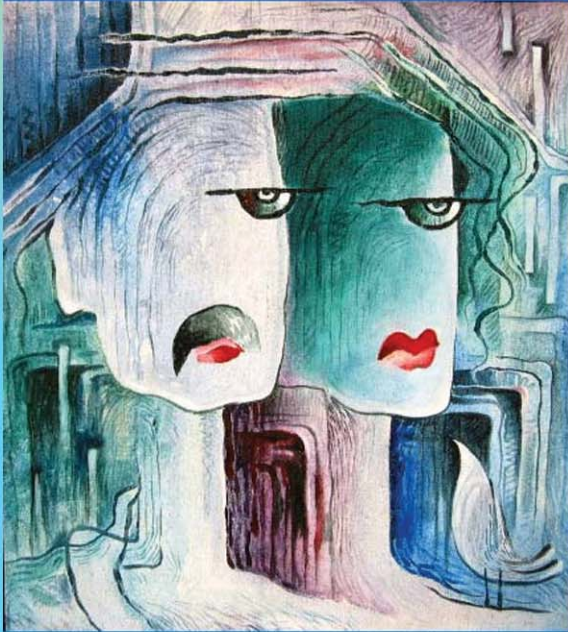

- கவி : அமிர்தம் சூர்யா
சித்திரம் : அன்பழகன்

மாயமாதல்

அந்த அம்மா பொம்மை
அப்படியே கிடக்கிறது
அப்பாவின் பரணில்.
அம்மாவின் பொம்மையாய்
அம்மாவே பொம்மையாய்
அம்மாபொம்மையாய்....
அப்பா இதை அறியும்போது
பரணும் பொம்மையும்
காணாமல் போயிருந்தன.
அப்பாவும்தான்.

காதல் ஒரு எளிய உணவு

பழைய சோறென இருக்கும்
என் வாழ்வுக்கு
இன்னமும் அவள்தான்
நினைவில் ஊறிய
இழப்பின் மாவடு. ■

மேசை மேல் செத்த பூனை சமீபத்திய இந்திரனின் கவிதை நூல். எதிர் கவிதை என்ற அடையாளத்துடன் இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டுக்கான புதிய அழகியலைக் கட்டமைக்கும் உலக நாடுகளின் முன்னணிக் கவிதை வகையான எதிர்கவிதையைத் தானும் வெற்றிகரமாகக் கையாண்டுள்ளார்.

பல மொழி இலக்கியத்திலும் ஈடுபாடும் செயல்பாடும் கொண்டு இயங்கும் இந்திரனின் படைப்பில் இந்தக் கவிதை நூல் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றுதான். நிறைய கவிதைகள் நிறைகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக மூன்று கவிதைகள்:

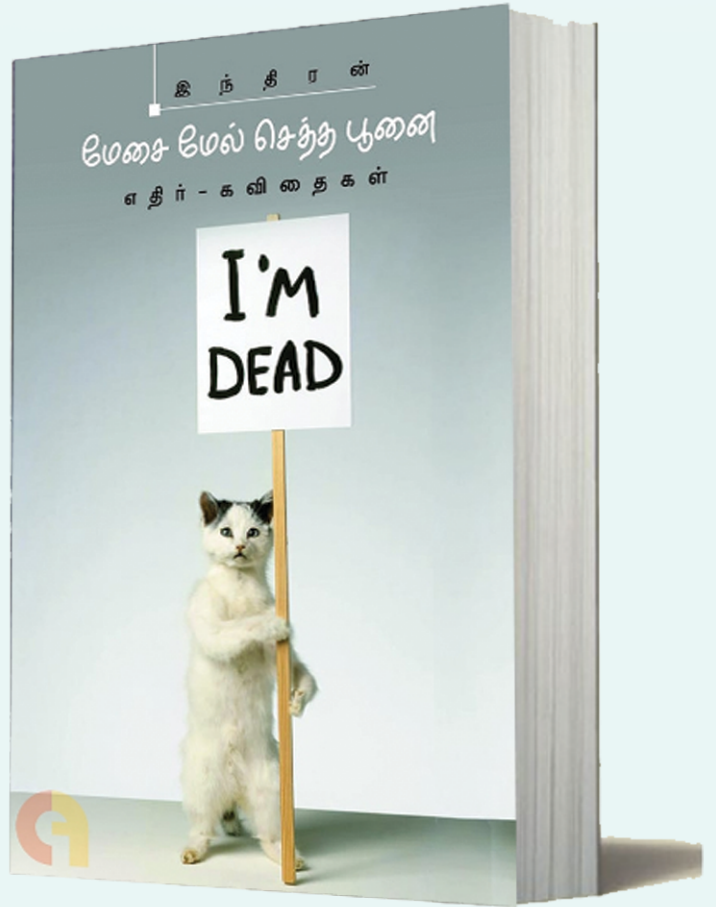
தூக்கத்தில் நடப்பவன் (42)

மறதி ஒரு அருமருந்து என்று பலரும் சொல்லிக்கொள்வது போலத் தூக்கத்தில் நடக்கும் வியாதியை உன்னதமான மகத்துவமாக்கும் உத்தியை இந்திரன் இலக்கியத்திடம் வரமாகப் பெற்றிருக்கிறார்.

ஏதோ ஒரு அந்நிய நகரத்தின் சாலையில் கையில் விசாவோடு தூக்கத்தில் நடப்பவனிடம் உறவுகொள்ள சாலை விதிகளுக்கும் சாலைகளுக்கும்கூட உரிமையற்ற தனிமையை அவரால் வார்த்தைகளுக்குள் கச்சிதமாக வடிக்கட்ட முடிந்திருக்கிறது.

உண்மையின் வெட்டவெளிச்சத்தில் உண்மையாய்க் கால வெள்ளத்தின் அலையடிக்காத தனித்த பெருவெளியில் நிர்மால்ய ஜீவனாக ஒரே இரவில் வாழ்வு நிறைவேறும் பாக்கியமாக ஒரு நடைபயணத்தைப் பாடுபொருளாய்க் கொள்கிற இந்திரனின் துணிபு அசாதாரணமானது.

மேசை மேல் செத்த பூனை (எதிர்-கவிதைகள்)

தெபாசே தெரிஸ்மா விதி (68)

கடலை நோக்கிய எல்லா விதிகளையுமே அனைவருக்கும் பிடிக்கும்தான். பக்கத்துப் பக்கத்தில் தென்படும் இருவேறு முரண்களின் சங்கமம் முதற்காரணம். உலகின் மிகப் பிரமாண்ட வேடிக்கைக் கிடங்காக இருக்கும் கடலைச் சென்றடைய நாமே வைத்துள்ள தயாரிப்பு இரண்டாம் காரணம். கவிதைக்கான தேர்வாக ஒரு வீதியை இந்திரன் தேர்வு செய்ததில் எந்தவித ஆச்சரியமும் கொள்ளத் தேவையில்லை.

நடுப்பகலின் வெயிலில்
வைரக்குப்பையாய் ஜொலிக்கும்
பச்சை நிறக் கடலை
அவரால்தான் வர்ணிக்கமுடியும்.

பெரிதாகவே இருக்கும் வீதியின் பரப்பில் குட்டைமரம், தன்னந்தனியாய் நிற்கும் கவிஞன், அமைதி துயிலும் தெரு என்கிற மூன்று அம்சங்களை ஒரே பத்தியாக அவர் வார்ப்புக்கும் அழகு அவரைப் போலவே யாரையும் ஏதோ செய்யக்கூடியதே. அதிலும் குட்டை மரமும் அதன் பூர்வாங்கமும் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன. காற்று வெளியில் மரம் மனிதர் மீது கொள்ளும் காதலை ஒரு காட்சியாக எழுத்தில் வரைந்துவிடுகிற அற்புதம் இந்திரனுக்கே வாய்த்த ஒன்று.

கடற்கரை நோக்கிய ஒவ்வொரு நபரின் முன்னெடுப்பும் ஏதோ ஓய்வு கருதியது என்பதால் விரிந்து பரந்த வெளியில் வேகமின்மையும், சமீபத்திய அலைகடல் அரண்மனையும் வீதியைச் சோம்பேறிகளின் சொர்க்கமென இந்திரனைப் பிரயோகிக்க வைக்கிறது.

சைக்கிளில் செல்பவர்கள் பெடல் மிதிக்கவும் வசதியாக விட்டுவிட்டு ஏதோ ஒரு பாடலைத் தான் பாடுவார்கள்.

அபத்தம் (31)

மனித வாழ்க்கையை அபத்தம் என்று ஒதுக்கித் தள்ளும் வாதங்களில் துவங்குகிறது கவிதையும் கவிதைக்கான நானும்.

மின்தொட்டியிலிருந்து துள்ளி

தரைக்கம்பளத்தில்

விழுந்து துடிக்கிறது தங்க மீன்

என்ற காட்சி உண்மையாகவும் கற்பனையாகவும் இருந்தாலும் அது கவிதையைத் தொடரச் செய்கிறது.

வாழ்க்கையின் அபத்தத்திலிருந்து

தப்பிப்பதற்காகச்

செய்யும் முயற்சிகள்

மீண்டுமோர் அபத்தத்தையே

செதுக்குகின்றன

மாயாவாதம், விதிவாதம், ஆன்மவாதம், எக்சிஸ்டென்ஷியலிஸ வாதம் போன்ற உலகின் பலவித மனித வாழ்வு வாதங்களை அறிந்துணர்ந்தவராக இந்திரன் தன் வாழ்வின் அபத்தத்தைப் புரிய முயல்கிறார். சூரியன் சந்திரன் மகரந்தம் சிலந்தி கரப்பான்பூச்சி என மனிதக்கதைக்கு முந்தியதான சகல ராசிகளும் தன்னியல்பில் கவலையற்றுத் திரிகையில் தன் கவலையைத் தானே சுமப்பவராய்த் தெரிகிறார்.

மொத்தப் பிரபஞ்சத்திலும் நான் தனியே இருக்கிறேன் என்று அவர் வரைவது தன் வாழ்வின் குறுக்குவெட்டுத் தோற்றத்தை ஆனால்

என்று கவிதை விலகும் அடுத்த பத்தியில் எனக்கெனப் பிரத்தியேகமான ஒரு மூலை/ ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது தெரிகிறது/ என்று சுய ஆறுதல் கொள்ளுதல் கவிதையைத் தடம் மாற்றுகிறது.

இயேசுவின் நேரடி வசனத்தில் முக்கியமானது-
வீடு கட்டுகின்றவர்கள் ஆகாதென்று

தள்ளிய கல்லே

மூலைக்குத் தலைக்கல்லாயிற்று

என்கிற வாக்கியம். இயேசுவின் உயிர்த்தெழலில் சாட்சியான விண்மீன் போலவே ஒரு விண்மீன் ஆறுதலாய் இவருக்கும் நீட்சி கொடுக்கிறது.

இல்லாத மேடையின் எழுதாத நாடகம் போலக் காரணமற்ற தேடலில் காரியமற்ற விடைகாணல் போலக் கால நதி கண்ணில் படுகிறது.

கைவலிக்க

துடுப்புப் போட்டுக்கொண்டே இருக்கிறேன்

ஏன்

அவ்வளவுதான் அல்ல...

கவிதை இங்கே தலைப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. கவிதை விஸ்வரூபம் பெற்று ஏன் என்று நானாகி நிற்கிறது.

அனந்தகோடி நமஸ்காரம் இந்திரன் அவர்களே.

நூல் : மேசை மேல் செத்த பூனை

(எதிர்-கவிதைகள்)

முதல் பதிப்பு : அக்டோபர் 2018

நூல் ஆசிரியர் : இந்திரன்

பக்கம் : 72

விலை : ரூ. 100

வெளியீடு : யாளி பதிவு வெளியீடு

17/8, கார்ப்பரேஷன் காலனி,

ஆற்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம்,

சென்னை - 24.

• ஜின்னா அஸ்மி
ஓவியம் : அன்பழகன்

நீ துளையிட எனது புல்லாங்குழல் - 10

ஊட்டிய தீயில்
வெளிச்சமா? வெப்பமா?
எதில் இருக்கிறது
காதலின் சாரம்

நீ ரகசியத்தை
ஒளித்துவைக்கிராய் காதலில்
நான் காதலை
ஒளித்துவைக்கிறேன் ரகசியத்தில்

முரண்களின் உச்சம் நீ
வெளிச்சத்தில் எல்லாமே தெரியும்
வெளிச்சமே இருட்டில்தான் தெரியும்

உன் கூண்டுக்காகவே
உருவாக்கப்பட்ட பறவை நான்..
ஏன் வானம் வரைந்து வேடிக்கை காட்டுகிராய்

உன்னையறிந்து கொள்வதிலிருந்தே
எல்லாமும் தெரிந்துகொண்டேன்
மறந்துவிடுவது உட்பட

தவறுகளுக்கு நியாயம் கற்பிக்கத்
தொடங்கிய பின்பு
காதலைப் புனிதமெனச் சொல்வதில்
தவறேதுமில்லை

ஆகம விதிப்படி
காதலிடம் மன்றாடுகிறேன்
கருணைமனு வருகிறது
சாத்தானிடமிருந்து..

காதலென்பது திருவிழா
இதில்
வேடிக்கை பார்க்க வந்தவர்களுக்கு
வேலையே இல்லை

இருபது வயது நிரம்பிய இளைஞரா எழுதினார்?

'நான் ஏன் நாத்திகள் ஆனேன்?' என்னும் புத்தகத்தை வாசிப்பதற்கு முன்பு பக்தசிங்கைப் பற்றிப் பலர் சொல்லியதைக் கேட்டும் பலர் எழுதிய எழுத்துக்களை வாசித்தும் ஒரு புரிதலுக்கு வந்து இருந்தேன். அந்தப் புரிதல் எவ்வளவு அபத்தமானது என்பதைப் பக்தசிங்கின் இந்தப் புத்தகம் வாசித்த பிறகுதான் புரிந்துகொண்டேன்.

இந்தப் புத்தகத்தை வாசிப்பதற்கு முன்பு அவர் மேல் எனக்கு இருந்த புரிதல் என்னவென்றால்.. அவர் ஒரு கோபக்கார இளைஞர். இந்திய விடுதலை மேல் தீராத தாகம் கொண்ட ஒரு போராளி. தன் தலைவனின் (லாலா லஜ்பத் ராய்) கொலையைச் சகித்துக்கொள்ள முடியாமல் பழிக்குப் பழி வாங்கித் தன் வாழ்க்கையை இழந்த ஒரு அவசரக்காரன் என்பதே.

பக்தசிங் எழுதிய புத்தகம் என்று பலர் சொல்லி நான் கேள்விப்பட்டேன் இருக்கிறேன்.

ஆனால் இந்தப் புத்தகத்தில் அவர் அப்படி என்னதான் எழுதினார் என்று நான் கேள்விப்படவில்லை. அதைத் தெரிந்துகொள்ள மிகவும் ஆர்வமாக இந்தப் புத்தகத்தைக் கடையில் பார்த்துச் சடாரென்று எடுத்தேன். கையில் எடுக்கும்போது இந்தப் புத்தகத்தின் கனம் ஏதோ நாலு பேப்பரை மடித்துக் கையில் எடுத்தால் எப்படி காற்று போல லேசாக இருக்குமோ அதேபோலத்தான் இருந்தது.

இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்க எடுக்கும்போது எத்தனைப் பக்கம் இருக்கிறது என்று பார்த்தேன். வெறும் முப்பத்தியொரு பக்கங்கள்தான் இருந்தது. அப்படி முப்பத்தியொரு பக்கங்களில் என்னதான் எழுதி இருப்பார் என்ற அலட்சியத்தில் முதல் பக்கம் புரட்டினேன். முதல் பக்கத்தில் தமிழாக்கம் பஜீவானந்தம் என்று இருந்தது. அவர் மேல் எனக்கு ஒரு பொடி சந்தேகம் இல்லாத தத்துவங்களில் சமரசம் இல்லாத ஒரு நல்ல கம்யூனிஸ்ட் என்ற ஒரு புரிதல் இருந்தது. அப்படிப்பட்டவர் இந்தப் புத்தகத்தைத் தமிழாக்கம் செய்து இருந்ததால் ஏதோ ஒன்று இந்தப் புத்தகத்தில் இருக்கிறது என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

புத்தகத்தை முதல் பக்கத்தில் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அதில் அவர் தான் தற்பெருமைக்காக நாத்திகள் ஆனேனா? அல்லது அகங்காரம் கொண்டு நாத்திகள் ஆனேனா? என்று தன் நண்பர்களுக்கு விளக்கிக் கூறும் வகையில் புத்தகம் தொடங்கும். புத்தகத்தை வாசிக்க வாசிக்க அவ்வளவு ஆர்வமாக இருக்கும் அதே வேளையில் இந்தப் புத்தகத்தை இருபது வயது நிரம்பிய இளைஞரா எழுதினார் என்று

மிகவும் பிரமிப்பாகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. புத்தகத்தில் ஆத்திகர்களை நோக்கிச் சில கேள்விகள் எழுப்பி இருப்பார். அந்தக் கேள்விகளுக்கு எல்லாம் ஆத்திகர்கள் எந்தக் காலத்திலும் தெளிவான ஆதாரம் மிக்க பதில்கள் அளிக்க மாட்டார்கள் என்பது அவர் நம்பிக்கையும் என் நம்பிக்கையும் கூட.

அவர் நாத்திகத்தை அவர் புரிதலின்படி மிக அழகாக இந்தச் சிறிய புத்தகத்தில் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டு இருப்பார். அதில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த வரிகளை இங்கு எழுதுவதற்கு மிகவும் ஆசைப்படுகிறேன். அது என்னவென்றால்...

'கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள ஒரு இந்து மறுபிறப்பில் ஓர் அரசனாகப் பிறக்கலாம். ஒரு

முஸ்லிமோ அன்றி ஒரு கிறிஸ்தவனோ தன்னுடைய கஷ்ட நஷ்டங்களுக்காகவும் தியாகத்திற்காகவும் சன்மானமாகச் சொர்க்கத்தில் போகபோக்கியங்களை அனுபவிக்கலாமென்று கனவு காணலாம். ஆனால், நான் (நாத்திகன்) எதை எதிர்பார்ப்பது? என்னுடைய கழுத்தைச் சுற்றிக் கயிறு மாட்டப்படும், காலடியிலுள்ள பலகை தட்டிவிடப்படும் நிமிடமெதுவோ அதுவே எனது இறுதி நிமிடம். அதுவே எனது வாழ்க்கையின் முடிவான நிமிடம். இன்னும் விளக்கமாக வேதாந்த சாத்திரத்தின் சிறப்புச் சொற்களால் கூறினால் எனது 'ஆத்மா' எல்லாம் அக்கணமே முடிந்துவிடும். அதற்கப்பால் ஒன்றுமில்லை. இந்த நிகழ்ச்சியை நாத்திகக் கண்ணோடு பார்க்கும் தைரியம் எனக்கிருந்தால் "எத்தகைய மாபெரும் முடிவுமின்றிப் போராடிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறிய வாழ்வு" தான் எனது வாழ்க்கையின் சன்மானமென்பது விளங்கும். அவ்வளவுதான்".

புத்தகம் வாசித்து முடித்த பிறகு பகச்சிங்கினை நான் புரிந்து கொண்ட விதம் தவறு என்று எனக்குள் ஒரு குற்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. அது மட்டும் இல்லாமல் அராஜகம் (anarchism), கம்யூனிசம், சோசலிசம்.. எனப் பல தத்துவங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்து இந்தியச் சமூகத்தின் வாழ்வியலுக்காகப் பல கனவுகள் திட்டங்கள் கொண்ட ஒரு தோழனை மிகவும் சிறிய வயதில் இழந்துவிட்டோம் என்ற வருத்தமும் எனக்கு ஏற்பட்டது. இருந்தாலும் அந்த இளைஞன்தான் சிறுவயதில் தன்னால் எதுவரை இந்தச் சமூகத்திற்கு விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்த முடியுமோ அதைத் தாண்டியும் செய்து காட்டி விட்டுச் சென்று இருக்கிறான் என்பதை நினைத்து மிகக் கர்வமாகவும் சந்தோஷமாகவும் உள்ளது.

அவர் எழுதிய இந்தப் புத்தகத்தில் ஒரு வரியை நான் மீண்டும் நினைவுகூர விரும்புகிறேன்.

"நமது போராட்டத்திற்குரிய லட்சியம் எது என்று தெளிவாக அறிந்திருக்க வேண்டியதே மிக முக்கியம்".

இன்னுமொரு இரவு

ஜூலை 7ஆம் நாள் - அதிகாலை

தனன்ஜா நடக்க நடக்க சாலையின் ஆடைபோல விடியற்காலை இருட்டு மெல்ல விலகிக்கொண்டிருந்தது. உறைந்த குளிர்காற்று கீழிறங்கித் தவழும் மேகத்தைக் கலைக்கும் படியாகக் கொஞ்சம் வலுத்து வீசியபோது தனன்ஜாவின் அடிவயிற்று வெப்பம் சற்றே தணிந்து மீண்டது. ஸ்வெட்டெர் அதற்குமேல் கம்பளி டவல் போர்த்தியும் தனன்ஜாவின் மேனி தொட்டுச் சிலிர்க்கவைத்த காலைப்பனி நடுங்கும் உதடுகளில் விரவி இருகைகளை மார்போடு குவித்து அணைத்துக்கொள்ளச் செய்தது

அவளை. குளிருக்குக் கண்களை வார்த்தவளாய் நடையில் வேகத்தைக் கூட்டினாள் தனன்ஜா.

இரவெல்லாம் விழித்திருந்த அசதி கண்களில் நிரம்பி வழிந்தது. சுகிர்தனின் முகம் கண்முன் வந்துவந்து போனது. ஏதாமறியாத மூன்று வயது யாழ் இனியா அசந்து உறங்குகிறாள். இரவு 11.40 ஐக் கடந்துகொண்டிருந்தது. அழுதழுது வீங்கிய கண்மம் யாழ் இனியாவின் குட்டி மூக்கோடு உரச அவளை இறுக அணைத்துக்கொண்ட தனன்ஜாவை அச்சிறு உடலின் வெப்பம் சற்றே ஆற்றுப்படுத்தியது. இந்த மலைதேசமெல்லாம் பூப்பூத்திருந்த ஒரு நாளில்தான் சுகிர்தனோடு அவளுக்குக் கல்யாணம் நடந்தது விமரிசையாக.

அப்பாவும் அம்மாவும் பார்த்ததில் பத்து பொருத்தங்களும் கூடிவந்த மாப்பிள்ளை அவன் தான். முதல் பார்வையிலேயே பிடித்துப்போனது தனன்ஜாவுக்கு கல்யாணத்தில் பட்டுவேட்டியும் பட்டுச்சட்டையுமாய் சூர்யா போல இருந்தான். மாலையை அடிக்கடி சரிசெய்வதும் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் முடியை அவன் கோதிவிடுவதும் ரசிக்கும்படியாக இருந்தது. சீழக்கெண்டையின் மலைவாழ் பெண்ணொருத்தி "ஏய்...நடிகரு கணக்கால்ல ஆள புடிச்சிருக்கே... ஆள பார்த்தா மாஞ்சூரா தெரில... அசலூரு மாதிரில்ல தெரியுது" என்று தனன்ஜாவின் காதருகில் கிசுகிசுத்தபோது பூரித்துப்போனாள் அவள்.

அன்றிரவு அவர்களுக்குத் தோட்டத்து வீடு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. வெள்ளையடிக்கப்பட்டுப் புத்தம்புதிதாகப் பசிய நிறங்களிடை தனியே நின்றது வீடு. வவ்வால் கூட்டமொன்று வீட்டின் மேல்புற வானத்தின் மீது இருள்ந்து பறந்தன. இருவரையும் தனியே விட்டுவிட்டு ஊர் ஓடும் ஒற்றையடிப் பாதையில் உறவினர்கள் கலைந்து சென்றனர். "ராத்திரில யானகீன வந்து சுத்துச்சுன்னா மறுவாதீக... அது அதுபாட்டுக்குப் போயிடும். ஒன்னும் பண்ணாது. சுதவை நல்லா இழுத்துச் சாத்திக்கிடுங்க." அதீனா அத்தையின் குரலுக்கு "ம்.." கொட்டினாள் தனன்ஜா.

"அதெல்லாம் அவங்க பார்த்துக்கிடுவாங்க நீ வாக்கா.." அஞ்சலி அதீனாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்தாள். "ஏய்...போடி எனக்கும் உம்மானுக்கும் இங்கதான் நடந்தது. ஆனா என்ன.. அன்னைக்கு ராத்திரி ரொம்பக் கிட்டத்துல யான பிளிறுகிற சத்தம் கேட்கவும் எல்லாம் பயத்துலயே முடிஞ்சிருச்சு..." அதீனாவின் வெட்கம் வாங்கி வீசிய காற்று இருட்டில் ஓடிச் சலசலத்தது. சில நிமிட நேர நடையில் எல்லோரும் வீடு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். ஊரடங்கிய மலைக்கிராமத்தின் வெற்றுப்பாதைகளில் கிளர்ந்துகொண்டிருந்தது உறைபனி.

யாழ் இனியா சினுங்கியபடி புரண்டு படுத்தாள்.

"உறங்கலையா ம்மா... அப்பா எங்க..." கண்களைத் திறவாமல் கேட்டாள்.

"வந்துடுவாரு.. நீ தூங்கு..."

கம்பளிப்போர்வையைக் காதுவரை இழுத்துப் போர்த்திவிட்டு நேரம் பார்த்தாள். இரண்டைக் கடந்துவிட்டிருந்தது. வெகு சமீபத்தில் நாய்கள் குறைக்கும் சப்தம் கேட்டது. காட்டு விலங்குகளின் அச்சுறுத்தலால் இந்த நேரத்தில் யாரும் ஊருக்குள் வருவது சாத்தியமில்லையெனினும் அவனாக இருக்குமோவென நெஞ்சு படபடத்தது. ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்தவள் கண்ணாடியால் முழுக்க அடைக்கப்பட்ட ஜன்னலைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அறையில் ஒளிரும் வெளிர் மஞ்சள் விளக்கின் ஒளி திரண்டு நின்றது அதில். திருமணமான மூன்று வருடங்களில் இப்படியொரு துயர்மிகு இரவை இவள் கண்டதில்லை. இரவு எட்டுமணிக்கே அடங்கிவிடும் ஊரில் இவன் வருவதே அந்த நேரத்தில்தான். பைக் சப்தம் கேட்டதும் யாழ் இனியா அரை உறக்கத்திலிருந்து எழுந்து விடுவாள். பிறகு வெகுநேரமாகும் இவர்களின் விளையாட்டுச் சப்தம் ஓய. இவளுக்கு ஏதாவது முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்லவோ பேசவோ அவள் உறங்கினால்தான் உண்டு.

அவன் மார்பில் கை ஊன்றி முகம் பார்த்துப் பேசினால் நேரம் போவதே தெரியாது. வாடகைக்கு டாக்லி வாங்கி ஓட்டுகிறான். ஏற்றமும் இறக்கமுமாய் வளைந்து வளைந்து ஓடும் மலைப்பாதை முழுக்கச் சுற்றிவிட்டு அலுப்போடு வீடு வந்து சேர்ந்தாலும் யாழிடமோ இவளிடமோ காட்டிக்கொண்டதில்லை. எப்போதாவது அரிதாய்ச் சண்டைவரும். ஆனால் நிமிட நேரத்தில் கோபதாபங்கள் காணாமல் போய்விடும். அதுகூட யாழிக்குத் தெரியக்கூடா தென்பான். அதனால் அவனே முதலில் சமாதானத் தூதுவிடுவான். முத்தமிடுவதைப் போல உதடு குவித்து இறைஞ்சுவான். இவளும் மயங்கிவிடுவாள்.

சில தினங்களாய்த்தான் வீட்டிற்கு மது அருந்திவிட்டு வருகிறான். அவன் குடிக்கிறான்

என்றால் ஊரில் நம்புகிறவரில்லை. இதுகுறித்து தனன்ஜா கேட்டுச் சண்டையிட்டபோது முதல் நாளில் நண்பன் ஒருவனுக்குப் பிறந்தநாள்.. இதுவே முதலும் கடைசியும் என்றான். ஆனால் அடுத்தடுத்து வந்த நாட்களிலும் அது தொடர்ந்தது. இரண்டு நாளைக்கு முன்னர் சண்டையிட்ட இருவரின் கூச்சலில் ஊர் கூடிவிட்டது. அப்போதுகூட குடித்ததை மாத்திரம் சொல்லிவிடாதே என்கிற சாடையில் உதடுகள் குவித்து வழக்கம்போலக் கெஞ்சினான். அன்றிரவு சேர்கையில் என்றுமில்லாமல் மிக மூர்க்கமாகவும் நடந்துகொண்டான் அவன்.

கீழ்க்கண்டையின் மூன்று நான்கு வீதிகளைக் கடந்தபோது முற்றாக விடிந்துவிட்டிருந்தது. நினைவலைகளால் நீர் பெருகி நின்ற கண்களைச் சேலைத்தலைப்பால் துடைத்துக்கொண்டாள் தனன்ஜா. மூன்று மாதங்களாய்த்தான் தனன்ஜா வீட்டு வேலைக்குச் செல்கிறாள். வசதியான வீட்டில் ஒரேயொரு பெண் மட்டுமே தனியாக வசிக்கிறாள்.

அவளுக்குச் சமைப்பதிலும் அந்த வீட்டைச் சுத்தப்படுத்துவதிலும் பாடேதும் இல்லையென்று மறுத்த சுகிர்தனிடம் சொல்லிச் சம்மதம் வாங்கினாள். தவிர யாழ் இனியாவும் தற்போது பால்வாடிக்குப் போய் வருகிறாள். சில நாட்களாகத் தொடரும் சுகிர்தனுடனான சண்டை வேறு. வீட்டில் இருக்கவே பிடிக்க வில்லை. வேலைக்குச் சென்றுவருவது மனதுக்கு இதமாகிறது.

வீடு வந்துவிட்டது. வழக்கமாக இவள் வரும் நேரமறிந்து கதவு திறக்கப்பட்டிருக்கும். இன்று உள்பக்கமாகத் தாழிடப்பட்டிருந்தது. காலிங் பெல்லை அழுத்தினாள். ஒரு பதிலும் இல்லை. மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தியதோடு கதவையும் வேகமாகத் தட்டினாள். நேரம்தான் கடந்ததே யொழிய எந்தப் பதிலும் இல்லை. வெளியில் எங்காவது போவதென்றாலும் போன் செய்து சொல்லிவிடுவாள். அப்போதுதான் தனன்ஜாவுக்கு போன் இருப்பது சுர்ரென்று தலைக்கேறியது. அவசரமாய் இடுப்பிலிருந்த

போனை உருவியெடுத்தவாறு வாசல் படியில் அமர்ந்தாள். இவள் வீட்டில் டவர் கிடைக்காது. இங்கிருந்தபடிதான் சுகிர்தனுக்கும் இவளுடைய அம்மாவுக்கும் போன் செய்வாள்.

சுகிர்தனின் நம்பரை அழுத்திக் காதில் வைத்தாள். போன் சுவிட்ச் ஆப் செய்யப் பட்டிருந்தது. திரும்பத்திரும்ப அடித்துப் பார்த்துவிட்டு டாவின்சிக்கு போன் செய்தாள். அந்த எண்ணும் சுவிட்ச் ஆப் என்று வந்தது. ஒருவித பயம் உடலெங்கும் பரவி வியர்வைத் துவாரங்களில் ஈரமாய்க் கசிந்தன. கம்பளி டவலை விலக்கிப் போட்டுவிட்டுப் பின்வாசலை நோக்கி ஓடினாள்.

கதவு திறந்து கிடந்தது.

"மேடம்..மேடம்..." என்று கூவிக் கொண்டே ஓவ்வொரு அறையாய்க் கடந்து படுக்கையறைப் பக்கம் திரும்பியவள் அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றாள். டாவின்சி அரைநிர்வாண கோலமாய் ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தாள்.

ஜூலை 6ஆம் நாள் மாலை 4மணி

மாஞ்சூர் கடைத்தெரு சுறுசுறுப்பாய் இயங்கிக்கொண்டிருந்த வேளை மழை மேகம் தாழ்வாக இறங்கிக் கருக்கியது. தனக்குப் பிடித்த கிவி பழங்களை ஆர்வமாய்க் கையிலெடுத்தாள் டாவின்சி. அத்வொரு பெரிய பழக்கடை. விதவிதப் பழங்கள் நேர்த்தியாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. டாவின்சி முழங்காலுக்கும் சற்றே கீழிறங்கிய இளம் பிங்க் நிற கவுனும், மேற்சட்டையாய்க் குளிர்சூக்கு உடுத்தும் கோட்டும் அணிந்திருந்தாள். கோட் ஜிப் போடப்ப்டாமல் திறந்த நிலையில் இருந்தது. டாவின்சியின் வாகான உடல் அமைப்பைப் பிங்க் நிற கவுன் அப்படியே வெளிக்காட்டி இளவட்டக் கண்களை ஈர்த்தது. எதையும் கண்டுகொள்ளாதவளாய்க் காய்கறிப் பக்கம் திரும்பினாள் டாவின்சி. மின்னல் கீறலிட்ட மேகத்தில் பெரும் சப்தத்தோடு இடி உருள வானம் லேசாகத் தூரலிட்டது. வண்டிக்கடைக் காரர்கள் தார்பாய்களைத் தயார்ப்படுத்தினர். டாவின்சி துரிதமாகப் பொருள்களை வாங்கத்தொடங்கினாள்.

பிலிப்சந்தர் வெளிநாட்டில் பிசினஸ் தொடங்கியபோது மனைவி சவ்தீன்சாவையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டான். அப்போது டாவின்சி மூன்று வயது குழந்தையாக இருந்தாள். அப்பா பெரும்பாலும் வீட்டில் இருப்பதில்லை. வாரத்திற்கு ஒருமுறை அல்லது இரண்டு வாரத்திற்கு ஒருமுறையே தான் வருவார். சிறுவயதில் டாவின்சி அப்பாவின் அன்பிற்கு ஏங்கினாள். சவ்தீன்சா முறையிடும்போதெல்லாம் பிஸ்னஸைக் காரணம் காட்டி அடக்கிவிடும் பிலிப்சந்தருக்குச் சம்பாதிக்கவேண்டிய வெறியும் கட்டாயமுமிருந்தது. பிலிப்பின் அண்ணன் சுதீர்சந்தர்தான் அதற்குக் காரணம். இறுதியாக அம்மா இறப்பதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்னால் பிலிப் வெளிநாட்டில் இருப்பதைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு சொத்துக்களை ஏமாற்றி எழுதி வாங்கிக்கொண்டான். தற்போது டாவின்சி இருக்கும் வீடுதான் இந்தியாவில் பிலிப்பிற்கு மிஞ்சியது.

அம்மா ஏமாறுபவள் அல்ல.

“விவசாயத்தில் வருமானம் இல்லை. மூன்று பெண்பிள்ளைகளோடு பெரியவன் கஷ்டப் படுகிறான். சின்னவனுக்கு வெளிநாட்டுச் சம்பளம் போதுமானதா இருக்கும். தவிர நல்ல படிப்பும் கையிருக்கு. இவன்தான் படிக்காம தோட்டம் தோரவுன்னு உள்ளூர்லயே கிடக்கிறான்,”

என்று புலம்புவாள்.

ஆக மனமுவந்துதான் கொடுத்திருப்பாள் அம்மா. இந்தியாவிற்கு வந்து கோர்ட்டு கேஸ் என்று அலையும் நிலையில் பிலிப் இல்லாததால் உழைத்து முன்னேறிக்கொள்வதாகச் சபதமிட்டு விட்டு மீண்டும் வெளிநாட்டிற்குக் குடும்பத்தோடு பெயர்ந்துவிட்டான். ஆனால் விரைவில் மாஞ்சூரிலேயே சொந்தமாக ஏதேனும் தொழில் தொடங்கிப் பிள்ளைகளோடு அங்கேதான் செட்டில் ஆக வேண்டுமென்று விரும்பினான். ஆனால் விதி விளையாடியது.

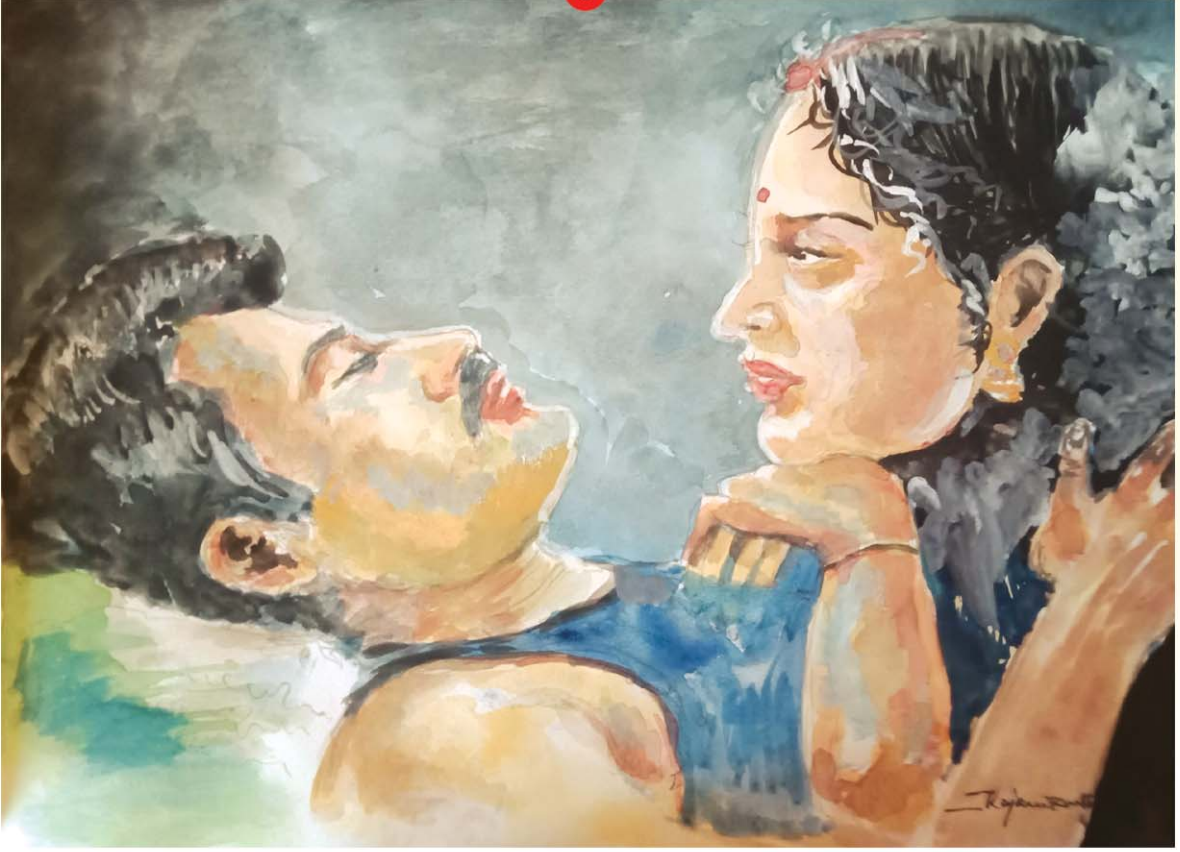
சவ்தீன்சாவுக்கு இரண்டாவது குழந்தைக்கான பேறுகாலத்தில் உடல்நிலை சரியில்லாமல் போனது. ஹாஸ்பிடல் ஹாஸ்பிடலாய் அலைந்ததுதான் மிச்சம். செலவும் கைமீறிப் போனது. முடிவில் குழந்தை வயிற்றுக்குள் இருக்கும்போதே சவ்தீன்சா இறந்துபோனாள். ஆப்ரேசன் செய்து மீட்டெடுத்த குழந்தையும் சில மணிநேரத்தில் உயிரைவிட்டது. அப்போது டாவின்சி எட்டு வயதில் இருந்தாள். பிலிப் மிகவும் வேதனை அடைந்தான். இந்தியா கொண்டு வராமல் இரண்டு உடல்களையும் அங்கேயே புதைக்கும்படி ஆயிற்று. அதன்பிறகு டாவின்சிக்குத் துணையாய் வீட்டு வேலைக்கு ஒரு நைஜீரியப் பெண்ணை நியமித்திருந்தான். நாள்பட்ட நாளில் தொழிலும் நஷ்டப்பட்டது. கடன் ஒருபக்கம் எகிறிக்கொண்டிருக்க... டாவின்சியை ஒரு ஆங்கிலோ இண்டியன் ஹாஸ்டலில் சேர்த்துவிட்டான். வெளிநாட்டில் கடன்பெற்று வாங்கிய வீட்டையும் விற்றதில் ஓரளவு கடன்சுமை குறைந்தது.

பிலிப் அதே தொழிலில் மீண்டும் மீண்டும் போராடிப் பார்த்தும் முன்னேற்றமில்லை. பிறகுதான் இந்தியா செல்வதென முடிவெடுத்தான். காலம் உருண்டோடியது. டாவின்சி மட்டும் வெளிநாட்டிலேயே தொடர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒருநாள் போன் செய்து டேவிட் த்ரோட்ஷா பற்றிச் சொன்னாள். கல்லூரிக் காலத்து நண்பன், திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறோம் என்றாள். பிலிப் மறுப்பேதும் சொல்லாமல் உடனே வெளிநாடு பறந்தான். அருகாமையில் வசிக்கும் சுதீர்சந்த ரோடு பேச்சுவார்த்தையில்லை. டாவின்சியின் திருமணம் குறித்தும் எதுவும் சொல்லவில்லை. மூத்தவர் அகர்தலா மட்டும் அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் அவ்வப்போது வந்து டாவின்சியின் நலம் விசாரிப்பாள்.

“சித்தப்பா உங்கள் நிலை வேதனை அளிக்கிறது” என்பாள்.

அவள் வந்துபோவது பிலிப்பின் தனிமையை ஆற்றுப்படுத்தும்.

தேனிலவுக்கு எல்லோரும் வெளிநாடு போய்க்கொண்டிருக்க.... டாவின்சியும் த்ரோட்சாவும் இந்தியா வந்திருந்தார்கள். பெருநகர் ஒன்றில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தபோது புதிதான ஒரு நம்பரிலிருந்து டாவின்சிக்கு அழைப்பு வந்தது. பிலிப்பின் கார் மலைப் பாதையில் ஒரு கொண்டைஊசி வளைவின் தடுப்புச் சுவர் தாண்டி முன்னூறடிப் பள்ளத்தில் உருண்டுவிட்டதாக.

பெரியப்பா சுதிர்சந்தர் முதன்முறையாகக் குடும்பத்தோடு வந்து ஆகவேண்டிய காரியங்களை முன்னின்று செய்து முடித்தார். ஒருவாரக் காலத்திற்குப் பிறகு டாவின்சியும், டேவிட் த்ரோட்சாவும் வெளிநாடு கிளம்பினர்.

"எனக்கும் உன் அப்பனுக்கும் ஏதோ மனச்சங்கடம் காலத்தோட கட்டாயத்தில் வந்திருக்கலாம். ஆனா உனக்கும் என்

குடும்பத்திற்கும் ஒரு மனவருத்தமும் இல்ல. எந்தவொரு சூழ்நிலையிலும் நமக்கு யாரும் இல்லையென்னு வருத்தப்படாத. அப்பா, அம்மா, அக்கா, தங்கச்சிங்கன்னு இங்க ஒரு குடும்பம் உனக்காக இருக்கு," என்று சுதிர்சந்தர் சொன்னபோது பெரியப்பா தோளில் சாய்ந்து உடைந்துடைந்து அழுதாள் டாவின்சி. டேவிட் த்ரோட்சா தேற்றுவதுபோல அவள் முதுகில் தலைசாய்த்து அணைத்துக்கொண்டான்.

மகிழ்ச்சியாகக் கடந்துகொண்டிருந்த மணவாழ்க்கை சிலமாதங்களிலேயே முறிந்து போகுமென்று கனவில் கூட நினைத்துப் பார்க்கவில்லை டாவின்சி. டேவிட் த்ரோட்சா ஒரு குரூர மனநோயாளியாக இருந்தான். இரவில் படுக்கை அறைக்கு வந்ததும் டாவின்சியின் முழு ஆடைகளையும் அவனே கைப்படக் கழற்றிவிடுவான். பிறகு விடிய விடிய அவள் ஆடைகளை உடுத்தவே கூடாது. முதலில்

வினையாட்டாக எடுத்துக்கொண்ட டாவின்சி போகபோகப் பெரும் மனஉளைச்சலுக்கு ஆளானாள். ஒருநாள் நள்ளிரவில் அவன் உறங்கிவிட்டபிறகு சன்னமாக எரியும் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் ஆடைகளைத் தேடினாள். அறை முழுவதும் தேடியும் இவளது ஆடைகள் ஒன்றுகூட இல்லாமல்போகத் திகைத்துப்போனாள். பிறகு மெதுவாக அறைக்கதவைத் திறந்து வேறொரு அறையில் இருந்த தனது உடையை உடுத்திக்கொண்டு திரும்பினாள். பேய்போல நின்றிருந்த த்ரோட்சா வெறிபிடித்தவனைப்போல அவளின் ஆடையைப் பிடித்துக் கிழித்தெறிந்தான்.

அதன்பிறகு பகலிலும் இது தொடர்ந்தது. த்ரோட்சா வீட்டில் இருக்கும்போது டாவின்சி முழுநேரமும் ஆடையின்றி முடங்கிக் கிடந்தான். மீறி உடுத்தினால் கண்ணாமண்ணு தெரியாமல் அடித்து உதைப்பான். வீட்டில் அவளுடைய பெரும்பாலான ஆடைகள் கிழிப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. டாவின்சிக்கு எப்படா அவன் வெளியில் செல்வான் என்றிருக்கும். வாசற்பக்கம் அவன் வருவது தெரிந்தாலே அடி உதைக்குப் பயந்து தானாக உடைகளைக் களைந்து நிற்பான். வெற்றுடல் மேய்ந்து குரூரமாய்ச் சிரிக்கும் அவனை வெட்டிக்கொள்ளவேண்டுமென்று தோன்றும். உடலளவிலும், மனதளவிலும் எந்தவித வலுவும் இல்லாதிருந்தான். ஒருநாள் நண்பர்கள் சிலரோடு வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். வெளியில் வாங்கிவந்த விதவித உணவுகளை டாவின்சிதான் அவர்களுக்குப் பரிமாறினாள். பேராபத்து நேரப்போவது தெரியாமல் எதிலிருந்தோ மீண்டுவிட்டதாக உள்ளூர மகிழ்ந்தான். அவர்கள் மது அருந்திக்கொண்டே வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்ததைத் தனதறையிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தவள் கணப்பொழுதில் உறங்கிப்போனாள். பிறகு திடீரென விழித்து எழுந்தபோது உடம்பில் ஒட்டுத்துணியும் இல்லை. அருகில் அவன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவளின் காலுக் கடியில் சிக்கியிருந்த போர்வையை மெதுவாக

உருவி எடுத்துக் கழுத்துவரை போர்த்திக்கொண்டு படுத்தாள். முட்டிக்கொண்டு வந்த அழுகை தூங்கவிடாமல் செய்தது. நள்ளிரவு வாக்கில் கதவு திறக்கப்படும் சப்தம் கேட்டது. விழித்துப் பார்த்தாள். த்ரோட்சாவின் நண்பர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

த்ரோட்சாவோ விடியும்வரை எழுந்திரிக்க வேயில்லை.

மதுவில் எதையோ கலந்துகொடுத்து விட்டதாகச் சொன்ன த்ரோட்சா தரப்பு வாதத்தை நிராகரித்த நீதிபதி த்ரோட்சாவைக் கடுமையாகக் கடிந்ததோடு த்ரோட்சா உள்பட அவளது நான்கு கூட்டாளிகளுக்கும் ஏக்காலத்தில் அனுபவிக்கும்படியான தண்டனை வழங்கி டாவின்சிக்கு நஷ்டஈடும் விவாகரத்தும் பெற்றுக்கொடுத்தார். டாவின்சியின் வாழ்க்கை இனி இந்தியாவில்தான் என்றானது. பெரியப்பா குடும்பத்தோடு கொஞ்சம் அன்யோன்யமாக பழகியபின் மனதுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பு பெரியப்பா இறந்துவிட்டார். மூத்தவள் அகர்தலா, திருமணமாகிக் குடும்பத்தோடு இங்கிருந்து நாற்பது கிலோமீட்டர் தொலைவிலுள்ள நடுவூரில் இருக்கிறாள். வர்ஷினியும் தருண்யாவும் சென்னையில் ரூம் எடுத்துத் தங்கி வேலைக்குப் போகிறார்கள். டாவின்சி தனித்துவிட்டதைப் போலப் பெரியம்மாவும் தனித்துவிடப்பட்டாள். இருவேறு வீட்டில் இருந்தாலும் ஒருவருக் கொருவர் துணையாக இருக்கிறார்கள்.

பெரியம்மாவுக்கு மறக்காமல் தைலக் குப்பியும் சுகர் டேப்லெட்டும் வாங்கிக்கொண்டாள். காது மிஷினுக்குப் பேட்டரி கேட்டாள் பெரியம்மா. இரண்டு மூன்று கடைகள் ஏறி இறங்கிவிட்டாள். எங்கும் கிடைக்கவில்லை. டவுனுக்குப் போகும்போது வாங்கி வருவதாகச் சொன்னார் ஒரு மெடிக்கல் கடைக்காரர். பணம் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். மழை பெருவீச்சில் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. பாதைக்கடைகள் தார்பாயிட்டு மூடிக்கிடந்தன. சாக்குப்பை

போர்த்திக்கொண்டு சிலர் சாலையில் நீர் கிழித்து ஓடினார்கள். நான்கைந்து எருமை மாடுகள் கன்றுகள் சகிதம் மழையில் நனைந்தபடி சாவகாசமாய் நடந்து சென்றன. பரந்து வீசிய குளிர்க்காற்று டாவின்சியின் உடலை அலையாய் மோதித் தீண்டியது. டாவின்சி நடுங்கினாள்.

மழை விட்டபாடில்லை. இரவு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பெரும்பாலான கடைகள் பூட்டப்பட்டுவிட்டன. இருக்கும் ஒன்றிரண்டு கடைகளிலும் மின்சாரம் அறுந்துபோக சொற்ப விளக்குகள் மட்டுமே ஒளிர்ந்தன. ஏதேனும் வாகனம் பிடித்துப் போகலாமென்று டாவின்சி சாலை ஓரத்தில் நின்றுருந்தாள். எப்போதும் ஒரு சில ஜீப்புகள் வந்து போய்க்கொண்டிருக்கும். இப்போது ஒன்றைகூடக் காணாமே. டாவின்சி முதன்முதலாய் மழை கண்டு பயந்தாள். அப்போது வேகமாக வந்த ஒரு கார் அவள் முன்னால் பிரேக் அடித்து நின்றது.

"மேடம் மேடம்.." என்று கூவினான் சுகிர்தன்.

கார் ஒரு வளைவில் திரும்பி விரைந்தது. டாவின்சி காரின் பின்சீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தாள். சிகரெட் புகையின் நெடி உள்ளே வியாபித்திருந்தது. சுவாசிக்கச் சிரமப்பட்டவளாய் விண்டோவை லேசாக இறக்கிவிட்டாள். சாரல் தெறித்து விழுந்தது. கொஞ்சம் மூச்சை இழுத்து விட்டு ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு மீண்டும் மூடினாள். ஒரு இறக்கத்தில் குலுங்கிக்குலுங்கி இறங்கியது கார். முன்னும் பின்னும் சரிந்து அமர்ந்தாள். உள்ளிருந்த கண்ணாடியை இடதுபுறமாய்த் திருப்பிச் சுகிர்தன் டாவின்சியைப் பார்க்கவும் இவள் கண்ணாடியைப் பார்க்கவும் சரியாக இருந்தது. கண்ணாடிக்குள் இரண்டு கண்கள் மட்டும் ஒளிர்ந்தன த்ரோட்சாவை நினைவுபட்டி.

ஒருமுறை சாடையாகத் தனன்ஜாவிடம் கேட்டாள்.

"சுகிர்தன் எப்படி..."

"எப்படினா மேடம் ..."

"உனக்கும் அவருக்கும் உள்ள அன்பின் பிணக்கம்.. அது குறித்துச் சொல்லேன்.."

தனன்ஜாவின் முகம் வெட்கத்தில் சிவந்தது. கழுவின கேரட்டை எடுத்து மரச்சட்டத்தில் வைத்து வெட்டினாள்.

"என்கிட்டயும் யாழிகிட்டயும் ரொம்ப அன்பா நடந்துக்குவான் மேடம்... கல்யாணமாகி இந்த மூணு வருஷத்திலே ஒருநாள் இரவுகூட நானோ அவனோ வெளில தங்கினதில்லை... அம்மா வீட்டுக்குப் போனாலும் சாயங்காலம் திரும்பிடுவேன். அவனும் எங்களை விட்டுட்டு எங்கயும் போனதில்லை. வேலைக்குப் போயிட்டு வருவதோடு சரி... ஒருமுறை காரு பஞ்சராகி மலைப்பாதைல நின்னு, வர தாமதமாயிடுச்சு. மக்னா வேற ஊருக்குள் நுழைச்சுட்டதா பேசினாங்க. யாழி அப்ப கைக்கொழந்த நான் பதறிப்போயி வாசலிலேயே நின்னுட்டிருந்தேன். அவன் வந்ததுக்கப்புறம்தான் உசிரே வந்தது.."

தனன்ஜா நிறைய சொல்லிக்கொண்டே போனாள்.

ஆனால் டாவின்சியின் முகத்தில் தான் கேட்டதற்கான சரியான பதில் கிடைக்காததன் ஏமாற்றம் இருந்தது.

இரண்டொருமுறை தனன்ஜாவை அழைத்துச் செல்ல வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறான். கண்களைப் பார்த்து அவன் பேசும்போது த்ரோட்சாவின் கண்களை அதில் இவள் உணர்ந்திருக்கிறாள். எனவே முடிந்தவரை பேசுவதைத் தவிர்த்து விடுவாள். ஒருமுறை தனன்ஜாவுக்கு உடல்நிலை சரியில்லை. இன்றைக்கு லீவு என்று சொல்லவந்தவனை...

"இதற்கு எதற்கு நேரில் வரவேண்டும். ஒரு கால் பண்ணிச் சொன்னால் போதாதா..." என்று முகத்தில் அடித்தாற்போலச் சொல்லி அனுப்பி விட்டாள்.

அதன்பிறகு இன்றுதான் சந்திக்கிறாள். சாலையில் இருள் குவிந்து கிடந்தது. மழை சற்றே தணிந்து தூறியது. காரின் முன் விளக்கு ஒளிர்ந்து வெளியின் இருப்பிடையைத் தளர்த்தி ஓடிய சில

மணித்துளிகளில் வீடு வந்துவிட்டது. பெரியம்மா வீட்டின் முன்பாக நிறுத்தச் சொன்னாள். பெரியம்மா குடை பிடித்தபடி வாசலில் நின்றிருந்தாள். தளர்ந்த மின்விளக்கு பிரகாசித்து வளைவுப் பாதைக்குள் ஓடி மறைந்தது.

ஜூலை 7ஆம் நாள் காலை 11.40

வீட்டிலிருந்து மோப்பம் பிடித்தபடி தெருமுனைவரை ஓடிய நாய் மூச்சிரைத்தபடி நின்று திசைகளை வெறித்தது. பெரியம்மா அழுது அரற்றிக்கொண்டிருந்தாள். கூட்டம் கூட்டமாய் நின்று ஆளாளுக்கு ஒன்றாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். டாவின்சியின் அலைபேசியை ஆராய்ந்ததில் கடைசியாக இரவு ஒன்பது மணிவாக்கில் இருபது நொடிகள் சுகிர்தன் பேசியிருக்கிறான். டாவின்சியின் உடல் ஆம்புலன்சில் ஏற்றப்பட்டது. போலீசின் மொத்தப் பார்வையும் சுகிர்தன் மீது திரும்பியதை உணர்ந்த தனன்ஜா, வாழ்வே சூன்யமாகிவிட்டதாய்த் தரையில் சரிந்தாள்.

ஜூலை 6ஆம் நாள் இரவு 7.25

டாவின்சியை விட்டுவிட்டு மீண்டும் மாஞ்சூருக்குத் திரும்பிய சுகிர்தன் ஏதேனும் சவாரி வருமாவெனக் காத்திருந்தான். ஒன்றும் வராமல் போகவே இரவு எட்டுமணி வாக்கில் வீட்டிற்குப் போகலாமென்று காரைக் கிளப்பினான். சிறிது தூரத்திலேயே ஸ்டேரிங் இடதுபுறமாய் இழுத்து உழட்டியது. இறங்கி வந்து பார்த்தான். இடப்புற டயர் பஞ்சராகி இருந்தது. முன்னம் ஒருமுறை பஞ்சரானபோதே ஓர்க்ஸாப்காரன் டயரை மாத்தச் சொன்னான். தலையில் அடித்துக்கொண்டான் சுகிர்தன்.

அந்த வழியாக வந்த ஒரு ஜிப்ஸியை நிறுத்தி விசாரித்தான். டவுன் போய்விட்டு உடனே திரும்புவதாக ஜிப்ஸி டிரைவர் சொன்னான். டயருக்கான பணத்தைக் கொடுத்து வாங்கி வரும்படிச் சொல்லிவிட்டுக் காத்திருந்தான். நேரம் கடந்துகொண்டிருந்தது. மழைமேகம் முற்றாக விலகி வானம் தெளிவாய் இருந்தது.

ஓரிரு கடைகளில் மட்டும் விளக்குகள் ஒளிர்ந்தன. இடையில் டாவின்சிக்கு போன் செய்து, வாடிகன் தெருவுக்குப் போகிறவர்கள் யாரேனும் வந்தால், தான் வரத் தாமதமாகுமென்கிற தகவலை மட்டும் தனன்ஜாவுக்குத் தெரிவித்துவிடுமாறு சொல்லி விடுங்கள், என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு வைத்துவிட்டான்.

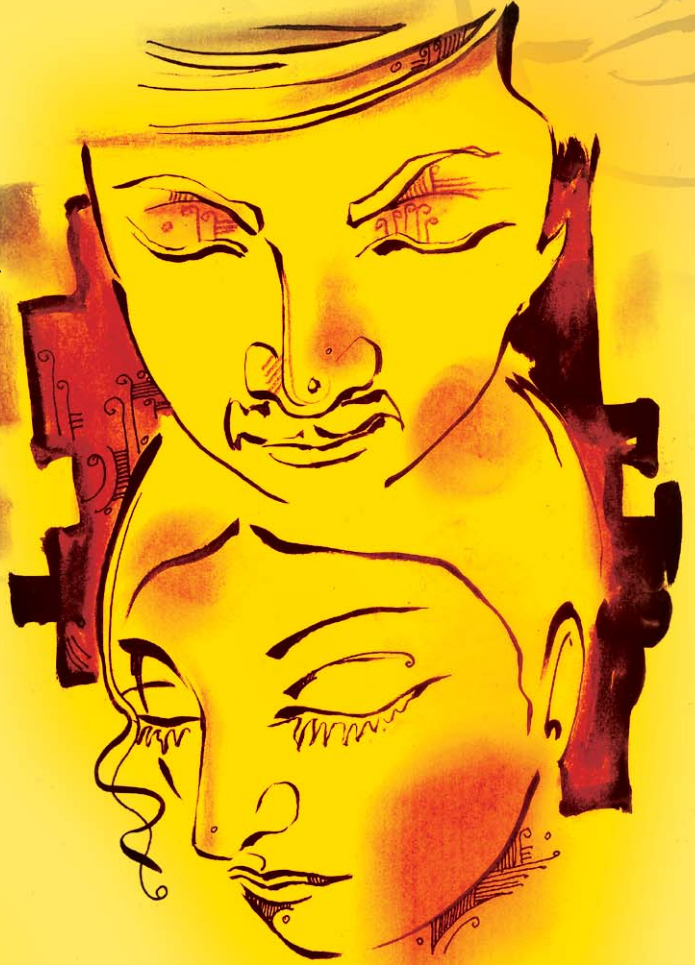
எதிர்ப்பட்ட பெரியவரிடம் நெருப்புக் கேட்டுச் சிகரெட்டைப் பற்றவைத்து இழுத்தான். குளிர் சற்றே தணிந்தாற்போல இருந்தது. ஒன்றிரண்டு கடைகளும் அடைக்கப்பட்டுவிட்டன. மஞ்சள் படர்ந்து ஒளிர்ந்த தெருவிளக்கை ராப்பூச்சிகள் வட்டமடித்தன. இரண்டுமூன்று வண்டிகள் அந்த வழியாகக் கடந்து போயின. கடைசியாக ஜிப்ஸி வந்தது. டயரை மாற்ற அதிலிருந்த இரண்டுபேரும் உதவினார்கள். அவர்களுக்குக் கைகூப்பி நன்றி சொல்லிவிட்டு வண்டியை உசுப்புகையில் இரவு பதினொரு மணியாகிவிட்டது. கேந்தரை ஊர் தாண்டி ஒரு வளைவில் திரும்புகையில் நான்கு பேர் வழிமறித்து டவுனுக்குப் போகணும் இரண்டு மடங்கு பணம் தருகிறோம் என்றதோடு அதிலொருவன் பணத்தையும் சுகிர்தன் கையில் திணித்தான். எல்லோரும் ஊருக்குப் புதிதாய்த் தெரிந்தார்கள். எப்படியும் திரும்பிவர இரண்டு மணிநேரத்திற்கும் மேலாகும். எண்ணவோட்டம் ஒருபக்கம் தயக்கத்தைக் கொடுத்தாலும், பணத்தேவை ஆனது ஆகட்டுமென்கிற துணிவைக் கொடுத்தது. ஒருவன் முன் சீட்டிலும், மூன்று பேர் பின்சீட்டிலும் அமர்ந்துகொள்ள வண்டியைக் கிளப்பினான்.

ஜூலை 7ஆம் நாள் இரவு

மாஞ்சூரிலிருந்து அறுநூறு கிலோமீட்டர் தொலைவிலுள்ள பெருநகர் ஒன்றின் அடுக்குமாடிக்குடியிருப்பின் இருள்கூழ்ந்த கீழ்த்தளத்தில் சுகிர்தனின் கார் நின்றிருந்தது. அதே நேரம் மாஞ்சூர் செல்லும் ஒன்பதாவது கொண்டை ஊசி வளைவு மலைச்சரிவின் புதருக்குள் காட்டுவிலங்குகள் குதறிப் போட்ட சடலமானது வெளி நிரம்பிய இரவை மேலும் இருட்டிக்கொண்டிருந்தது. ■

பூக்களும் பறவைகளும்
குழந்தைகளின் புன்னகைகளும்
பெண்களும் எரிந்து போயினர்
உறுப்புகள் வெட்டப்பட்டவர்களின் குரல்கள்
வெளிகளில் தடுமாறுகின்றன
பிணங்களின் நடுவில் நொறுங்கும்
புத்தனின் மண்டையோட்டிலிருந்து
கழுக்குகள் அலறுகின்றன. ■

மழை தேக்கிய இலைகள்
அசைந்து
சொட்டும் ஒளி
கூரையடியில் கொடியில் அமர
அலைக்கழியும் குருவி
காலம்- ஒரு கண்ணாடி வெளி
எனக்கு மீந்தன
கண்ணீரும் சிறகுகளும். ■

இராசவேலர் செண்பகத் தமிழ் அரங்கு

“தமிழாலே நாம் வாழுவோம் - நம் தமிழ்தந்த புகழாலே உலகாளுவோம்”

எனும் வாசகத்தை மையமாகக் கொண்டு தமிழின் புகழைத் தரணி போற்றும் வகையில் வளர்ப்பதோடு பல்வேறு தமிழ் ஆளுமைகளை வளர்த்தெடுத்துவரும் தமிழ் அமைப்பு திருச்சிராப்பள்ளி திருவரங்கம் பகுதியில் அமைந்த இராசவேலர் செண்பகத் தமிழ் அரங்கு.

திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்த ஆசுகவி இராசவேலு செண்பகவல்லி தனது துணைவியாரின் நினைவைப் போற்றும் வகையில் 1992ஆம் ஆண்டு சனவரி 18ஆம் நாள் “செண்பகத் தமிழ் அரங்கு” எனும் தமிழ் அரங்கினை நிறுவினார். இவ்வமைப்பு ஏற்கனவே இவரால் நடத்தப் பட்டுவந்த ‘தமிழ் அரங்கு’ என்ற அமைப்பின் புத்துயிர் ஆக்கமேயாகும். அன்றைய தினம் இவர் நடத்திய தமிழ் அரங்கில் சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி., தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார், முனைவர் கு.திருமேனி, புலவர் கீரன், கி.வ.ஜ. போன்ற பெருமக்கள் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

செண்பகத் தமிழ் அரங்கானது தமிழ்மொழி, தமிழ்க்கலை, நாகரிகம், பண்பாடு, இலக்கியம், வாழ்வியல், அறிவியல் மற்றும் ஆன்மீகம்

சிந்தனைகளைப் போற்றுதல், ஆங்கிலம் மற்றும் பிற மொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்களின் உயர்ந்த கருத்துக்களையும் சிந்தனைகளையும் தமிழில் பொலிவாக்கிப் படைத்தல் ஆகிய பல சீரிய நோக்கங்களைக் கொண்டது.

இவ்வரங்கில் சனிக்கிழமைதோறும் மாலை 6.30 மணி முதல் 8 மணி வரை தக்க சான்றோர் பெருமக்களைக் கொண்டு சொற்பொழிவுகள் நடத்தப்படுகின்றன. தொடர்ந்து 1325 கூட்டங்களை நிறைவு செய்து இவ்வாண்டு தனது வெள்ளி விழாவினைக் கண்டுள்ளது. தமிழ் அமைப்புகளின் வரலாற்றில் 25 ஆண்டு காலச் செண்பகத் தமிழ் அரங்கின் பணி பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கத்தக்க அளப்பரிய பணியாகும்.

வெள்ளிவிழா காணும் இவ்வரங்கில் தமிழ் இலக்கண நூல்கள், சங்க இலக்கியங்கள், நீதி இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள், புத்திலக்கியங்கள் ஆகியவை மட்டுமல்லாது இந்திய மொழிகளான வங்காளி, மராத்தி, இந்தி, அசாமி, ஒரியா, சமசுகிருதம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகியவற்றின் இலக்கிய வரலாறுகள், அறிவியல், ஆன்மீகம், திரைக்கலை, விண்ணியல், உளவியல், புவியியல், வரலாறு தொடர்பான பொதுத்தலைப்புகளிலும்

தனிப்பொழிவுகள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

தொடர்ப்பொழிவுகளாகச் சைவசிந்தாந்தம், பேரியபுராணம், நாலாயிரத்திவ்வியப் பிரபந்தம், வள்ளலார் வாழ்வும் வாக்கும், சேக்கபியர் நாடகங்கள், சிலப்பதிகாரம், சீவசுந்தாமணி, கந்தர் அனுபூதி, உலக அறிஞர்கள் வரிசை, தொல்காப்பியம், கம்பராமாயணம், திருக்கோவையார், திருக்குரான், திராவிடப் பேரியக்க வரலாறு, தமிழிலக்கியங்கள் போன்ற தலைப்புகளில் உரைகள் நடத்தப்பட்டுள்ளன.

அரங்கு தொடங்கிய நாள்தொட்டுத் தொடர்ந்து எல்லா நிகழ்வுகளும் ஒலி நாடாக்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுவருகின்றன. தற்போது அந்த ஒலி நாடாக்கள் குறுந்தகடுகளாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுவருகின்றன.

செண்பகத் தமிழ் அரங்கில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் ஆண்டு விழா, தமிழ்மாமணி தொல்காப்பியர் அருள்மணச் சான்றோர் விருது வழங்கும் விழா, தொடர்ச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்திய சான்றோர் பெருமக்களுக்குப் பட்டமளித்துப் பாராட்டும் விழா, விடுதலைப் பொன்விழா, கம்பன் விழா, பாரதி விழா, பாவை விழா, முனைவர் பட்டம் பெற்றவர்களுக்குப் பாராட்டு விழா, பணி நிறைவுப் பாராட்டு விழா, அரசின் விருது பெற்றவர்களுக்குப் பாராட்டு விழா எனப் பல்வேறு விழாக்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

அரங்கின் ஒவ்வொரு ஆண்டு விழாவிலும் தகுதி பெற்ற புலவர் பெருமகனார் ஒருவருக்குத் 'தமிழ்மாமணி' விருது வழங்கப்படுகிறது. நிறுவனரின் தமிழ் ஆசான் புலவர் அ.கே.சேதுமாணிக்கனாரின் நினைவாகத் 'தொல்காப்பியர் விருது' தக்க சான்றோருக்கு வழங்கப்படுகிறது. மேலும் தமிழுக்காகத் தொண்டாற்றும் சான்றோர்களுக்கு அருள்மணச் சான்றோர் விருது, நிறுவனரின் பிறந்தநாளான நவம்பர் 20ஆம் நாள் தமிழ்பாரதி விருது போன்ற விருதுகளும் வழங்கிச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன.

நாடகத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டவரான நிறுவனரின் நினைவுநாளைப் போற்றும் வகையில் நாடகத்துறையில் சிறப்பாகப் பணியாற்றும் கலைஞருக்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஜீலை 2 (நிறுவனரின் நினைவுநாள்) அன்று செந்தமிழ் நாடக மாமணி விருது வழங்கப்படுகிறது.

இராசவேளி
செண்பகத் தமிழ் அரங்கு
13/02, காந்திசாலை, திருவங்கம், திச்சிரப்பள்ளி - 620 003.
செண்பகத் தமிழ் அரங்கு

நிறுவனரின் துணைவியாரின் பிறந்தநாளான மே31அன்று இயல், இசை, நாடகத்துறையில் சிறப்பாகப் பணியாற்றும் பெண்களுக்கு விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன.

அரங்கில் தொடர் சொற்பொழிவாற்றிய சான்றோர்களுக்குச் சைவ சிந்தாந்தப் பேரொளி, சேக்கிழார் சீர் பரவுவார், பிரபந்தப் பேரொளி, சிலம்பாய்வுச் செம்மல் போன்ற பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வரங்கின் இளைஞரணி சார்பில் கவியரங்கம் நடத்தப்பட்டு மிகச்சிறப்பாகக் கவிதை படைப்போருக்குப் பரிசுகள் வழங்கி வளரும் தலைமுறையினர் ஊக்கப்படுத்தப் பட்டுவருகின்றனர்.

நிறுவனர் இராசவேலு இறந்தபிறகு அவரது மகனான இராசஇளங்கோவனால் 'இராசவேலர் செண்பகத் தமிழ் அரங்கு' எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டுச் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டுவருகிறது.

நிறுவனரின் பெற்றோர் கந்தசாமி - சின்னம்மாள் பெயரில் நூலகம் ஒன்று அரங்கின் சார்பாக நிறுவப்பட்டுள்ளது. அதில் ஐயாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இவ்வாறு தணியாத இலக்கிய வேட்கையால் தளராத தொண்டாற்றி வரும் தமிழ் அமைப்பாகச் செண்பகத் தமிழ் அரங்கு திகழ்கிறது.

தீர்ப்பு நேரங்கள் முன்வைக்கும் இஸ்லாமியப் பெண் சித்திரிப்புகள்

இஸ்லாமிய மாண்புகளைச் சொல்வதற்காகவே தமது படைப்பிலக்கிய உத்தியைப் பயன்படுத்தும் சிராஜுல் ஹசன் தமது சிறுகதைகளின்வழி இஸ்லாமிய இலட்சியப் பெண்களை நம் கண்முன் நிறுத்துகிறார். இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பான 'தீர்ப்பு நேரங்கள்' மனக்குகை வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது.

இத்தொகுப்பில் பெண்களின் வாழ்க்கை முறையை முன்னிறுத்தும் கதைகளாக எட்டுக் கதைகளும் நட்பு, ஊனம், சமயம் தொடர்பாக ஒன்பது கதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் இரண்டு கதைகளில் பெண் கதைமாந்தர்கள் இல்லை.

பெண்களை முன்னிறுத்தும் எட்டுக் கதைகளில் இடம்பெறும் பெண் கதைமாந்தர்

களின் செயல்பாடுகளை ஒட்டி அவர்களை நான்கு வகைகளாகப் பகுக்கலாம். மறுமணத்தை ஏற்கும் பெண்கள், கொள்கைவாதியாகத் திகழும் பெண்கள், நவநாகரிகப் போக்கை வெறுக்கும் பெண்கள், கணவனின் கொள்கையைப் புரிந்துகொள்ளாத பெண்கள் என அவர்கள் திகழ்கின்றனர்.

வெளிச்சம், வித்தியாசமானவள் என்ற கதைகளில் மறுமணம் குறித்த கருத்தியல் சுட்டப்படுகின்றது. வெளிச்சம் என்ற கதையில் வரும் ஷகிலா தன் கணவனின் நாகரிகப் போக்கு இஸ்லாத்திற்கு எதிரானது என்று விவாகரத்து செய்து மறுமணம் செய்துகொள்கிறாள். வித்தியாசமானவள் என்ற கதையில் வரும் தாஹிரா தான் விரும்பிய சலீம் மச்சாணை

இரண்டாம் தாரமாக மணந்துகொள்ள பெருமனார் வழியை எடுத்துக்காட்டுகிறார். இருவகை முடிவுகளும் இஸ்லாத்திற்கு உட்பட்டவையாகத் திகழ்கின்றன. மேலும் பெண்ணின் மன உணர்வுக்கு முதன்மை அளிப்பனவாகவும் திகழ்கின்றன.

கொள்கைவாதியாகத் திகழும் பெண்களைப் பர்வீன், தீர்ப்பு நேரங்கள் என்ற கதைகள் காட்டுகின்றன.

பெண்கள் மன்றத் தலைவியான பர்வீன் வரதட்சணைக் கொடுமையை எதிர்க்கின்றாள். எல்லாப் பெண்களும் விழிப்புணர்வு பெறச் செய்கிறாள். தனது அண்ணன் திருமணத்திற்காகப் பெண் வீட்டில் வரதட்சணை கேட்கும் தன் தந்தையையும் பேசாமல் இருக்கும் அண்ணனையும் எதிர்த்துப் போராடினாள். திருமணத்தில் கலந்துகொள்ளாமல் இஸ்லாமியப் பெண்கள் படை திரட்டி ஊர்வலம் சென்று போராட்டம் நடத்தி அண்ணனின் மன உணர்வை மாற்றிப் பர்வீன் வெற்றி பெறுகிறாள்.

இறைச் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டுச் சமுதாயப்பணியில் ஈடுபடும் பஷீரா அறியாமை, அநாச்சாரங்களில் மூழ்கி இருக்கும் பெண்களை விழிப்படையச் செய்வதைக் கடமையாகக் கொள்கிறாள். பெண்கள் அடக்கத்துடன் இருக்கவேண்டும் என்றுதான் இஸ்லாம் சொல்கிறதே தவிர அறிவற்றவர்களாக இருக்கச் சொல்லவில்லை என்று மேடையில் முழங்குகிறாள். இவளது செயல்கள் பிடிக்காத மாமனார் தன் மகனுக்குக் கண்டித்துக் கடிதம் எழுதுகிறார். பஷீரா தன் கடமையையும் நியாயத்தையும் தன் கணவனுக்கு எடுத்துக் கூறி அனுமதி பெறுகிறாள்.

ஆக, பர்வீன், பஷீரா இருவருமே இறைச்சட்டங்களுக்கு உட்பட்டே தம் சமூகத்தில் அறியாமையில் வாழும் பெண்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஊட்டுகின்றனர். அதற்காகத் தன் குடும்பத்தினரின் எதிர்ப்பைச் சந்தித்துப் பின்னர் வெற்றியும் பெறுவதாக ஆசிரியர் சுட்டுகிறார்.

வேப்ப மரத்தில் ஒரு தேன்கூடு, பார்வைகள், சுயதரிசனம் ஆகிய மூன்று கதைகள் நவநாகரிகப் போக்கை வெறுக்கும் பெண்களைக் காட்டு

கின்றன. ஹமீதா தன் குடும்பத்தின் நாகரிகப் போக்கை வெறுத்து இறைநெறியில் வாழ விரும்புகிறாள். ஆபிதா நாகரிகத்தை விரும்பி வாழ்ந்து பின் அதனால் பாதிப்பு ஏற்படும் நிலையில் திருந்தி இறைநெறியைப் பின்பற்றுகிறாள். காமிலா பர்தா முறையை விரும்புகிறாள். இம்மூன்று பெண்களுமே நாகரிகத்தை வெறுத்து இறைநெறியில் வாழ்வதாக ஆசிரியர் படைத்துள்ளார்.

அவருக்கல்ல அவமானம் என்ற கதையில் கணவன் அப்துல்லாவின் கொள்கையைப் புரிந்துகொள்ளாத பெண்ணாக ஆமினா திகழ்கின்றாள்.

ஏழு குழந்தைகளின் தாயான ஆமினா வறுமையினால் தன் குழந்தைகள் பசியால் வாடுவதைப் புரிந்துகொண்ட அளவிற்குத் தன் கணவனின் கொள்கையைப் புரிந்துகொள்ள வில்லை. மௌலவி பட்டம் பெற்ற அப்துல்லா எந்த வேலையிலும் அல்லாவோட சட்டங்கள் படிதான் நடப்பார். அதனால் அவருக்குப் பணி நீடிப்பதில்லை. எனவே குழந்தைகள் பசியால் துன்புறுவதைப் பார்த்துத் தன் கொள்கைக்கு விரோதமில்லாமல் கூலி வேலைக்குச் செல்வதற்கு முடிவு செய்கிறார். 'கூலி வேணுமா சார் கூலி' என அப்துல்லாவின் குரல் ஊர் பஸ் ஸ்டாண்டில் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. ஆம் அவமானம் அவருக்கல்ல. ஆக இந்தக் கதையில் வரும் ஆமினா குழந்தைகளின் பசியைக் காணச் சகிக்காமல் கணவனையும் அவள் கொள்கை களையும் எதிர்த்து நெருப்பாகப் பேசுவதாக எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இக்கதைகளில் வரும் பெண்களின் லட்சியத்தை எதிர்ப்பவர்கள் அவர்கள் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவே திகழ்கின்றனர். இப்பெண்களையோ இவர்களின் லட்சியங்களையோ அவர்கள் வாழும் சமூகத்தினர் எதிர்ப்பதாக ஆசிரியர் படைக்கவில்லை. மாறாக, சில இடங்களில் இப்பெண்களுடன் போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டு ஊக்கப்படுத்துகின்றனர்.

இஸ்லாமிய இறைச் சட்டத்திற்கு உட்பட்டே இப்பெண்கள் போராடுவதையும் அவர்கள் படித்தவர்களாகத் திகழ்வதையும் காணமுடிகிறது. ■

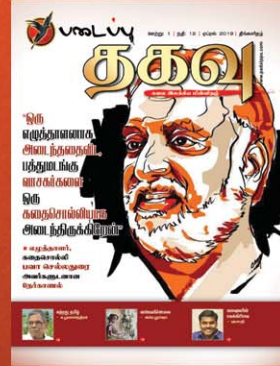
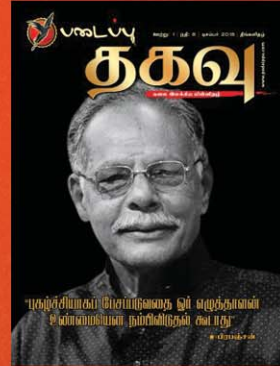
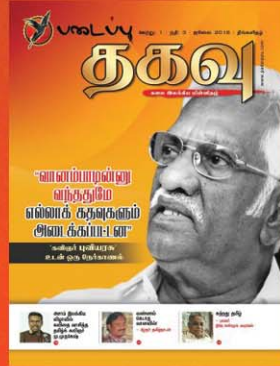
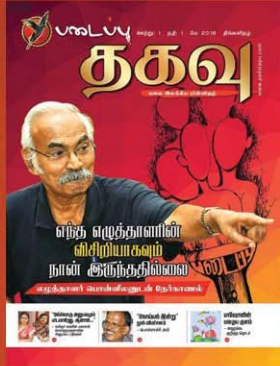

தகவு

தகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

படைப்பு 'தகவு' கலை இலக்கிய மின்னிதழ் உங்கள் பெரு ஆதரவினால் பன்விரண்டு இதழ்களுடன் வெற்றிகரமாக ஒரு வருடத்தைக் கடந்துவிட்டது.

ஆதரவளித்துவரும் அனைத்து வாசிப்பாளர் அன்பர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகள்

